

การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม
ของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก
Choosing to Study in Home Economics Vocational Certificate
Program of Phitsanulok Vocational College Students

พรทิพย์ วงคำสอน
PHRONTHIP WONGKHAMSON

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม
ของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก
Choosing to Study in Home Economics Vocational Certificate
Program of Phitsanulok Vocational College Students

พรทิพย์ วงคำสอน
PHRONTHIP WONGKHAMSON

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2564

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่อวิทยานิพนธ์ การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม
ของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก
ชื่อ นามสกุล พรทิพย์ วงคำสอน
ชื่อปริญญา คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (คหกรรมศาสตร์)
สาขาวิชา คหกรรมศาสตร์
คณะ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร์ กี่อารีโย

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้ให้ความเห็นชอบวิทยานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เทพนารินทร์ ประพันธ์พัฒน์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนาภ โสตร์โยม)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร์ กี่อารีโย)

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์
ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

.....คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
(นางปิยะธิดา สีหะวัฒน์กุล)

วันที่ 15 เดือน มกราคม พ.ศ. 2565

ชื่อวิทยานิพนธ์	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม ของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก
ชื่อ นามสกุล	พรทิพย์ วงคำสอน
ชื่อปริญญา	คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (คหกรรมศาสตร์)
สาขาวิชา และคณะ	คหกรรมศาสตร์ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2564

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก 2) ศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก 3) ศึกษาการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก 4) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก และ 5) เปรียบเทียบระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ประชากรคือ นักเรียนที่กำลังศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 274 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าไคสแควร์ และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว

ผลการวิจัย พบว่า 1) นักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีวุฒิการศึกษาเดิมเป็นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีเกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ในช่วง 2.01 - 2.50 ซึ่งปัจจุบันนักเรียนกำลังศึกษาอยู่ในระดับ ปวช.3 ในสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ และนักเรียนมีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดพิษณุโลก 2) นักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ส่วนใหญ่ครอบครัวมีรายได้รวมเดือนละ 5,001 - 10,000 บาท โดยผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างทั่วไป ซึ่งนักเรียนมาจากครอบครัวขนาดกลาง ในขณะที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และตัวนักเรียนเองเป็นผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน 3) นักเรียนให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านการวัดและการประเมินผล รองลงมาคือ ด้านผู้สอน และน้อยที่สุดคือ ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก 4) ปัจจัยส่วนบุคคล ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตร

วิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ยกเว้น ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านระดับ การศึกษาในปัจจุบันของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 5) ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมแตกต่างกันให้มีความสำคัญ ต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา พิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การเลือกเรียน, หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ, ประเภทวิชาคหกรรม, วิทยาลัยอาชีวศึกษา พิษณุโลก

Thesis Title	Choosing to Study in Home Economics Vocational Certificate Program of Phitsanulok Vocational College Students
Author	Phronthip Wongkhamson
Degree	Master of Home Economics (Home Economics)
Major Program	Home Economics
Academic Year	2021

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to study the personal factors of students in the Home Economics Vocational Certificate Program, Phitsanulok Vocational College. 2) Study the socio-economic factors of students in the Home Economics Vocational Certificate Program, Phitsanulok Vocational College. 3) Study the choice of Home Economics Vocational Certificate Program, Phitsanulok Vocational College. 4) To study the relationship between personal factors and choice of study in Home Economics Vocational Certificate Program, Phitsanulok Vocational College and 5) comparison of the importance level in choosing to study Home Economics Certificate Program of Phitsanulok Vocational College students classified by socio-economic factors. The population is 274 students studying in the Home Economics Certificate Program at Phitsanulok Vocational College in the first semester of the academic year 2021, by using a specific selection method. The research instrument was a questionnaire. The statistics used for data analysis were frequency, percentage, mean, standard deviation, chi-square, and one-way analysis of variance. The results of

The results showed that 1) students in the Home Economics Vocational Certificate Program, Phitsanulok Vocational College is mostly female. The original qualification was lower secondary education with a cumulative GPA in the range of 2.01 - 2.50. The students are currently studying at the Vocational Certificate Level 3 in the field of Food and Nutrition and all of them live in Phitsanulok Province. 2) Most of the families have a total monthly income of 5,001 - 10,000 baht, with their parents being general laborers and students coming from medium-sized families while parents have a high school education. And students are the roles in the choice of studies. 3) Students give importance to choosing to study in Home Economics Vocational Certificate Program, Phitsanulok Vocational College. Overall, it's at a high level. When considering each aspect in descending order, it was found that the measurement and

evaluation aspect had the highest mean, followed by the instructor, and the least was the environment and facilities. For the student's current educational level, it was found that there was a relationship with the choice of study in the Home Economics Vocational Certificate Program, Phitsanulok Vocational College by classification according to student development activities statistically significant at the .05 level. 5) In terms of different socio-economic factors, it is important to choose the Home Economics Vocational Certificate Program, Phitsanulok Vocational College. The relationship was not significantly different at the .05 level.

Keywords: Choice of Study, Vocational Certificate Program, Home Economics Program, Phitsanulok Vocational College

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เรื่อง การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม ของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความเมตตากรุณาอย่างสูง และความเอาใจใส่เป็นพิเศษจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร ก่ออารีโย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เทพนารินทร์ ประพันธ์พัฒน์ ประธานกรรมการสอบ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนาภ โสทรโยม กรรมการสอบ ที่อุทิศเวลาให้คำปรึกษา แนะนำ และแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ตลอดระยะเวลาในการดำเนินการศึกษา

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบและประเมินคุณภาพ เครื่องมือวิจัย และช่วยให้การทำวิทยานิพนธ์นี้สำเร็จสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ รวมทั้งขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ คณะผู้บริหาร และคณาจารย์วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ ข้อมูล สถานที่ และอำนวยความสะดวกในเรื่องต่าง ๆ มาโดยตลอด ขอขอบคุณผู้ร่วมตอบ แบบสอบถามทุกท่านที่มีส่วนร่วมในงานครั้งนี้ และสุดท้ายขอขอบคุณเพื่อน ๆ ที่ให้ความช่วยเหลือ เป็นทั้งเพื่อนและที่ปรึกษาเสมอมา ผลประโยชน์อันใดที่พึงจะเกิดจากงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบ แต่ผู้มีพระคุณของผู้วิจัยทุกท่าน

ขอขอบคุณบุคคลที่เขียนหนังสือ ตำราทุกเล่ม บทความ วิทยานิพนธ์ งานวิจัยทั้งภายในและ ต่างประเทศ แหล่งข้อมูลวิชาการและเอกสารอ้างอิงต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าและนำมา อ้างอิงในการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

และสุดท้าย กราบขอบพระคุณบิดา มารดา ญาติพี่น้องและเพื่อน ๆ ทุกคน ที่ให้กำลังใจ และคอยช่วยเหลือเสมอมา รวมทั้งขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในหลักสูตรคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ทุกท่านที่ได้ถ่ายทอดวิชาความรู้ ต่าง ๆ คำแนะนำตลอดจนเป็นกำลังใจและช่วยเหลือมาโดยตลอด ผู้วิจัยจึงขอกราบของพระคุณ เป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

พรทิพย์ วงคำสอน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(1)
Abstract	(3)
กิตติกรรมประกาศ	(5)
สารบัญ	(6)
สารบัญตาราง	(8)
สารบัญภาพ	(13)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์	3
1.3 ขอบเขตของการศึกษา	3
1.4 ตัวแปร	4
1.5 นิยามศัพท์	5
1.6 สมมติฐาน	6
1.7 กรอบแนวความคิด	6
1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
2.1 การจัดการอาชีวศึกษาทางด้านคหกรรมศาสตร์ของกรมอาชีวศึกษา	8
2.2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2562 ประเภทวิชาคหกรรมของกรมอาชีวศึกษา	20
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกเรียนและการศึกษาต่อ	46
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	59
บทที่ 3 วิธีดำเนินการ	67
3.1 เครื่องมือที่ใช้	67
3.2 วิธีกร	68
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผล	72
4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียน หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก	73
4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก	75

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผล (ต่อ)	
4.3 การวิเคราะห์เกี่ยวกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชา คหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก	78
4.4 ผลการทดสอบสมมติฐาน	86
4.5 การอภิปรายผล	127
บทที่ 5 สรุปผลและข้อเสนอแนะ	135
5.1 สรุปผล	136
5.2 ข้อเสนอแนะ	139
เอกสารอ้างอิง	141
ภาคผนวก	147
ภาคผนวก ก หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย	148
หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการทำวิทยานิพนธ์	153
ภาคผนวก ข เครื่องมือการวิจัย	155
ภาคผนวก ค ผลการคำนวณค่า IOC และค่าความเชื่อมั่น	164
ภาคผนวก ง ภาพบรรยากาศการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง	169
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	172

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
3.1	นักเรียนที่กำลังศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564	69
4.1	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ	73
4.2	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามวุฒิการศึกษาเดิม	73
4.3	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม (GPA)	73
4.4	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษาในปัจจุบัน	74
4.5	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสาขาวิชาที่กำลังศึกษา	74
4.6	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามภูมิลำเนาเดิม	75
4.7	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้รวมต่อเดือนของครอบครัว	75
4.8	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง	76
4.9	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามขนาดของครอบครัว	76
4.10	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	77
4.11	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน	77
4.12	ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก โดยรวม	78
4.13	ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านหลักสูตร	79
4.14	ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านผู้สอน	80
4.15	ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านสื่อการเรียนการสอน	82

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.16	ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก	83
4.17	ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านการวัดและการประเมินผล	84
4.18	ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน	85
4.19	ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา พิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร	87
4.20	ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา พิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน	88
4.21	ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน	89
4.22	ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก	90
4.23	ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล	91
4.24	ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน	92
4.25	ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนกับการเลือก เรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร	93

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.46	ค่าโคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก	114
4.47	ค่าโคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล	115
4.48	ค่าโคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน	116
4.49	แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกจำแนกตามรายได้รวมต่อเดือนของครอบครัว	118
4.50	แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกจำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง	120
4.51	แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกจำแนกตามขนาดของครอบครัว	122
4.52	แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกจำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	124
4.53	แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกจำแนกตามผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน	126

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1.1	กรอบแนวความคิด	6
2.1	แสดงการกำหนดรหัสวิชาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562	28

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 มาตรา 20 การอาชีวศึกษา การฝึกอบรมวิชาชีพ ให้จัดในสถานศึกษาของรัฐ สถานศึกษาของเอกชน สถานประกอบการ หรือโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ ทั้งนี้ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการอาชีวศึกษาและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพให้จัดได้โดยรูปแบบดังต่อไปนี้ 1) การศึกษาในระบบ 2) การศึกษานอกระบบ และ 3) การศึกษาระบบทวิภาคี (คณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2564)

จากแผนการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบ (พ.ศ. 2558 - 2564) มีแผนการผลิตและพัฒนากำลังคน เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขัน ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของชาติ พ.ศ. 2557 ที่ให้ความสำคัญในการพัฒนาคนอย่างยั่งยืน และจากแนวโน้มการปฏิรูปการศึกษาในหลาย ประเทศได้ให้ความสำคัญอย่างมากกับ “ทักษะ” (Skill) หรือความชำนาญในการปฏิบัติมากกว่าเนื้อหา ตามตำรา (Content) ซึ่งองค์การยูเนสโกได้แนะนำว่า ผู้เรียนควรมีทักษะที่ครอบคลุม 3 กลุ่ม ได้แก่ ทักษะ พื้นฐาน คือ ทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต เช่น อ่านออก เขียนได้ คิดเลขเป็น ทักษะเพื่อการทำงาน คือ ทักษะพื้นฐานในการทำงานของทุกอาชีพ ได้แก่ เทคโนโลยีสารสนเทศ การคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การทำงานเป็นทีม และการสื่อสาร และทักษะเฉพาะอาชีพ คือ ทักษะเบื้องต้นของอาชีพที่สนใจ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2564)

การดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี จะทำให้เกิดความต้องการกำลังคนในสาขาต่าง ๆ จำนวนมาก โดยส่วนใหญ่จะเป็นกำลังคนสายอาชีวศึกษาทุกสาขาวิชา ทั้งอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม เกษตรกรรม การท่องเที่ยวและบริการ โดยในสถานการณ์ปัจจุบันก็มีความขาดแคลนกำลังคนสายวิชาชีพอยู่แล้ว ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจึงได้กำหนดนโยบายยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาระยะ 15 ปี (พ.ศ. 2555-2569) และจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาสถาบันการอาชีวศึกษา 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579) เพื่อมุ่งพัฒนาสถาบันการอาชีวศึกษา ยกกระดับคุณภาพของการอาชีวศึกษาให้ประสบความสำเร็จภายในระยะเวลา 20 ปี (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2556)

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 เป็นหลักสูตรหลังมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า ที่พัฒนาขึ้นเพื่อใช้ในการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และเพื่อยกระดับการศึกษาวิชาชีพของการศึกษาวิชาชีพของบุคคลให้สูงขึ้น สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการศึกษาแห่งชาติ เป็นไปตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ มาตรฐานการศึกษาของชาติ และกรอบคุณวุฒิอาชีวศึกษาแห่งชาติตลอดจนยึดโยงกับมาตรฐานอาชีพ โดยเน้น

การเรียนรู้สู่การปฏิบัติ เพื่อพัฒนาสมรรถนะกำลังคนระดับฝีมือรวมทั้งคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพ และกิจนิสัยที่เหมาะสมในการทำงาน ให้สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนของ ตลาดแรงงาน ชุมชน สังคม และสามารถประกอบอาชีพอิสระได้ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกระบบ และวิธีการเรียนได้อย่างเหมาะสมตามศักยภาพ ตามความสนใจและโอกาสของตนส่งเสริมให้มีการ ประสานความร่วมมือเพื่อจัดการศึกษาและพัฒนาหลักสูตรร่วมกันระหว่างสถาบัน สถานศึกษา หน่วยงาน สถานประกอบการและองค์กรต่าง ๆ ทั้งในระดับชุมชน ระดับท้องถิ่นและระดับชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2556)

วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2481 ณ บริเวณโรงเรียนจำการบุญ ถนนจำการบุญ เดิมชื่อโรงเรียนช่างเย็บเสื้อผ้า เปิดสอน แผนกวิชาเย็บเสื้อผ้า และย้ายมาตั้ง ณ ที่ปัจจุบันเลขที่ 60 ถนน วังจันทร์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก เปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนเย็บเสื้อผ้าและการช่างสตรีพิษณุโลก เปิดสอน 2 แผนกวิชา คือ แผนกวิชาตัดเย็บเสื้อผ้า และแผนกวิชาการช่างสตรีและเปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนการช่างสตรี พิษณุโลกเปิดทำการสอนระดับอาชีวศึกษาตอนปลาย ต่อมาในพ.ศ. 2518 ได้เปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียน อาชีวศึกษาพิษณุโลก พ.ศ. 2523 กระทรวงศึกษาธิการประกาศแยกวิทยาเขตในวิทยาลัยต่าง ๆ และ จัดตั้งวิทยาลัยฯ ใหม่และเปลี่ยนชื่อใหม่เป็นวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ปัจจุบันวิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก จัดการศึกษา 3 ระดับ คือ 1) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ รับผู้จบการศึกษา ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หรือเทียบเท่า แบ่งเป็น 4 ประเภทวิชา คือ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ประเภทวิชาคหกรรม ประเภทวิชาศิลปกรรม และประเภทเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร 2) ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง รับผู้จบการศึกษาในระดับประกาศนียบัตร หรือมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่าแบ่งเป็น 5 ประเภท คือประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ประเภทวิชาคหกรรม ประเภทวิชา เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ประเภทวิชาศิลปกรรม และประเภทวิชาอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวและโรงแรม และ 3) ระดับปริญญาตรีเทคโนโลยีบัณฑิต (สายปฏิบัติการ) รับผู้จบ การศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ (ต่อเนื่อง) (วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก, 2564)

ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกได้เปิดการสอน 2 ระดับ คือระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชา แพชั่นและสิ่งทอ และสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ ซึ่งได้จัดให้ผู้เรียนเรียนรายวิชาบังคับในหมวด วิชาสมรรถนะแกนกลาง หมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพในกลุ่มสมรรถนะวิชาชีพพื้นฐานและ กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ และกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้ครบตามที่กำหนดในโครงสร้างหลักสูตร จัดรายวิชาฝึกงานในภาคเรียนที่ 5 หรือ 6 ครั้งเดียว จำนวน 4 หน่วยกิต 320 ชั่วโมง (วิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก, 2564)

จากสถานการณ์ปัจจุบัน ส่งผลกระทบและนำไปสู่ความเปลี่ยนแปลงต่อแวดวงการศึกษา ในหลากหลายมิติในแง่ดี วิกฤตครั้งนี้ทำให้เห็นความเป็นไปได้ที่หลากหลายของรูปแบบการศึกษา แต่ก็มี ผลกระทบที่ตามมา ทั้งความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงการศึกษาออนไลน์ หรือผลกระทบจากเศรษฐกิจ ทำให้เด็กที่อยู่ในครอบครัวยากจน ต้องหลุดออกจากระบบการศึกษามากขึ้น เช่นเดียวกับวิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก ในช่วงปีการศึกษา 2563 และปีการศึกษา 2564 จำนวนนักเรียนในหลักสูตร

ประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาคหกรรมได้ลดจำนวนลงจากเดิม เมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาคหกรรม 5 ปี ย้อนหลัง มีจำนวนลดลงร้อยละ 16

ผู้วิจัยในฐานะเป็นครูผู้สอนในประเภทวิชาคหกรรมจึงมีความสนใจในการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียน วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน รวมทั้งสอดคล้องกับความต้องการ ของตลาดแรงงาน และเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารวิทยาลัยในการแนะแนวให้นักเรียนเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียนในการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

1.2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียนในการเลือกเรียนหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

1.2.3 เพื่อศึกษาการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

1.2.4 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเลือกเรียนในหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

1.2.5 เพื่อเปรียบเทียบระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามปัจจัย ทางเศรษฐกิจและสังคม

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

การวิจัยการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของ นักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก มีขอบเขตการศึกษาดังนี้

1.3.1 **ขอบเขตเนื้อหา (Content)** การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาการเลือกเรียนในหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ประกอบด้วย 6 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านหลักสูตร 2) ด้านผู้สอน 3) ด้านสื่อการเรียนการสอน 4) ด้าน สภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก 5) ด้านการวัดและการประเมินผล และ 6) ด้านกิจกรรม พัฒนานักเรียน

1.3.2 **ขอบเขตด้านประชากร (Population)** ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 รวมทั้งสิ้น 274 คน (วิทยาลัยอาชีวศึกษา พิษณุโลก, 2564) โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อให้สอดคล้องกับบริบท เนื้อหา (Content) ของงานวิจัย

1.3.3 ขอบเขตด้านพื้นที่ (Area) การศึกษาครั้งนี้ผู้ทำวิจัยได้เลือกศึกษาผู้เรียนที่เลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ซึ่งตั้งอยู่เลขที่ ที่ปัจจุบันเลขที่ 60 ถนนวังจันทร์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

1.3.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา (Time) ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ใช้เวลาในการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้เวลาในช่วงเดือนมิถุนายน ถึง เดือนตุลาคม 2564

1.4 ตัวแปร

1.4.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) คือ ปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน ได้แก่

1.4.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียน

- 1) เพศ
- 2) วุฒิการศึกษาเดิม
- 3) เกรดเฉลี่ยสะสม (GPA)
- 4) ระดับการศึกษาในปัจจุบัน
- 5) สาขาวิชาที่กำลังศึกษา
- 6) ภูมิลำเนาเดิม

1.4.1.2 ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน

- 1) รายได้รวมต่อเดือนของครอบครัว
- 2) อาชีพของผู้ปกครอง
- 3) ขนาดของครอบครัว
- 4) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
- 5) ผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน

1.4.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกใน 6 ด้านคือ

- 1.4.2.1 ด้านหลักสูตร
- 1.4.2.2 ด้านผู้สอน
- 1.4.2.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน
- 1.4.2.4 ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก
- 1.4.2.5 ด้านการวัดและการประเมินผล
- 1.4.2.6 ด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน

1.5 นิยามศัพท์

1.5.1 ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ได้แก่ เพศ วุฒิการศึกษาเดิม เกรดเฉลี่ยสะสม (GPA) ระดับการศึกษาในปัจจุบัน สาขาวิชาที่กำลังศึกษา และภูมิลำเนาเดิม

1.5.2 ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม หมายถึง ข้อมูลครอบครัวของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ได้แก่ รายได้รวมต่อเดือนของครอบครัว อาชีพของผู้ปกครอง ขนาดของครอบครัว ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน

1.5.3 การเลือกเรียน หมายถึง องค์ประกอบ 6 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการวัดและการประเมินผล ด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน ที่มีผลต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

1.5.4 นักเรียน หมายถึง ผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

1.5.5 หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานคุณวุฒิอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 ที่ใช้สอนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม

1.5.6 ผู้สอน หมายถึง บุคคลที่สร้างความรู้ สร้างทักษะ ฝึกฝน อบรม สั่งสอน และสิ่งดีงามให้แก่แก่นักศึกษาอย่างเต็มกำลัง เต็มความสามารถ และด้วยเมตตาเอื้ออาทร สอนในสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษาในสาขาวิชาชีพ แต่ต่ำกว่าผู้สอนในระดับศาสตราจารย์

1.5.7 สภาพแวดล้อม หมายถึง บรรยากาศภายในห้องเรียนของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกเอื้ออำนวยต่อการจัดการเรียนการสอน และสภาพแวดล้อมภายนอกอยู่ใกล้แหล่งชุมชน สะดวกต่อการเดินทาง

1.5.8 สิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง อุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอน การติดต่อสื่อสาร การเข้าถึงระบบอินเทอร์เน็ต

1.5.9 การวัดผลและประเมินผล หมายถึง การวัดและประเมินผลนักเรียนตามสภาพจริง ตลอดทั้งภาคเรียน ทางด้านรู้ ความสามารถ คุณลักษณะอันพึงประสงค์จากกิจกรรมการเรียน การสอน การฝึกปฏิบัติ และงานที่มอบหมายรวมทั้งการวัดผลปลายภาคเรียน ต้องครอบคลุมจุดประสงค์ สมรรถนะรายวิชาและเนื้อหาวิชา โดยใช้เครื่องมือและวิธีการที่หลากหลาย

1.5.10 กิจกรรมพัฒนานักเรียน หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นโดยสถานศึกษาเพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาทักษะ ให้กับนักเรียนอย่างเต็มศักยภาพ

1.5.11 สถานศึกษา หมายถึง วิทยาลัยและส่วนราชการของสถาบันการอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา สถานศึกษาของรัฐและเอกชนที่จัดการอาชีวศึกษา

1.5.12 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ หมายถึง หลักสูตรที่วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก เปิดการเรียนการสอน วุฒิระดับการศึกษาเทียบเท่ากับผู้สำเร็จมัธยมศึกษา หรือ ม.6 แต่เป็นสายอาชีพ โดยที่ผู้จะได้รับวุฒิ ปวช. ต้องเป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หรือ ม.3 แล้วมาศึกษาต่อสายอาชีพอีก 3 ปี

1.5.13 วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก หมายถึง สถานศึกษาที่เปิดการเรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

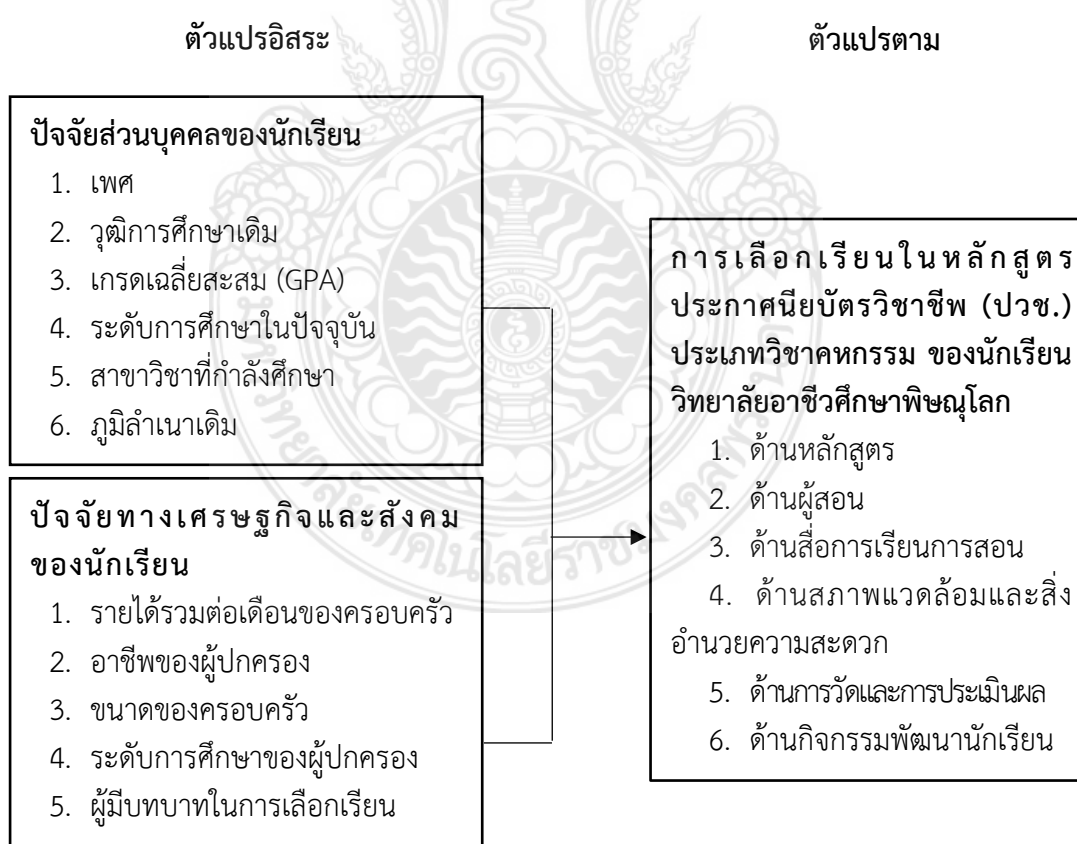
1.5.14 สาขาวิชา หมายถึง สาขาวิชาเปิดทำการสอนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ได้แก่ สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ และสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์

1.6 สมมติฐาน

1.6.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม

1.6.2 ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียนแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก แตกต่างกัน

1.7 กรอบแนวความคิด

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวความคิด

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.8.1 ทำให้ทราบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

1.8.2 ใช้เป็นแนวทางพัฒนาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม ของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน และความต้องการของตลาดแรงงาน

1.8.3 นำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยมาเป็นแนวทางในการแนะแนวเพื่อศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกระดับต่อไป

1.8.4 สถาบันการอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา สถานศึกษาของรัฐและเอกชนที่จัดการอาชีวศึกษา สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประเภทวิชาคหกรรมต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงแนวคิด ทฤษฎี หลักการ ข้อมูลจากตำรา เอกสารต่าง ๆ ตลอดจนผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการประกอบการศึกษา ดังนี้

- 2.1 การจัดการอาชีวศึกษาทางด้านคหกรรมศาสตร์ของกรมอาชีวศึกษา
- 2.2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2562 ประเภทวิชาคหกรรมของกรมอาชีวศึกษาและวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกเรียนและการศึกษาต่อ
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 การจัดการอาชีวศึกษาทางด้านคหกรรมศาสตร์ของกรมอาชีวศึกษา

2.1.1 ข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 หมวด 5 หน้าที่ของรัฐ มาตรา 54 รัฐต้องดำเนินการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลาสิบสองปี ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับอย่างมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย

รัฐต้องดำเนินการให้เด็กเล็กได้รับการดูแลและพัฒนา ก่อนเข้ารับการศึกษาตามวรรคหนึ่ง เพื่อพัฒนาร่างกาย จิตใจ วินัย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาให้สมกับวัย โดยส่งเสริมและสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคเอกชนเข้ามีส่วนร่วมในการดำเนินการด้วย

รัฐต้องดำเนินการให้ประชาชนได้รับการศึกษาตามความต้องการในระบบต่าง ๆ รวมทั้งส่งเสริมให้มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต และจัดให้มีการร่วมมือกันระหว่างรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และภาคเอกชน ในการจัดการศึกษาทุกระดับ โดยรัฐมีหน้าที่ดำเนินการ กำกับ ส่งเสริม และสนับสนุนให้การจัดการศึกษาดังกล่าวมีคุณภาพและได้มาตรฐานสากล ทั้งนี้ ตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติซึ่งอย่างน้อยต้องมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดทำแผนการศึกษาแห่งชาติ และการดำเนินการและตรวจสอบการดำเนินการให้เป็นไปตามแผนการศึกษาแห่งชาติด้วย

การศึกษาทั้งปวงต้องมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดีมีวินัย ภูมิใจในชาติ สามารถเชี่ยวชาญได้ตามความถนัดของตน และมีความรับผิดชอบต่อครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

ในการดำเนินการให้เด็กเล็กได้รับการดูแลและพัฒนาตามวรรคสอง หรือให้ประชาชนได้รับการศึกษาตามวรรคสาม รัฐต้องดำเนินการให้ผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ได้รับการสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการศึกษาตามความถนัดของตน

ให้จัดตั้งกองทุนเพื่อใช้ในการช่วยเหลือผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในการศึกษาและเพื่อเสริมสร้างและพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพครู โดยให้รัฐจัดสรรงบประมาณ

ให้แก่กองทุนหรือใช้มาตรการหรือกลไกทางภาษีรวมทั้งการให้ผู้บริจาคทรัพย์สินเข้ากองทุนได้รับประโยชน์ในการลดหย่อนภาษีด้วย

หมวด 16 การปฏิรูปประเทศ มาตรา 258 ให้ดำเนินการปฏิรูปประเทศในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ด้านการเมือง ด้านการบริหารราชการแผ่นดิน ด้านกฎหมาย ด้านกระบวนการยุติธรรม ด้านการศึกษา ด้านเศรษฐกิจ และด้านอื่น ๆ ในด้านการศึกษาได้กำหนดแนวทางในการปฏิรูปเพื่อเป็นกรอบนำทางไว้ดังนี้

1) ให้สามารถเริ่มดำเนินการให้เด็กเล็กได้รับการดูแลและพัฒนา ก่อนเข้ารับการศึกษาตามมาตรา 54 วรรคสอง เพื่อให้เด็กเล็กได้รับการพัฒนาร่างกาย จิตใจ วินัย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาให้สมกับวัยโดยไม่เก็บค่าใช้จ่า

2) ให้ดำเนินการตรากฎหมายเพื่อจัดตั้งกองทุนตามมาตรา 54 วรรคหก ให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปี นับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้

3) ให้มีกลไกและระบบการผลิต คัดกรองและพัฒนาผู้ประกอบวิชาชีพครูและอาจารย์ให้เป็นผู้มีจิตวิญญาณของความเป็นครู มีความรู้ความสามารถอย่างแท้จริง ได้รับค่าตอบแทนที่เหมาะสมกับความสามารถและประสิทธิภาพในการสอน รวมทั้งมีกลไกสร้างระบบคุณธรรมในการบริหารงานบุคคลของผู้ประกอบวิชาชีพครู

4) ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนทุกระดับเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนได้ตามความถนัดและปรับปรุงโครงสร้างของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าวโดยสอดคล้องกันทั้งในระดับชาติและระดับพื้นที่ (สรชัย, 2560)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2562 ระบบการศึกษาการอาชีวศึกษา การฝึกอบรมวิชาชีพ ให้จัดในสถานศึกษาของรัฐ สถานศึกษาของเอกชนสถานประกอบการ หรือโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ ทั้งนี้ให้เป็นไปตาม กฎหมายว่าด้วยการอาชีวศึกษาและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2562)

วิทยาลัยสารพัดช่างกาฬสินธุ์ (2564) ได้กล่าวถึงพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 หมวด 1 บททั่วไป ดังนี้

มาตรา 6 การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพต้องเป็นการจัดการศึกษาในด้านวิชาชีพสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนในด้านวิชาชีพระดับฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยี รวมทั้งเป็นการยกระดับการศึกษาวิชาชีพให้สูงขึ้นเพื่อสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน โดยนำความรู้ในทางทฤษฎีอันเป็นสากลและภูมิปัญญาไทยมาพัฒนาผู้รับการศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในทางปฏิบัติและมีสมรรถนะจนสามารถนำไปประกอบอาชีพในลักษณะผู้ปฏิบัติหรือประกอบอาชีพโดยอิสระได้

มาตรา 7 การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพให้จัดได้ในสถานศึกษาอาชีวศึกษาและสถาบันตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตร 8 การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพให้จัดได้ โดยรูปแบบ ดังต่อไปนี้

1) การศึกษาในระบบ เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่เน้นการศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษา หรือสถาบันเป็นหลักโดยมีการกำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลา การวัดและการประเมินผล ที่เป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน

2) การศึกษานอกระบบ เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่มีความยืดหยุ่นในการกำหนด จุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการศึกษา ระยะเวลา การวัดและการประเมินผลที่เป็นเงื่อนไขของการสำเร็จ การศึกษา โดยเนื้อหา และหลักสูตรจะต้องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพปัญหาและ ความต้องการของบุคคลแต่ละกลุ่ม

3) การศึกษาระบบทวิภาคีเป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่เกิดจากข้อตกลงระหว่าง สถานศึกษา อาชีวศึกษาหรือสถาบัน กับสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐในเรื่อง การจัดหลักสูตร การเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล โดยผู้เรียนใช้เวลาส่วนหนึ่ง ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา หรือสถาบันและเรียนภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือ หน่วยงานของรัฐ เพื่อประโยชน์ในการผลิตและพัฒนากำลังคน สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบัน สามารถจัดการศึกษาตามวรรคหนึ่งในหลายรูปแบบรวมกันก็ได้ ทั้งนี้สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือ สถาบันนั้น ต้องมุ่งเน้นการจัดการศึกษาระบบทวิภาคีเป็นสำคัญ

จากแผนการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบ (พ.ศ. 2558 - 2564) มีแผนการผลิตและพัฒนา กำลังคน เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขัน ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของชาติ พ.ศ. 2557 ที่ให้ความสำคัญ ในการพัฒนาคนอย่างยั่งยืน และจากแนวโน้มการปฏิรูปการศึกษาในหลาย ประเทศได้ให้ความสำคัญ อย่างมากกับ “ทักษะ” (Skill) หรือความชำนาญในการปฏิบัติมากกว่าเนื้อหาตามตำรา (Content) ซึ่งองค์การยูเนสโกได้แนะนำว่า ผู้เรียนควรมีทักษะที่ครอบคลุม 3 กลุ่ม ได้แก่ ทักษะ พื้นฐาน คือ ทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต เช่น อ่านออก เขียนได้ คิดเลขเป็น ทักษะเพื่อการทำงาน คือ ทักษะพื้นฐานในการทำงานของทุกอาชีพ ได้แก่ เทคโนโลยีสารสนเทศ การคิดวิเคราะห์การคิด สร้างสรรค์ การทำงานเป็นทีม และการสื่อสาร และทักษะเฉพาะอาชีพ คือ ทักษะเบื้องต้นของอาชีพ ที่สนใจ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2564)

2.1.2 การจัดการอาชีวศึกษาของกรมอาชีวศึกษา

ราชบัณฑิตยสถาน (2554) ได้ให้ความหมายของ อาชีวะ คือ การเลี้ยงชีวิต การทำมาหากิน งานที่ทำเป็นประจำเพื่อเลี้ยงชีพ และอาชีวศึกษา คือ การศึกษาที่มุ่งไปในทางช่างฝีมือ Good (1959) ระบุว่า อาชีวศึกษา คือ โปรแกรมการจัดการศึกษาที่จัดขึ้นโดย เหมาะสมระหว่างคนกับงาน เป็นโปรแกรมที่จัดขึ้นภายใต้การควบคุมดูแลของสถานศึกษาระดับ วิทยาลัย เน้นการเตรียมผู้เรียนเข้าสู่การตัดสินใจเลือกประกอบอาชีพและเป็นการยกระดับเพื่อพัฒนา ความรู้ของกำลังแรงงานให้เพิ่มสูงขึ้น

Harris (1960) ระบุว่า อาชีวศึกษา คือการจัดการศึกษาที่เตรียมคนเข้าสู่โลกการทำงานเป็นการจัดการศึกษาเฉพาะทางด้านอาชีพ (Specialized Education) ที่แตกต่างไปจาก การศึกษาทั่วไป (General Education) โปรแกรมดังกล่าวถูกออกแบบมาเพื่อการพัฒนาทักษะ ความสามารถ ทักษะต่อการทำงาน การพัฒนาลักษณะนิสัยที่ดีเพื่อการทำงานและการอยู่ร่วมกันใน สังคม และการพัฒนาทักษะเบื้องต้นในการเพิ่มผลผลิตจากการจ้างงาน

ผู้วิจัยสรุปความหมายของอาชีวศึกษาได้ว่า อาชีวศึกษา คือ การจัดการศึกษาที่ มุ่งไปในทางช่างฝีมือ เป็นการศึกษาเฉพาะทางด้านอาชีพภายใต้การควบคุมดูแลของสถานศึกษาระดับ วิทยาลัย เพื่อพัฒนาทักษะ ความสามารถ ทักษะต่อการทำงาน เพื่อเตรียมคนเข้าสู่โลกการทำงาน ในการเพิ่มผลผลิตจากการจ้างงาน

วิทยาลัยสารพัดช่างกาฬสินธุ์ (2564) กล่าวถึงแนวความคิดการจัดการศึกษาอาชีพ ได้มีมาตั้งแต่ยุคสมัยที่ประเทศไทยเริ่มมีอาชีพหัตถกรรมมากขึ้นนอกเหนือไปจากอาชีพกสิกรรม การอาชีวศึกษาเริ่มอย่างเป็นระบบเมื่อได้รับการบรรจุในโครงการศึกษา พ.ศ. 2441 เป็นการศึกษา พิเศษ ซึ่งหมายถึงการเรียนวิชาเฉพาะ เพื่อให้เกิดความชำนาญ โดยในปี พ.ศ. 2452 การจัดการศึกษา ได้แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ โรงเรียน สามัญศึกษาสอนวิชา สามัญ และโรงเรียน วิสามัญศึกษา สอนวิชาเพื่อออกไปประกอบอาชีพ เช่น แพทย์ผดุงครรภ์ ภาษาอังกฤษ พาณิชยการ ครู เป็นต้น ในปี พ.ศ. 2453 ได้จัดตั้ง โรงเรียนอาชีวศึกษาแห่งแรก คือ โรงเรียนพาณิชยการที่วัดมหาพฤฒาราม และวัดราชบูรณะ ปี พ.ศ. 2456 จัดตั้งโรงเรียนเพาะช่าง และปี พ.ศ. 2460 จัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดครู ประถมกสิกรรม แผนการศึกษาแห่งชาติ ได้มีผลต่อการกำหนดการศึกษาอาชีพให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2475 ได้กำหนดว่าวิสามัญศึกษา ได้แก่ การศึกษาวิชาชีพซึ่งจัดให้ เหมาะสมกับภูมิประเทศ เช่น กสิกรรม หัตถกรรม และพาณิชยการ เพื่อเป็นพื้นฐานความรู้สำหรับ ประกอบการเกษตรกรรมและ อุตสาหกรรม ต่าง ๆ และในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2479 ได้ปรากฏคำว่า "อาชีวศึกษา" เป็นครั้งแรกในระบบการศึกษาของประเทศไทย โดยแบ่งออกเป็น 3 ชั้น คือ อาชีวศึกษา ชั้นต้น กลาง และสูง รับนักเรียนจากโรงเรียนสามัญศึกษาของทุกระดับประโยค

ปี พ.ศ. 2481 พระราชกฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการในสังกัดกระทรวงธรรมการ (กระทรวงศึกษาธิการ ในปัจจุบัน) ให้จัดตั้งกรมใหม่ขึ้น 2 กรม คือ

1. กรมสามัญศึกษา มีหน้าที่จัดการศึกษาสายสามัญ
2. กรมวิชาการ มีหน้าที่จัดการศึกษาสายอาชีพ

โดยแบ่งออกเป็น 4 กอง:

1. สำนักงานเลขาธิการกรม
2. กองตำรา
3. กองสอบไล่
4. กองอาชีวศึกษา ซึ่งกองอาชีวศึกษามีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดโรงเรียนอาชีวศึกษา

ปี พ.ศ. 2484 ได้มีพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พุทธศักราช 2484 ซึ่งตราขึ้นเมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2484 และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา คือ วันที่ 19 สิงหาคม 2484 กระทรวงธรรมการได้เปลี่ยนชื่อเป็น กระทรวงศึกษาธิการ และ ตั้งกรมอาชีวศึกษาขึ้นแทนกรมวิชาการ ส่วนกองวิชาการเป็นกอง ๆ หนึ่งในกรมอาชีวศึกษา ดังนั้น กรมอาชีวศึกษา จึงได้ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 248 การแบ่งส่วนราชการ ออกเป็น 3 กอง คือ

1. สำนักงานเลขาธิการกรม
2. กองโรงเรียน ทำหน้าที่รับผิดชอบการดำเนินการโรงเรียนอาชีวศึกษา
3. กองวิชาการ ทำหน้าที่เกี่ยวกับหลักสูตรแบบเรียน ทะเบียน การสอบไล่ และ

การออกประกาศนียบัตร

ช่วงระหว่างมหาสงครามเอเชียบูรพา การอาชีวศึกษาได้รับผลกระทบจากภัย สงคราม ก่อให้เกิดการขาดแคลนอุปกรณ์ การสอน นักเรียนต้องหลบภัย จำนวนครูและนักเรียน น้อยลง จนกระทั่งภาวะสงครามสงบลง รัฐบาลได้จัดสรรงบประมาณเพิ่มขึ้น โดยในแผนการศึกษา

แห่งชาติ พ.ศ. 2494 การอาชีวศึกษาได้ถูกแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และมัธยมศึกษาชั้นสูง โดยในแต่ละระดับกำหนดเวลา เรียนไม่เกิน 3 ปี

ปี พ.ศ. 2495 ได้มีพระราชกฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการในกรมอาชีวศึกษา แบ่งส่วนราชการออกเป็น 7 กอง คือ

1. สำนักงานเลขานุการกรม
2. กองโรงเรียนการช่าง
3. กองโรงเรียนพาณิชย์และอุตสาหกรรม
4. กองโรงเรียนเกษตรกรรม
5. กองวิทยาลัยเทคนิค
6. กองส่งเสริมอาชีพ
7. กองออกแบบและก่อสร้าง

นอกจากนี้ ในปี พ.ศ. ดังกล่าวได้ริเริ่มจัดตั้งวิทยาลัยเทคนิคหลัก 4 แห่งทั่วประเทศ คือ

1. วิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพ (2495)
2. วิทยาลัยเทคนิคภาคใต้ - สงขลา (2497)
3. วิทยาลัยเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ - นครราชสีมา (2499)
4. วิทยาลัยเทคนิคภาคเหนือ - เชียงใหม่ (2500)

ปี พ.ศ. 2499 การอาชีวศึกษาได้ถูกพัฒนาขึ้นเป็นลำดับ โดยโรงเรียนที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หลายแห่ง ได้รับอนุมัติให้เปิดสอนในระดับอาชีวศึกษาชั้นสูง และโรงเรียนอาชีวศึกษาชั้นสูงเฉพาะวิชาอีกหลายแห่ง ได้จัดตั้งขึ้นเพื่อรับนักเรียน ที่จบมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายสามัญเข้าศึกษาต่อ

ปี พ.ศ. 2501 กรมอาชีวศึกษาได้รับความช่วยเหลือจากองค์การ SEATO โดยมหาวิทยาลัยฮาวาย ในการปรับปรุง หลักสูตรตามโครงการฝึกช่างฝีมือ และฝึกกอบรมครูวิชาช่าง ก่อสร้าง ช่างยนต์ ช่างไฟฟ้า ช่างวิทยุ และช่างเชื่อมโลหะ โดยมีโรงเรียน การช่าง 18 แห่ง เข้าร่วมโครงการในระยะแรกแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2503 จำนวนนักเรียนอาชีวศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ปีที่ 1-3 มีจำนวนลดลง แต่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ 4 จำนวนนักเรียนในประเภทช่างอุตสาหกรรมมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น จนกระทั่งต้องเปิดการเรียนการสอนใน 2 ผลัด

ปี พ.ศ. 2508 กรมอาชีวศึกษาได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาลสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ในการก่อตั้งวิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น โดยมหาวิทยาลัยฮาวาย ในการปรับปรุงหลักสูตรตามโครงการฝึกช่างฝีมือ และฝึกกอบรมครูวิชาช่างก่อสร้าง ช่างยนต์ ช่างไฟฟ้า ช่างวิทยุ และช่างเชื่อมโลหะ โดยมีโรงเรียน การช่าง 18 แห่ง เข้าร่วมโครงการในระยะแรกแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2503 จำนวนนักเรียนอาชีวศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ปีที่ 1-3 มีจำนวนลดลง แต่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ 4 จำนวนนักเรียนในประเภทช่างอุตสาหกรรมมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น จนกระทั่งต้องเปิดการเรียนการสอนใน 2 ผลัด

ปี พ.ศ. 2509 ได้รับความช่วยเหลือจากองค์การยูนิเซฟในการปรับปรุงโรงเรียนการช่างสตรี จำนวน 35 แห่ง ทั้งในด้านหลักสูตรการเรียนการสอนและครุภัณฑ์โดยเฉพาะ

ปี พ.ศ. 2510 กรมอาชีวศึกษาได้มีหน่วยงานโครงการเงินกู้ธนาคารโลกเพื่อพัฒนาอาชีวศึกษา มีหน้าที่ประสานงานระหว่างโรงเรียนในโครงการประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม รวม 25 แห่งกับกรมอาชีวศึกษา และกระทรวงศึกษาธิการ

ปี พ.ศ. 2512 ได้รับความช่วยเหลือจากประเทศออสเตรเลีย ในการจัดตั้งโรงเรียนเทคนิคส์หีบ จังหวัดชลบุรี สถานศึกษาหลายแห่งได้รับการพัฒนาและเปิดสอนจนถึงระดับ ปวส. โดยในปี พ.ศ. 2512 ได้รับการยกฐานะจาก โรงเรียนเป็น วิทยาลัย ซึ่งแห่งแรกคือวิทยาลัยพณิชยการพระนคร จนถึงปี พ.ศ. 2522 กรมอาชีวศึกษามีวิทยาลัยอยู่ในสังกัด จำนวน 90 แห่ง ในจำนวนสถานศึกษาทั้งสิ้น 159 แห่ง

ปี พ.ศ. 2513 รวมโรงเรียนการช่างสตรีและโรงเรียนการช่าง 4 จังหวัด คือ อ่างทอง ราชบุรี บุรีรัมย์ และพัทลุง ปี พ.ศ. 2514 ได้มีพระราชบัญญัติจัดตั้งสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า โดยรวมวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี วิทยาลัย เทคนิค พระนครเหนือ วิทยาลัยโทรคมนาคม และวิทยาลัยช่างก่อสร้างในสังกัดกรมอาชีวศึกษาไปรวมเป็นสถาบัน และเปิดสอน ถึงระดับ ปริญญาตรี ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 217 พ.ศ. 2515 ให้โอนโรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ 36 แห่ง ของกรมอาชีวศึกษา ไปกรมสามัญ

ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 172 พ.ศ. 2515 ได้แบ่งส่วนราชการในสังกัดกรมอาชีวศึกษาออกเป็น 9 กอง คือ

1. สำนักงานเลขานุการกรม
2. กองวิทยาลัย
3. กองโรงเรียน
4. กองแผนงาน
5. กองการเจ้าหน้าที่
6. กองคลัง
7. กองออกแบบและก่อสร้าง
8. กองบริการเครื่องจักรกล
9. หน่วยศึกษานิเทศก์

ในระหว่าง ปี พ.ศ. 2516 - 2520 มีโครงการเงินกู้ ADB เพื่อพัฒนาวิทยาลัยเทคนิค 4 แห่ง (กรุงเทพ สงขลา เชียงใหม่ และ นครราชสีมา) ปรับปรุงเครื่องมืออุปกรณ์ พัฒนาคู และอาคารสถานที่ใน 6 สาขาวิชา คือ อิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้า ก่อสร้าง เครื่องกล เทคนิคโลหะ และช่างยนต์

ปี พ.ศ. 2518 ได้มีพระราชบัญญัติจัดตั้งวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาขึ้นโดยแยกวิทยาลัย 28 แห่ง ออกจาก กรมอาชีวศึกษา เปิดสอนถึงระดับปริญญาตรี และได้โอนศูนย์ฝึกต่อเรือหนองคายของสำนักงานพลังงานแห่งชาติมาอยู่ในสังกัดกรมอาชีวศึกษา โดยเปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนอุตสาหกรรมต่อเรือหนองคาย

ปี พ.ศ. 2519 รวมโรงเรียนเทคนิค โรงเรียนอาชีวศึกษา โรงเรียนการช่าง ใน 65 วิทยาเขต และยกฐานะโรงเรียนเกษตรกรรม 12 แห่งเป็นวิทยาลัย

ปี พ.ศ. 2520 จัดตั้งโรงเรียนเกษตรกรรม 10 แห่ง ปี พ.ศ. 2521-2527 มีโครงการเงินกู้ธนาคารโลก จัดตั้งศูนย์ฝึกวิชาชีพ 12 แห่ง ในแต่ละเขตการศึกษา

ปี พ.ศ. 2522-2523 พบว่ามีปัญหาอุปสรรคในการบริหารจัดการดำเนินการแยก วิทยาเขตต่าง ๆ ออกเป็นอิสระ

ปี พ.ศ. 2522 ได้มีการโอนวิทยาลัยเกษตรเจ้าคุณทหารไปสังกัดสถาบันเทคโนโลยี พระจอมเกล้า ประกาศใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) และจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรม และพัฒนาอาชีวศึกษา ต่อมากระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ เทคนิค(ปวท.) รับนักเรียนผู้จบมัธยมศึกษาตอนปลาย โปรแกรมวิชาสามัญเข้าเรียนวิชาชีพเป็นเวลา 2 ปี

ปี พ.ศ. 2523 ได้มี "พระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2523" กำหนดให้มี 10 หน่วยงาน ให้เกิดหน่วยงานใหม่จากเดิม คือ กองวิทยาลัย และกองโรงเรียนเป็นกองใหม่ คือ กองวิทยาลัยเกษตรกรรม, กองวิทยาลัยเทคนิค, กองวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ปี พ.ศ. 2524 ได้ประกาศใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2524 ปี พ.ศ. 2527 ได้ใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พ.ศ. 2527 และหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ เทคนิค พ.ศ. 2527

ปี พ.ศ. 2528 ส่งเสริมแนวคิด "การอาชีวศึกษา ครบวงจร" และได้มีการจัดตั้ง "สำนักงานโครงการพิเศษ" เป็นหน่วยงานภายในมีหน้าที่ประสานงานกับสำนักงานโครงการพิเศษและ รับผิดชอบงานที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงและงานพัฒนาชนบท และปี พ.ศ. 2530 ได้มีการจัดตั้ง "วิทยาลัยการอาชีพ" ในพื้นที่จังหวัดมุกดาหาร และแม่ฮ่องสอน โดยมีเป้าหมายที่จะจัดการศึกษา ทุกประเภทวิชาชีพและทุกหลักสูตรทั้งในและนอกระบบการศึกษา

ปี พ.ศ. 2531 ได้รับความช่วยเหลือจากเยอรมันเพื่อพัฒนาอาชีวศึกษาทวิภาคี

ปี 2532-2533 UNDP ให้ความช่วยเหลือจัดตั้ง สถาบันพัฒนา ครูอาชีวศึกษา

ปี พ.ศ. 2533 รัฐบาลเดนมาร์กได้ให้ความช่วยเหลือเงินกู้ยืมเพื่อพัฒนาอาชีวศึกษา เกษตรตลอดจนประเทศอื่น ในแถบทวีปยุโรป เช่น สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ออสเตรีย อังกฤษ และอิตาลี ในการช่วยเหลือสถานศึกษาประเภทช่างอุตสาหกรรม นอกจากนี้หน่วยงานหรือองค์กรอื่น ต่างประเทศที่ได้ให้ความช่วยเหลือ เช่น The United Nation Development Programme (UNDP) International Labour Organization (ILO), UNESCO เป็นต้น รวมถึงการได้รับความช่วยเหลือ จากประเทศออสเตรเลีย ญี่ปุ่น คานาดา องค์กร CIDA และการได้รับอาสาสมัครจากออสเตรเลีย เยอรมนี ญี่ปุ่น และอังกฤษ ในการให้ความร่วมมือต่าง ๆ เพื่อการ พัฒนา และแลกเปลี่ยนความรู้และ ประสบการณ์ด้านอาชีวศึกษา และในปี 2533 ได้ประกาศใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรครูเทคนิคชั้นสูง (ปทส.)

ปี พ.ศ. 2533-2535 นี้มีผู้สนใจเรียนอาชีวศึกษามาก จึงจัดตั้งสถานศึกษาเพิ่ม 20 แห่ง พระราชกฤษฎีกาการแบ่งส่วนราชการกรมอาชีวศึกษากระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2535 ได้ถูกประกาศ และกำหนดใช้จนถึงปัจจุบันแบ่งส่วนราชการออกเป็น 11 หน่วยงาน โดยเพิ่มสถาบัน พัฒนาครูอาชีวศึกษาเป็นหน่วยงานอิสระระดับกอง

ปี พ.ศ. 2535-2539 ได้มีโครงการจัดตั้งวิทยาลัยเพิ่มขึ้นอีกจำนวน 93 แห่ง เฉพาะ โครงการจัดตั้งวิทยาลัยการอาชีพ ระดับ อำเภอ 60 แห่ง วิทยาลัยสารพัดช่าง 25 แห่ง และอีก 8 แห่ง มีวัตถุประสงค์เพื่อขยายโอกาสทางการศึกษาวิชาชีพไปสู่ท้องถิ่น สนับสนุนการพัฒนาชนบท เพื่อผลิต

กำลังคนด้านวิชาชีพในระดับช่างกึ่งฝีมือ และช่างเทคนิค ให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน และสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

ปี พ.ศ. 2536-2543 ได้รับความร่วมมือจากรัฐบาลญี่ปุ่น พัฒนาการผลิตกำลังคน สาขาวิชาแมคคาทรอนิกส์ ที่วิทยาลัยช่างกลปทุมวัน ปี พ.ศ. 2537 มีโครงการเงินกู้กองทุนความร่วมมือทางเศรษฐกิจโพ้นทะเลแห่งญี่ปุ่น (Overseas Economic Cooperation Fund, JAPAN) โดยได้รับอนุมัติให้ดำเนินโครงการเมื่อวันที่ 2 สิงหาคม 2537 เพื่อพัฒนาเครื่องมืออุปกรณ์ และบุคลากร ในสถานศึกษา 20 แห่ง

ปี พ.ศ. 2538 กรมอาชีวศึกษาได้พัฒนาระบบเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศของกรมอาชีวศึกษาและการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาระบบทางไกล

ปี พ.ศ. 2537-2539 ได้รับความช่วยเหลือ จากรัฐบาลเบลเยียม พัฒนาการผลิตกำลังคน สาขาวิชาเทคนิคการผลิตและพัฒนาสื่อการสอน

ปี พ.ศ. 2540 การอาชีวศึกษา ได้รับความสนใจอย่างมากโดยรัฐบาลให้การสนับสนุน จัดตั้งวิทยาลัยการอาชีพ 70 แห่ง วิทยาลัยเทคนิค 19 แห่ง และวิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว 2 แห่ง ในปัจจุบันได้มีพระราชกฤษฎีกาการแบ่งส่วนราชการกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (ฉบับที่ 2) กำหนดให้ สถาบันเทคโนโลยีปทุมวันเป็นส่วนราชการของกรมอาชีวศึกษา และกำหนดอำนาจหน้าที่ให้กรมอาชีวศึกษาจัดและส่งเสริมการศึกษาวิชาชีพ ในระดับปริญญาตรี อนุปริญญา ประกาศนียบัตรหลักสูตรระยะสั้นและหลักสูตรพิเศษ รวมถึงพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน

ปี พ.ศ. 2541 ได้กำหนดให้สถาบันเทคโนโลยีปทุมวันมีอำนาจจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี ด้านวิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี และสถานศึกษาที่จัดหลักสูตรระดับปริญญาหรือเทียบเท่า ได้แก่หลักสูตร ประกาศนียบัตรครูวิชาชีพชั้นสูง (ปทส.) และปริญญาตรี ในการเปิดสอน เป็นไปตามเกณฑ์มหาวิทยาลัยกำหนด

ปี พ.ศ. 2542 ได้รับโครงการเงินยืมจากรัฐบาลเดนมาร์กเพื่อพัฒนาอาชีพเกษตร ตามโครงการปรับปรุงรูปแบบ โครงสร้างสถานศึกษาเกษตร โดยมีวัตถุประสงค์ของโครงการเพื่อเพิ่มความรู้ ทักษะปฏิบัติ และจัดหาเครื่องมือ-อุปกรณ์ เครื่องจักรกล และเทคโนโลยีที่ทันสมัยให้นักเรียน นักศึกษา ในการผลิตสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตร รวมถึงการขยายผลให้แก่เกษตรกรท้องถิ่น ตลอดจนพัฒนาบุคลากรหลักสูตรการจ้ดอาชีวศึกษาเกษตร การพัฒนาอาชีวศึกษา ได้พัฒนาเป็นลำดับ โดยพิจารณาถึงระบบการประกันคุณภาพอาชีวศึกษา การพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน การเทียบโอนหน่วยกิตสะสม การขยายโอกาสทางการศึกษาให้แก่ประชาชนและการพัฒนาบุคลากร ครู อาจารย์อาชีวศึกษา ตลอดจนการส่งเสริม ความร่วมมือ ระหว่างภาครัฐและเอกชนรวมถึงต่างประเทศ

วันที่ 7 กรกฎาคม พ.ศ. 2546 ประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2556)

ในระยะเริ่มแรกของการจัดการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศจัดตั้งสถานศึกษาอาชีวศึกษาเป็นหน่วยงานการศึกษาที่จัดการเรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เป็นหน่วยงานการศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ

การอาชีวศึกษา จำนวน 426 แห่ง ต่อมาเมื่อมีการตราพระราชบัญญัติอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 ขึ้น และมีกฎกระทรวงการรวมสถานศึกษาอาชีวศึกษาเพื่อจัดตั้งเป็นสถาบันการอาชีวศึกษาแล้ว ทำให้สถานศึกษาอาชีวศึกษาภาครัฐ แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

- 1) สถานศึกษาอาชีวศึกษาภาครัฐตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการที่สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 224 แห่ง
- 2) สถานศึกษาอาชีวศึกษาภาครัฐ ที่เป็นส่วนราชการของสถาบันการอาชีวศึกษา จำนวน 202 แห่ง

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) จึงมีสถานศึกษาในสังกัด 426 แห่งทั่วประเทศ เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนด้านวิชาชีพระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ

ในปีพ.ศ. 2559 คณะรักษาความสงบแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่าเพื่อให้การปฏิรูปการศึกษาและการบริหารราชการในกระทรวงศึกษาธิการเกิดประสิทธิภาพ และมีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นสอดคล้องกับนโยบายกระทรวงศึกษาธิการในการรวมการบริหารจัดการสถานศึกษาอาชีวศึกษาทั้งภาครัฐและภาคเอกชนให้มีคุณภาพได้มาตรฐาน และมีความคล่องตัวยิ่งขึ้น เป็นกรณีจำเป็น เพื่อประโยชน์ในการปฏิรูปการศึกษา คณะรักษาความสงบแห่งชาติได้มีคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ 8/2559 ลงวันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2559 ให้รวมโรงเรียนเอกชนในระบบ ประเภทอาชีวศึกษา จากเดิมซึ่งอยู่ในการกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 484 แห่ง มาอยู่ในการกำกับ ดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ทำให้ปัจจุบันสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษามีสถานศึกษาอาชีวศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน ในการกำกับ ดูแล รวมทั้งสิ้น 910 แห่งด้วย จากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจึงมีโครงสร้างการแบ่ง ส่วนราชการที่ใช้ในปัจจุบันเป็น 4 ส่วน และสถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนในกำกับ ประกอบด้วย

- 1) ส่วนราชการส่วนกลางที่จัดตั้งขึ้นในกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546
- 2) ส่วนราชการที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551
- 3) สถานศึกษาอาชีวศึกษาซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยประกาศกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 224 แห่ง
- 4) ส่วนราชการที่จัดตั้งขึ้นเป็นการภายในสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
- 5) สถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนในระบบ ตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 8/2559 ลงวันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2559 (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2560)

2.1.3 การจัดการศึกษาทางด้านคหกรรมศาสตร์

ตฤติยา (2556) ได้กล่าวว่า คหกรรมศาสตร์ หมายถึง การพัฒนาและการจัดการเกี่ยวกับทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับครอบครัว ชุมชน สถาบัน เพื่อให้ความเป็นอยู่ของบุคคลมั่นคงด้วยคุณภาพชีวิต และสิ่งแวดล้อมที่ดี มีความสุขทั้งทางกาย ทางใจ ทางเศรษฐกิจ และสังคม

นภสร (2557) ได้กล่าวว่า คหกรรมศาสตร์ เป็นศาสตร์ที่บูรณาการมาจากการดำรงชีวิตของมนุษย์ ครอบครัว สังคม โดยมุ่งส่งเสริมศักยภาพของบุคคล เพื่อยกระดับความเป็นอยู่และปรับปรุงคุณภาพชีวิต ก่อให้เกิดประโยชน์แก่บุคคล ครอบครัว และสังคม

ราชบัณฑิตยสถาน (2554) ได้ให้ความหมายของคหกรรมศาสตร์ คือ วิชาที่เกี่ยวข้องกับความรู้ทางวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ โดยมุ่งพัฒนาครอบครัวด้วยการจัดการทรัพยากรบุคคล วัสดุและสิ่งแวดล้อม เพื่อพัฒนาอาชีพและเสริมสร้างคุณภาพชีวิต ความมั่นคงของสถาบันครอบครัวและสังคม

ศกรินทร์ (2557) ได้กล่าวว่า คหกรรมศาสตร์เป็นวิชาชีพที่เกิดจากการบูรณาการหลายศาสตร์เข้าด้วยกัน เช่น ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ โดยมีจุดเริ่มต้นอยู่ที่บ้านหรือครอบครัวเพื่อมุ่งพัฒนาครอบครัวด้วยการจัดการทรัพยากร วัสดุและสิ่งแวดล้อม เพื่อพัฒนาอาชีพ และเสริมสร้างคุณภาพชีวิต และความเป็นอยู่ที่ดีของบุคคลต่อมาคหกรรมศาสตร์ได้ขยายวงกว้างออกไปสู่ชุมชนระดับท้องถิ่นและระดับโลก เพื่อมุ่งพัฒนาศักยภาพของคนที่สามารถบรรลุผลสำเร็จในการดำเนินชีวิต สร้างความมั่นคงให้กับสถาบันครอบครัว สังคมประเทศและสังคมโลก

อิทธิพล (2560) ได้กล่าวว่า คหกรรมศาสตร์ เป็นวิชาที่เกิดจากการบูรณาการความรู้จากหลายสาขาวิชาเข้าไว้ด้วยกัน เพื่อการจัดการเกี่ยวกับทรัพยากรมนุษย์ วัสดุ และสิ่งแวดล้อมที่พัฒนาคุณภาพชีวิต การงานอาชีพ หรือเป็นศาสตร์ของการพัฒนาครอบครัว สังคม ชุมชน

จากความหมายของคหกรรมศาสตร์ ผู้วิจัยสรุปได้ว่า คหกรรมศาสตร์เป็นวิชาที่เกิดจากการบูรณาการความรู้ทางวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เข้าไว้ด้วยกัน โดยมีจุดเริ่มต้นที่บ้านหรือครอบครัว มุ่งพัฒนาครอบครัวด้วยการจัดการทรัพยากรบุคคล วัสดุและสิ่งแวดล้อม เสริมสร้างคุณภาพชีวิต และความเป็นอยู่ที่ดีของบุคคล เพื่อมุ่งพัฒนาศักยภาพของบุคคลให้สามารถบรรลุผลสำเร็จในการดำเนินชีวิต สร้างความมั่นคงให้กับสถาบันครอบครัว สังคมประเทศและสังคมโลก

2.1.4 คหกรรมศาสตร์กับอาชีวศึกษา

วิสัยทัศน์ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา คือ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เป็นองค์กรผลิตและพัฒนากำลังคนที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานสากล ด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของประเทศตามเป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติ

พันธกิจของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ประกอบด้วย

1) จัดและส่งเสริมและพัฒนาการอาชีวศึกษา และการอบรมวิชาชีพให้มีคุณภาพ และได้มาตรฐาน มุ่งตอบสนองต่อความต้องการของประเทศ

2) ยกระดับคุณภาพและมาตรฐานกำลังคนสายอาชีพสู่สากล

3) ขยายโอกาสทางการศึกษายาชีพให้ทั่วถึง ต่อเนื่อง เสมอภาค และเป็นธรรม

4) เป็นแกนกลางในการจัดอาชีวศึกษาและอบรมวิชาชีพระดับฝีมือเทคนิค และเทคโนโลยีของประเทศ

5) สร้างเครือข่ายความร่วมมือให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษา และการฝึกอบรมวิชาชีพ

6) วิจัย สร้างนวัตกรรม จัดการองค์ความรู้เพื่อการพัฒนาอาชีพ และคุณภาพชีวิตของประชาชน

7) ส่งเสริมและพัฒนาครูและบุคลากรอาชีวศึกษาให้มีศักยภาพสูงขึ้นและมีความก้าวหน้าในวิชาชีพ

ยุทธศาสตร์ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

- 1) ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง
- 2) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน
- 3) ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์
- 4) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม
- 5) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- 6) ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

นโยบายจุดเน้นและทิศทางการขับเคลื่อนการจัดการอาชีวศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2563

การศึกษาสร้างคน อาชีวะสร้างชาติ “เตรียมคนไทยสู่ศตวรรษที่ 21”

- 1) เพิ่มผู้เรียนสายอาชีพ (สายอาชีวะ 50: 50 สายสามัญ)
 - 1.1) เปิดสาขาใหม่/สาขาขาดแคลน
 - 1.2) เพิ่มห้องเรียน (วท./วอศ.)
 - 1.3) ปรับหลักสูตรให้ยืดหยุ่น ดึงผู้เรียนกลับเข้าสู่ระบบ
 - 1.4) เน้นแนวสื่อสารทุกกลุ่มเป้าหมายทุกพื้นที่
 - 1.5) สร้างภาพลักษณ์ (Re-Branding)
 - 1.6) จัดสวัสดิการตามบริบท (หอพัก/รถรับ-ส่ง)
- 2) ศูนย์ความเป็นเลิศทางการอาชีวศึกษา (Excellent Center)
 - 2.1) พัฒนากำลังคนรองรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย (10+2+1) (10 + 2 อุตสาหกรรมเป้าหมาย + 1 โครงสร้างพื้นฐานของประเทศ)
 - 2.2) จัดการศึกษารองรับการพัฒนากำลังคนในเขตพัฒนาพิเศษ (EEC/SEC/SEZ)
 - 2.3) พัฒนาความร่วมมือกับภาครัฐและเอกชน
 - 2.4) พัฒนาทักษะทางวิชาชีพและภาษา (อังกฤษ จีน และภาษาในอาเซียน)
 - 2.5) อาชีวะฐานวิทย์ฯ/มาตรฐาน KOSEN
- 3) Re-Skills, Up-Skills, New-Skills
 - 3.1) ยกระดับศักยภาพและพัฒนาทักษะกำลังคน (โดยวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีวะทั่วประเทศ)
 - 3.2) เตรียมความพร้อมกำลังคนเพื่อรองรับสังคมผู้สูงอายุ

- 3.3) หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น (Short Course Training)
- 3.4) หลักสูตรฝึกอาชีพฐานสมรรถนะ (Education to Employment)
- 3.5) Startup/Business online
- 4) ปฏิรูประบบบริหารและงานบุคคล
 - 4.1) ปฏิรูปประสิทธิภาพการบริหารงาน
 - 4.2) พัฒนาสมรรถนะทางวิชาชีพ ดิจิทัล และภาษาอังกฤษ
 - 4.3) แก้ไขปัญหาการบริหารงานบุคคลทุกมิติ
 - 4.4) สร้างระบบแรงจูงใจ เพิ่มค่าตอบแทน และส่งเสริมระบบสวัสดิการ/สวัสดิภาพ
- 5) ขับเคลื่อนอาชีวศึกษา เพื่อเตรียมคนไทยสู่ศตวรรษที่ 21
 - 5.1) อาชีวศึกษาทวิภาคี 3 รูปแบบ
 - 5.2) บูรณาการการพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยี ดิจิทัล และภาษาอังกฤษ

กับการจัดการเรียนการสอน

- 5.3) Fix it Center/จิตอาสาอาชีวะ
- 5.4) สร้างค่านิยม “การศึกษาสร้างคน อาชีวะสร้างชาติ”

จากข้อมูลข้างต้นสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จึงได้มีการจัดการศึกษาทางด้านคหกรรมศาสตร์ มีชื่อว่าประเภทวิชาคหกรรม โดยแบ่งเป็น 2 หลักสูตร ดังนี้

ประเภทวิชาคหกรรม

- หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

1. สาขาวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ สาขางานแฟชั่นดีไซน์ สาขางานเสื้อผ้าแฟชั่น
สาขางานอุตสาหกรรมเสื้อผ้า สาขางานธุรกิจแฟชั่น

2. สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขางานอาหารและโภชนาการ
สาขางานแปรรูปอาหาร สาขางานธุรกิจอาหาร

3. สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ สาขางานธุรกิจดอกไม้และงานประดิษฐ์
สาขางานเด็กปฐมวัย สาขางานคหกรรมเพื่อการโรงแรม

4. สาขาวิชาเสริมสวย สาขางานเสริมสวย

- หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

1. สาขาวิชาเทคโนโลยีผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขางานตัดเย็บเสื้อผ้าสตรี
ชั้นสูง สาขางานการตัดเย็บเสื้อผ้าบุรุษชั้นสูง สาขางานธุรกิจเสื้อผ้า สาขางานเทคโนโลยีภูมิทัศน์

2. สาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม สาขางานการจัดการสินค้า
เครื่องนุ่งห่ม สาขางานการทำแบบตัดเสื้อผ้าอุตสาหกรรม สาขางานเทคนิคการผลิตเครื่องนุ่งห่ม

3. สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบเครื่องแต่งกาย สาขางานออกแบบเสื้อผ้า
ชั้นสูง สาขางานออกแบบเสื้อผ้ากึ่งอุตสาหกรรม สาขางานออกแบบเสื้อผ้าอุตสาหกรรม

4. สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขางานโภชนาการและอาหาร
เพื่อสุขภาพ สาขางานการประกอบอาหาร สาขางานการถนอมและแปรรูปอาหาร สาขางานธุรกิจ
อาหาร สาขางานการประกอบอาหารในเรือเดินทะเลระหว่างประเทศ

5. สาขาวิชาอุตสาหกรรมอาหาร สาขางานอุตสาหกรรมอาหาร สาขางานเทคโนโลยี
ผลิตภัณฑ์ข้าว

6. สาขาวิชาการบริหารงานคหกรรมศาสตร์ สาขางานธุรกิจงานประดิษฐ์
สาขางานคหกรรมบริการ สาขางานการดูแลเด็กและผู้สูงอายุ สาขางานบริการสุขภาพและ
เสริมสวย สาขางานธุรกิจคหกรรม สาขางานการจัดการงานคหกรรมการโรงแรม

7. สาขาวิชาเทคโนโลยีความงาม สาขางานการทำผม สาขางานการแต่งหน้า
สาขางานการนวดตัว (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2556)

2.2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2562 ประเภทวิชาคหกรรม ของกรมอาชีวศึกษาและวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

2.2.1 หลักการของหลักสูตร

2.2.1.1 เป็นหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหลังมัธยมศึกษาตอนต้น
หรือเทียบเท่าด้านวิชาชีพที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการศึกษา
แห่งชาติ เป็นไปตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ มาตรฐานการศึกษาของชาติ และกรอบคุณวุฒิอาชีวศึกษา
แห่งชาติ เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนระดับฝีมือ ให้มีสมรรถนะ มีคุณธรรม จริยธรรมและ
จรรยาบรรณวิชาชีพ สามารถประกอบอาชีพได้ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการและ
การประกอบอาชีพอิสระ

2.2.1.2 เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้เลือกเรียนได้อย่างกว้างขวางเป็นสมรรถนะ
เฉพาะด้วยการปฏิบัติจริงสามารถเลือกวิธีการเรียนตามศักยภาพ และโอกาสของผู้เรียน เปิดโอกาสให้
ผู้เรียนสามารถเทียบโอนผลการเรียน สะสมผลการเรียน เทียบโอนความรู้และประสบการณ์
มีวิทยากร สถานประกอบการ และสถานประกอบอาชีพอิสระ

2.2.1.3 เป็นหลักสูตรที่สนับสนุนการประสานความร่วมมือในการยกการศึกษา
ร่วมกันระหว่างหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและเอกชน

2.2.1.4 เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้สถานศึกษา สถานประกอบการ ชุมชนและ
ท้องถิ่น มีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรให้ตรงตามความต้องการ โดยยึดโยงกับมาตรฐานอาชีพและ
สอดคล้องกับสภาพยุทธศาสตร์ของภูมิภาค เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

2.2.2 จุดหมายของหลักสูตร

2.2.2.1 เพื่อให้มีความรู้ ทักษะและประสบการณ์ในงานอาชีพสอดคล้องกับ
มาตรฐานวิชาชีพ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพเลือกวิธีการ
ดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสมกับตนสร้างสรรค์ความเจริญต่อชุมชน ท้องถิ่นและ
ประเทศชาติ

2.2.2.2 เพื่อให้เป็นผู้มีปัญหา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่เรียนรู้ เพื่อพัฒนา
คุณภาพชีวิตและการประกอบอาชีพมีทักษะการสื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศ ทักษะการเรียนรู้
ตลอดชีวิต ทักษะการคิด วิเคราะห์และ การแก้ปัญหา ทักษะด้านสุขภาวะและความปลอดภัย
ตลอดจนทักษะการจัดการ สามารถสร้างอาชีพและพัฒนาอาชีพให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ

2.2.2.3 เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพมีความมั่นใจและภาคภูมิใจในวิชาชีพที่เรียนรู้งาน รักหน่วยงาน สามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี โดยมีความเคารพในสิทธิและหน้าที่ของตนเองและผู้อื่น

2.2.2.4 เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงาม ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน การต่อต้านความรุนแรงและสารเสพติด มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว หน่วยงานท้องถิ่นและประเทศชาติ ดำรงคนตามหลักปรัชญา ของเศรษฐกิจพอเพียง เข้าใจและเห็นคุณค่าของการอนุรักษ์ ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นมียึดสธารณะ และจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดี

2.2.2.5 เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ มีคุณธรรม จริยธรรม และวินัยในตนเอง มีสุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ เหมาะสมกับงานอาชีพ

2.2.2.6 เพื่อให้ตระหนักและมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองของประเทศและโลกมีความรักชาติ สำนึกในความเป็นไทยเสียสละเพื่อส่วนรวม ดำรงรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

2.2.3 หลักเกณฑ์การใช้ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562

2.2.3.1 การเรียนการสอน

1) การเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ ผู้เรียนสามารถลงทะเบียนเรียนได้ทุกวิธีเรียนที่กำหนด และนำผลการเรียนแต่ละวิธีมาประเมินผลรวมกันได้ สามารถขอเทียบโอนผลการเรียน และขอเทียบโอนความรู้ และประสบการณ์ได้

2) การจัดการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริง สามารถจัดการเรียนการสอนได้หลากหลายรูปแบบ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในหลักการ วิธีการและการดำเนินงาน มีทักษะการปฏิบัติงานตามแบบแผน ในขอบเขตสำคัญและบริบทต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กันซึ่งส่วนใหญ่เป็นงานประจำ ให้คำแนะนำพื้นฐานที่ต้องใช้ในการ ตัดสินใจ วางแผนและแก้ไขปัญหาโดยไม่อยู่ภายใต้การควบคุมในบางเรื่อง สามารถประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะทางวิชาชีพ เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารในการแก้ปัญหาและการปฏิบัติงานในบริบทใหม่ รวมทั้งรับผิดชอบต่อตนเอง และผู้อื่น ตลอดจนมีคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพ เจตคติและกิจนิสัยที่เหมาะสมในการทำงาน

2.2.3.2 การจัดการศึกษาและเวลาเรียน

การจัดการศึกษาในระบบปกติ ใช้ระยะเวลา 3 ปีการศึกษา การจัดการเวลาเรียนให้ดำเนินการ ดังนี้

1) ในปีการศึกษาหนึ่งๆ ให้แบ่งภาคเรียนออกเป็น 2 ภาคเรียนปกติหรือระบบทวิภาคภาคเรียนละ 18 สัปดาห์ รวมเวลาการวัดผล โดยมีเวลาเรียนและจำนวนหน่วยกิตตามที่กำหนด และสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบัน อาจเปิดสอนภาคเรียนฤดูร้อนได้อีกตามที่เห็นสมควร

2) การเรียนในระบบชั้นเรียน ให้สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันเปิดทำการสอนไม่น้อยกว่า สัปดาห์ละ 5 วัน ๆ ละไม่เกิน 7 ชั่วโมง โดยกำหนดให้จัดการเรียนการสอนคาบละ 60 นาที

2.2.3.3 การคิดหน่วยกิต

ให้มีจำนวนหน่วยกิต ตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 103 - 110 หน่วยกิต การคิดหน่วยกิตถือเกณฑ์ดังนี้

- 1) รายวิชาทฤษฎีที่ใช้เวลาในการบรรยายหรืออภิปราย 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือ 18 ชั่วโมงต่อภาคเรียน รวมเวลาการวัดผล มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต
- 2) รายวิชาปฏิบัติที่ใช้เวลาในการทดลองหรือฝึกปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือ 36 ชั่วโมงต่อภาคเรียน รวมเวลาการวัดผล มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต
- 3) รายวิชาปฏิบัติที่ใช้เวลาในการฝึกปฏิบัติในโรงฝึกงานหรือภาคสนาม 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือ 54 ชั่วโมงต่อภาคเรียน รวมเวลาการวัดผล มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต
- 4) การฝึกอาชีพในการศึกษาระบบทวิภาคี ที่ใช้เวลาไม่น้อยกว่า 54 ชั่วโมงต่อภาคเรียน รวมเวลาการวัดผล มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต
- 5) การฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพในสถานประกอบการ ที่ใช้เวลาไม่น้อยกว่า 54 ชั่วโมงต่อภาคเรียน รวมเวลาการวัดผล มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต
- 6) การทำโครงการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพที่ใช้เวลาไม่น้อยกว่า 54 ชั่วโมงต่อภาคเรียนรวมเวลาการวัดผล มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

2.2.3.4 โครงสร้างหลักสูตร

โครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 แบ่งเป็น 3 หมวดวิชา และ กิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังนี้

- 1) หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลางไม่น้อยกว่า 22 หน่วยกิต
 - 1.1) กลุ่มวิชาภาษาไทย
 - 1.2) กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ
 - 1.3) กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์
 - 1.4) กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์
 - 1.5) กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์
 - 1.6) กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์
- 2) หมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพไม่น้อยกว่า 71 หน่วยกิต
 - 2.1) กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพพื้นฐาน
 - 2.2) กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ
 - 2.3) กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเลือก
 - 2.4) ฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ
 - 2.5) โครงการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพ
- 3) หมวดวิชาเลือกเสรีไม่น้อยกว่า 10 หน่วยกิต
- 4) กิจกรรมเสริมหลักสูตร (2 ชั่วโมง / สัปดาห์)

หมายเหตุ

- 1) จำนวนหน่วยกิตของแต่ละหมวดวิชาและกลุ่มวิชาในหลักสูตร ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในโครงสร้างของแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

2) การพัฒนารายวิชาในกลุ่มสมรรถนะวิชาชีพพื้นฐานและกลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ จะเป็นรายวิชาบังคับ ที่สะท้อนความเป็นสาขาวิชาตามมาตรฐานการศึกษาวิชาชีพ ด้านสมรรถนะวิชาชีพของสาขาวิชา ซึ่งยึดโยงกับมาตรฐานอาชีพ จึงต้องพัฒนากรู่มรายวิชาให้ครบ จำนวนหน่วยกิตที่กำหนด และผู้เรียนต้องเรียนทุกรายวิชา

3) สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถจัดรายวิชาเลือกตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร และ หรือพัฒนาเพิ่มตามความต้องการเฉพาะด้านของสถานประกอบการหรือ ตามยุทธศาสตร์ภูมิภาค เพื่อเพิ่มขีด ความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตาม เงื่อนไขและมาตรฐานการศึกษาวิชาชีพ ที่ประเภทวิชา สาขาวิชาและสาขางานกำหนด

2.2.3.5 การฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ

เป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้โดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา อาชีวศึกษาหรือสถาบันกับภาคการผลิต และหรือภาคบริการ หลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาคทฤษฎี และการฝึกหัดหรือฝึกปฏิบัติเบื้องต้นในสถานศึกษา อาชีวศึกษาหรือสถาบันแล้วระยะเวลาหนึ่ง ทั้งนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ได้สัมผัสกับการปฏิบัติงานอาชีพ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ที่ทันสมัย และบรรยากาศการทำงานร่วมกัน ส่งเสริมการฝึกทักษะ กระบวนการ คิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนทำได้ คิดเป็น ทำเป็นและเกิดการใฝ่รู้ อย่างต่อเนื่อง ตลอดจนเกิดความมั่นใจและเจตคติที่ดีในการทำงานและการประกอบ อาชีพอิสระ โดยการฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพต้องดำเนินการ ดังนี้

1) สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันต้องจัดให้มีการฝึกประสบการณ์ สมรรถนะวิชาชีพ ในรูปของ การฝึกงานในสถานประกอบการ แหล่งวิทยากร รัฐวิสาหกิจหรือ หน่วยงานของรัฐ ในภาคเรียนที่ 5 และหรือ ภาคเรียนที่ 6 โดยใช้เวลารวมไม่น้อยกว่า 320 ชั่วโมง กำหนดให้มีค่าเท่ากับ 4 หน่วยกิต

กรณีสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันต้องการเพิ่มพูนประสบการณ์ สมรรถนะวิชาชีพ สามารถนำรายวิชาที่ตรงหรือสัมพันธ์กับลักษณะงานไปเรียนหรือฝึกในสถาน ประกอบการ รัฐวิสาหกิจหรือ หน่วยงานของรัฐในภาคเรียนที่จัดฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพได้ รวมไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน

2) การตัดสินผลการเรียนและให้ระดับผลการเรียน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับ รายวิชาอื่น

2.2.3.6 โครงการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพ

เป็นรายวิชาที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้า บูรณาการความรู้ ทักษะ และประสบการณ์จากสิ่งที่ได้เรียนรู้ ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองตามความถนัดและความสนใจ ตั้งแต่การ เลือกหัวข้อหรือเรื่องที่จะศึกษา ทดลอง พัฒนาและหรือประดิษฐ์คิดค้น โดยการวางแผนกำหนด ขั้นตอนกระบวนการ ดำเนินการ ประเมินผล สรุปและจัดทำรายงานเพื่อนำเสนอ ซึ่งอาจทำเป็น รายบุคคลหรือกลุ่มก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับ ลักษณะของโครงการนั้น ๆ โดยการจัดทำโครงการพัฒนา สมรรถนะวิชาชีพดังกล่าวต้องดำเนินการ ดังนี้

1) สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันต้องจัดให้ผู้เรียนจัดทำโครงการ พัฒนาสมรรถนะวิชาชีพ ที่สัมพันธ์หรือสอดคล้องกับสาขาวิชา ในภาคเรียนที่ 5 และหรือภาคเรียน

ที่ 6 รวมจำนวน 4 หน่วยกิต ใช้เวลาไม่น้อยกว่า 216 ชั่วโมง ทั้งนี้ สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบัน
ต้องจัดให้มีชั่วโมงเรียน 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ กรณีที่กำหนดให้เรียนรายวิชาโครงการ 4 หน่วยกิต

หากจัดให้เรียนรายวิชาโครงการ 2 หน่วยกิต คือ โครงการ 1 และโครงการ
งาน 2 ให้สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันจัดให้มีชั่วโมงเรียนต่อสัปดาห์ที่เทียบเคียงกับเกณฑ์
ดังกล่าวข้างต้น

2) การตัดสินผลการเรียนและให้ระดับผลการเรียน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับ
รายวิชาอื่น

2.2.3.7 กิจกรรมเสริมหลักสูตร

1) สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันต้องจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่
น้อยกว่า 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ทุกภาคเรียน เพื่อส่งเสริมสมรรถนะแกนกลางและหรือสมรรถนะวิชาชีพ
ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ระเบียบวินัย การต่อต้านความรุนแรง สารเสพติดและการทุจริต
เสริมสร้างการเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ในด้านการรักษาชาติ เทิดทูนพระมหากษัตริย์ ส่งเสริม
การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ ทรงเป็นประมุข ทะนุบำรุงศาสนา ศิลปะ
วัฒนธรรม ภูมิปัญญาไทย ปลูกฝังจิตสำนึกและจิตอาสาในการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อมและทำประโยชน์
ต่อชุมชนและท้องถิ่น ทั้งนี้ โดยใช้กระบวนการกลุ่ม ในการวางแผน ลงมือปฏิบัติ ประเมินผล และ
ปรับปรุงการทำงานสำหรับนักเรียนอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี ให้เข้าร่วมกิจกรรมที่สถานประกอบการ
จัดขึ้น

2) การประเมินผลกิจกรรมเสริมหลักสูตร ให้เป็นไปตามระเบียบ
กระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการ จัดการศึกษาและการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ

2.2.3.8 การจัดแผนการเรียน

เป็นการกำหนดรายวิชาตามโครงสร้างหลักสูตรที่จะดำเนินการเรียนการสอน
สอนในแต่ละภาคเรียน โดยจัดอัตราส่วนการเรียนรู้อาชีพต่อภาคปฏิบัติในหมวดวิชาสมรรถนะ
วิชาชีพ ประมาณ 20 : 80 ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับลักษณะหรือกระบวนการจัดการเรียนรู้ของแต่ละสาขาวิชา
ซึ่งมีข้อเสนอแนะดังนี้

1) จัดรายวิชาในแต่ละภาคเรียน โดยคำนึงถึงรายวิชาที่ต้องเรียนตามลำดับ
ก่อน-หลัง ความง่าย-ยาก ของรายวิชา ความต่อเนื่องและเชื่อมโยงสัมพันธ์กันของรายวิชา รวมทั้ง
รายวิชา ที่สามารถบูรณาการจัดการเรียนรู้ ร่วมกันในลักษณะของงาน โครงการและหรือชิ้นงานใน
แต่ละภาคเรียน

2) จัดให้ผู้เรียนเรียนรายวิชาบังคับในหมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง หมวด
วิชาสมรรถนะวิชาชีพ ในกลุ่มสมรรถนะวิชาชีพพื้นฐานและกลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ และกิจกรรม
เสริมหลักสูตรให้ครบ ตามที่กำหนดในโครงสร้างหลักสูตร

2.1) การจัดรายวิชาในหมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง ควรจัดกระจายทุก
ภาคเรียน

2.2) การจัดรายวิชาในกลุ่มสมรรถนะวิชาชีพพื้นฐาน โดยเฉพาะรายวิชา
ที่เป็นพื้นฐานของ การเรียนวิชาชีพควรจัดให้เรียนในภาคเรียนที่ 1

2.3) การจัดรายวิชาในกลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ ควรจัดให้เรียนก่อน รายวิชาในกลุ่มสมรรถนะ วิชาชีพเลือกและรายวิชาในหมวดวิชาเลือกเสรี

3) จัดให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนรายวิชาในกลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเลือกและ หมวดวิชาเลือกเสรี ตามความถนัด ความสนใจเพื่อสนับสนุนการประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อ

4) จัดรายวิชาทวิภาคีที่นำไปเรียนและฝึกในสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ โดยประสานงานร่วมกับสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ เพื่อพิจารณากำหนดภาคเรียน ที่จัดฝึกอาชีพ รวมทั้งกำหนดรายวิชาหรือกลุ่มวิชาที่ตรงกับลักษณะ งานของสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐที่นำไปร่วมฝึกอาชีพในภาคเรียนนั้น ๆ

5) จัดรายวิชาฝึกงานในภาคเรียนที่ 5 หรือ 6 ครั้งเดียว จำนวน 4 หน่วยกิต 320 ชั่วโมง (เฉลี่ย 20 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ต่อภาคเรียน) หรือ จัดให้ลงทะเบียนเรียนเป็น 2 ครั้ง คือ ภาคเรียนที่ 5 จำนวน 2 หน่วยกิต และ ภาคเรียนที่ 6 จำนวน 2 หน่วยกิต รายวิชาละ 160 ชั่วโมง (เฉลี่ย 10 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ต่อภาคเรียน) ตามเงื่อนไข ของหลักสูตรสาขาวิชานั้น ๆ

ในภาคเรียนที่จัดฝึกงานนี้ ให้สถานศึกษาพิจารณากำหนดรายวิชาหรือกลุ่มวิชาที่ ตรงกับลักษณะงาน ของสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ เพื่อนำไปเรียนและฝึก ปฏิบัติในภาคเรียนที่จัดฝึกงานด้วย

การจัดฝึกงานในภาคเรียนฤดูร้อนสามารถทำได้โดยต้องพิจารณาระยะเวลาในการฝึก ให้ครบ ตามที่หลักสูตรกำหนด

6) จัดรายวิชาโครงการในภาคเรียนที่ 5 หรือ 6 ครั้งเดียว จำนวน 4 หน่วย กิต (12 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ต่อภาคเรียน) หรือ จัดให้ลงทะเบียนเรียนเป็น 2 ครั้ง คือ ภาคเรียนที่ 5 และภาคเรียนที่ 6 รวม 4 หน่วยกิต (6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ต่อภาคเรียน) ตามเงื่อนไขของหลักสูตร สาขาวิชานั้น ๆ

7) จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในแต่ละภาคเรียน ภาคเรียนละไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

8) จัดจำนวนหน่วยกิตรวมในแต่ละภาคเรียน ไม่เกิน 22 หน่วยกิต สำหรับการ เรียนแบบเต็มเวลา และไม่เกิน 12 หน่วยกิต สำหรับการเรียนแบบไม่เต็มเวลา ส่วนภาคเรียน ฤดูร้อนจัดได้ไม่เกิน 12 หน่วยกิต ทั้งนี้ เวลาในการจัดการเรียนการสอนในภาคเรียนปกติและภาค เรียนฤดูร้อนโดยเฉลี่ยไม่ควรเกิน 35 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ ส่วนการเรียนแบบไม่เต็มเวลาไม่ควรเกิน 25 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

ทั้งนี้ หากสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันมีเหตุผลและความจำเป็นในการจัด หน่วยกิตและ เวลาในการจัดการเรียนการสอนแต่ละภาคเรียนที่แตกต่างไปจากเกณฑ์ข้างต้น อาจทำได้ แต่ต้องไม่กระทบต่อ มาตรฐานและคุณภาพการศึกษา

2.2.3.9 การศึกษาระบบทวิภาคี

เป็นรูปแบบการจัดการศึกษาที่เกิดจากข้อตกลงร่วมกันระหว่างสถานศึกษา อาชีวศึกษาหรือสถาบัน กับสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ โดยผู้เรียนใช้เวลา ส่วนหนึ่งในสถานศึกษาอาชีวศึกษา หรือสถาบัน และเรียนภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ เพื่อให้การจัด การศึกษาระบบทวิภาคีสามารถเพิ่มขีดความสามารถ

ด้านการผลิตและพัฒนากำลังคนตรงตามความต้องการของ ผู้ใช้และเป็นไปตามจุดหมายของหลักสูตร ทั้งนี้ สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันต้องดำเนินการดังนี้

1) นำรายวิชาทวิภาคีในกลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเลือกรวมไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต ไปร่วมกำหนด รายละเอียดของรายวิชา กับสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐที่ร่วมจัดการศึกษาระบบทวิภาคี ได้แก่ จุดประสงค์รายวิชา สมรรถนะรายวิชา คำอธิบายรายวิชา เวลาที่ใช้ฝึกและจำนวนหน่วยกิตให้สอดคล้องกับ ลักษณะงานของสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ รวมทั้งสมรรถนะวิชาชีพของสาขางาน ทั้งนี้ การกำหนดจำนวนหน่วยกิตและจำนวนชั่วโมงที่ใช้ฝึกอาชีพของแต่ละรายวิชาทวิภาคีให้เป็นไปตามที่ หลักสูตรกำหนด และให้รายงานการพัฒนารายวิชาดังกล่าวให้สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาทราบด้วย

2) ร่วมจัดทำแผนฝึกอาชีพ พร้อมแนวการวัดและประเมินผลในแต่ละรายวิชา กับสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐที่ร่วมจัดการศึกษาระบบทวิภาคี เพื่อนำไปใช้ในการฝึกอาชีพ และดำเนินการ วัดและประเมินผลเป็นรายวิชา

3) จัดแผนการเรียนระบบทวิภาคีตามความพร้อมของสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ ที่จัดการศึกษาระบบทวิภาคีร่วมกัน โดยอาจนำรายวิชาอื่นที่สอดคล้องกับลักษณะงานของสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐนั้น ๆ ไปจัดร่วมด้วยก็ได้

2.2.3.10 การเข้าเรียน

ผู้เข้าเรียนต้องสำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือเทียบเท่า และมีคุณสมบัติ เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดการศึกษาและการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ

2.2.3.11 การประเมินผลการเรียน

เน้นการประเมินสภาพจริง ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดการศึกษา และการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ

2.2.3.12 การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

1) ได้รายวิชาและจำนวนหน่วยกิตสะสมในทุกหมวดวิชา ครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร แต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา และตามแผนการเรียนที่สถานศึกษากำหนด

2) ได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

3) ผ่านเกณฑ์การประเมินมาตรฐานวิชาชีพ

4) ได้เข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมเสริมหลักสูตรตามแผนการเรียนที่สถานศึกษากำหนด และ “ผ่าน” ทุกภาคเรียน

2.2.3.13 การพัฒนารายวิชาในหลักสูตร

1) หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถพัฒนารายวิชาเพิ่มเติม ในแต่ละกลุ่มวิชาเพื่อเลือกเรียนนอกเหนือจากรายวิชาที่กำหนดให้เป็นวิชาบังคับได้ โดยสามารถพัฒนาเป็นรายวิชา หรือลักษณะบูรณาการ ผสมผสานเนื้อหาวิชาที่

ครอบคลุมสาระของกลุ่มวิชาภาษาไทย กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์กลุ่มวิชาสังคมศึกษา กลุ่มวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ในสัดส่วนที่ เหมาะสมโดยพิจารณาจากมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มวิชานั้น ๆ เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของหมวดวิชา

2) หมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพ สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถเพิ่มเติมรายละเอียด ของรายวิชาในแต่ละกลุ่มวิชาในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ และสามารถพัฒนารายวิชาเพิ่มเติมในกลุ่มสมรรถนะ วิชาชีพเลือกได้ ตามความต้องการของสถานประกอบการหรือยุทธศาสตร์ของภูมิภาคเพื่อเพิ่มขีดความสามารถ ในการแข่งขันของประเทศ ทั้งนี้ต้องพิจารณาให้สอดคล้องกับจุดประสงค์สาขาวิชาและสมรรถนะวิชาชีพ สาขางานด้วย

3) หมวดวิชาเลือกเสรี สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถพัฒนารายวิชาเพิ่มเติมได้ ตามความต้องการของสถานประกอบการ ชุมชน ท้องถิ่น หรือยุทธศาสตร์ของภูมิภาคเพื่อเพิ่มขีดความสามารถ ในการแข่งขันของประเทศ และหรือเพื่อการศึกษาต่อ

ทั้งนี้ การกำหนดรหัสวิชา จำนวนหน่วยกิตและจำนวนชั่วโมงเรียนให้เป็นไปตามที่หลักสูตรกำหนด

2.2.3.14 การปรับปรุงแก้ไข พัฒนารายวิชา กลุ่มวิชาและการอนุมัติหลักสูตร

1) การพัฒนาหลักสูตรหรือการปรับปรุงสาระสำคัญของหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานคุณวุฒิอาชีวศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ให้เป็นหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษา และสถานศึกษา โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2) การอนุมัติหลักสูตร ให้เป็นหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยความเห็นชอบ ของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

3) การประกาศใช้หลักสูตร ให้ทำเป็นประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

4) การพัฒนารายวิชาหรือกลุ่มวิชาเพิ่มเติม สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถดำเนินการได้ โดยต้องรายงานให้สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาทราบ

2.2.3.15 การประกันคุณภาพของหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน

ให้ทุกหลักสูตรกำหนดระบบประกันคุณภาพของหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนไว้ให้ชัดเจน อย่างน้อยประกอบด้วย 4 ด้าน คือ

- 1) หลักสูตรที่ยึดโยงกับมาตรฐานอาชีพ
- 2) ครู ทรัพยากรและการสนับสนุน
- 3) วิธีการจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล
- 4) ผู้สำเร็จการศึกษา

ให้สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษาจัดให้มีการประเมิน และรายงานผลการดำเนินการหลักสูตร เพื่อพัฒนาหรือปรับปรุงหลักสูตรที่อยู่ในความรับผิดชอบอย่างต่อเนื่อง อย่างน้อยทุก 5 ปี (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2563) ซึ่งการกำหนดรหัสวิชาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 มีดังนี้

1	2	3	4	5	-	6	7	8	9	ชื่อวิชา	ท-ป-น
										ลำดับวิชา 01-99	
										สาขาวิชา/วิชาเรียนร่วม	กลุ่มวิชา
2	x	x	0	0						หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง	11 กลุ่มวิชาภาษาไทย 12 กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ 13 กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ 14 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ 15 กลุ่มวิชาสังคมศึกษา 16 กลุ่มวิชาสุขภาพและพลศึกษา 17 กลุ่มวิชาบูรณาการ 20 กิจกรรมเสริมหลักสูตร 9X วิชาเลือกเสรี
2	0	0	0	1						หมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพ กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพพื้นฐาน	10 กลุ่มวิชาเรียนร่วมหลักสูตร (การประกอบอาชีพ) 20 กลุ่มวิชาเรียนร่วมหลักสูตร (คอมพิวเตอร์)
2	x	x	0	0						หมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพ กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพพื้นฐาน	10 กลุ่มวิชาเรียนร่วมประเภทวิชา
2	x	x	x	x						หมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพ	10 กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพพื้นฐาน 20 กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ 21-49 กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเลือก 51-79 กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเลือก (วิภาคี) 80 ฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ 85 โครงการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพ 9X วิชาเลือกเสรี
(-) รายวิชาพัฒนาโดยส่วนกลาง (*) รายวิชาพัฒนาโดยสถานศึกษา											
สาขาวิชา											
0 วิชาเรียนร่วม											
ประเภทวิชา											
01 ประเภทวิชาอุตสาหกรรม 06 ประเภทวิชาประมง											
02 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม 07 ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว											
03 ประเภทวิชาศิลปกรรม 08 ประเภทวิชาอุตสาหกรรมสิ่งทอ											
04 ประเภทวิชาคหกรรม 09 ประเภทวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร											
05 ประเภทวิชาเกษตรกรรม 10 ประเภทวิชาอุตสาหกรรมบันเทิงและดนตรี											
หลักสูตร											
2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.											

ภาพที่ 2.1 แสดงการกำหนดรหัสวิชาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562
ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2563)

2.2.4 ประวัติวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก เดิมชื่อ “โรงเรียนช่างเย็บเสื้อผ้า” จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2481 ณ บริเวณโรงเรียนจ่าการบุญ ต่อมาย้ายมาตั้ง ณ ที่อยู่ปัจจุบัน เลขที่ 60 ถนนวังจันทร์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก โดยมีเนื้อที่ 18 ไร่ 2 งาน 20 ตารางวา และเปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนเย็บเสื้อผ้าและการช่างสตรีจังหวัดพิษณุโลก ในปี พ.ศ. 2518 ได้เปลี่ยนเป็นโรงเรียนอาชีวศึกษาพิษณุโลก และ พ.ศ. 2519 ยกฐานะเป็นวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

พ.ศ. 2518 ได้เปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนอาชีวศึกษาพิษณุโลก

พ.ศ. 2519 กระทรวงศึกษาธิการ มีคำสั่งให้รวม โรงเรียนอาชีวศึกษาพิษณุโลกโรงเรียนการช่างพิษณุโลกและวิทยาลัยเทคนิคพิษณุโลกเข้าด้วยกันและยกฐานะเป็นวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกมี 3 วิทยาเขต

- 1) วิทยาลัยเทคนิคพิษณุโลก เป็น วิทยาเขต 1
- 2) โรงเรียนการช่างพิษณุโลก เป็น วิทยาเขต 2
- 3) โรงเรียนอาชีวศึกษาพิษณุโลก เป็น วิทยาเขต 3

พ.ศ. 2520 เปิดทำการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชาพาณิชยกรรม ได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารปฏิบัติการวิชาชีพคหกรรมทั่วไป เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก 2 ชั้น งบประมาณ 1,000,000 บาท

พ.ศ. 2521 กระทรวงศึกษาธิการ มีคำสั่งให้แยกวิทยาเขต 2 เป็นวิทยาลัยเทคนิคพิษณุโลก

พ.ศ. 2522 เปิดทำการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มี 2 แผนกวิชา คือ

- 1) แผนกวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย
- 2) แผนกวิชาอาหารและโภชนาการ

พ.ศ. 2523 กระทรวงศึกษาธิการ ประกาศแยกวิทยาเขตในวิทยาลัยต่าง ๆ และจัดตั้งวิทยาลัยใหม่ และเปลี่ยนชื่อวิทยาลัยใหม่ คือ วิทยาเขต 1 จัดตั้งเป็นวิทยาลัยพิษณุโลก วิทยาเขต 3 จัดตั้งเป็นวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

พ.ศ. 2524 ได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารเรียน เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก 3 ชั้น กว้าง 10 เมตร ยาว 63 เมตร 1 หลัง งบประมาณ 5,000,000 บาท

พ.ศ. 2525 เปิดทำการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) 2 แผนกวิชาคือ

- 1) แผนกวิชาการบัญชี
- 2) แผนกวิชาการเลขานุการ

พ.ศ. 2527 ได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารเรียนและปฏิบัติการ 3 ชั้น รูปตัวยู งบประมาณ 4,900,000 บาท

พ.ศ. 2528 ได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารเรียนและปฏิบัติการ 3 ชั้น กว้าง 9 เมตร ยาว 63 เมตร งบประมาณ 4,384,000 บาท

พ.ศ. 2531 ได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารเรียนและปฏิบัติการ 1 หลัง งบประมาณ 4,155,000 บาท

พ.ศ. 2534 เปิดทำการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) แผนก
วิชาการตลาด

พ.ศ. 2537 เปิดทำการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) แผนก
วิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

พ.ศ. 2538 ได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารผลิตผล พื้นที่ใช้สอย 576 ตารางเมตร
งบประมาณ 3,456,000 บาท

พ.ศ. 2539 ได้รับงบประมาณก่อสร้างโรงอาหาร หอประชุม งบประมาณ 17,080,000 บาท

พ.ศ. 2540 เปิดทำการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สำหรับผู้จบ
การศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม.6) หรือต่างสาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาการตลาด
สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

พ.ศ. 2542 เปิดทำการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชา
การเงินการธนาคาร

พ.ศ. 2546 เปิดทำการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชา
เทคโนโลยีสารสนเทศ

พ.ศ. 2549 เปิดทำการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชา
คอมพิวเตอร์กราฟิก และ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ (เน้นการเขียนโปรแกรม)

พ.ศ. 2553 เปิดทำการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชา
คอมพิวเตอร์กราฟิก

พ.ศ. 2556 เปิดทำการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชา
อุตสาหกรรมท่องเที่ยวและการโรงแรม สาขางานบริการอาหารและเครื่องดื่ม

พ.ศ. 2557 เปิดทำการสอนหลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ
(ต่อเนื่อง)

พ.ศ. 2559 เปิดทำการสอนหลักสูตรทวิศึกษา

พ.ศ. 2560 เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2556
(ทวิศึกษา) สาขาวิชา อาหารและโภชนาการ กับ โรงเรียนประชาสงเคราะห์วิทยา

พ.ศ. 2561 ได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารปฏิบัติการและหอพักพร้อมครุภัณฑ์และ
ลิฟท์ งบประมาณ 2562

พ.ศ. 2562 เปิดทำการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) สาขางาน
การโรงแรม และทำการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) สาขาการดูแลผู้สูงอายุ

พ.ศ. 2563 เปิดทำการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ดังนี้

- 1) สาขาวิชาการบัญชี
- 2) สาขาวิชาการตลาด
- 3) สาขาวิชาการเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล
- 4) สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก
- 5) สาขาวิชาการจัดการสำนักงาน
- 6) สาขาวิชาดิจิทัลกราฟิก

7) สาขาวิชาเทคโนโลยีแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย

8) สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ

9) สาขาวิชาการบริหารงานคหกรรม

10) สาขาวิชาการจัดการดูแลผู้สูงอายุ

11) สาขาวิชาการโรงแรม

12) สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ

พ.ศ. 2564 เปิดทำการสอนหลักสูตร สาขาวิชาการจัดการโลจิสติกส์และซัพพลายเชน

2.2.5 วิสัยทัศน์

ผลิตและพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานสู่ประชาคมอาเซียน

2.2.6 พันธกิจ

1) จัดการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ บริหารธุรกิจ คหกรรม ศิลปกรรมและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพมาตรฐานสู่ประชาคมอาเซียน

2) สร้างงานวิจัย นวัตกรรม สิ่งประดิษฐ์ และองค์ความรู้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนด้านอาชีพ

3) บริการวิชาชีพสู่ชุมชน

4) เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม และทักษะชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2.2.7 หลักสูตรการเรียนการสอนของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

ปัจจุบันวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จัดการเรียนการสอน 3 ระดับ ดังนี้

1) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) รับผู้จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) หรือเทียบเท่า แบ่งเป็น 5 ประเภทวิชา คือ

1.1) ประเภทวิชาพาณิชยกรรม

1.2) ประเภทวิชาคหกรรม

1.3) ประเภทวิชาศิลปกรรม

1.4) ประเภทวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

1.5) ประเภทวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

2) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) รับผู้จบการศึกษาในระดับประกาศนียบัตร (ปวช.) หรือมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่าแบ่งเป็น 5 ประเภท คือ

2.1) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ

2.2) ประเภทวิชาคหกรรม

2.3) ประเภทวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

2.4) ประเภทวิชาศิลปกรรม

2.5) ประเภทวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและโรงแรม

3) ระดับปริญญาตรีเทคโนโลยีบัณฑิต (สายปฏิบัติการ) รับผู้จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ (ต่อเนื่อง)

ประเภทวิชาที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ได้แก่

- 1) ประเภทวิชาคหกรรม
 - 1.1) สาขาวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ
 - 1.1.1) สาขางานแฟชั่นดีไซน์
 - 1.2) สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ
 - 1.2.1) สาขางานอาหารและโภชนาการ
 - 1.3) สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์
 - 1.3.1) สาขางานธุรกิจดอกไม้และงานประดิษฐ์
- 2) ประเภทวิชาพาณิชยกรรม
 - 2.1) สาขาวิชาการบัญชี
 - 2.2) สาขาวิชาการเลขานุการ
 - 2.3) สาขาวิชาการตลาด
 - 2.4) สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ
 - 2.5) สาขางานธุรกิจค้าปลีก
- 3) ประเภทวิชาศิลปกรรม
 - 3.1) สาขาวิชาคอมพิวเตอร์กราฟิก
 - 3.1.1) สาขางานคอมพิวเตอร์กราฟิกอาร์ต
- 4) ประเภทวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
 - 4.1) สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ
- 5) ประเภทวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
 - 5.1) สาขาวิชาการโรงแรม

ประเภทวิชาที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ได้แก่

- 1) ประเภทวิชาคหกรรม
 - 1.1) สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ
 - 1.1.1) สาขางานอาหารและโภชนาการ
 - 1.2) สาขาวิชาเทคโนโลยีออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอ
 - 1.3) สาขาวิชาการบริหารงานคหกรรมศาสตร์
 - 1.3.1) สาขางานการจัดงานดอกไม้และงานประดิษฐ์
- 2) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ
 - 2.1) สาขาวิชาการบัญชี
 - 2.1.1) สาขางานการบัญชี
 - 2.2) สาขาวิชาการเลขานุการ
 - 2.2.1) สาขางานเลขานุการ
 - 2.3) สาขาวิชาการตลาด
 - 2.3.1) สาขางานการตลาด
 - 2.4) สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

- 2.4.1) สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ
- 2.5) สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีก
 - 2.5.1) สาขางานธุรกิจค้าปลีกร้านอาหารและภัตตาคาร
 - 2.5.2) สาขางานธุรกิจค้าปลีกทั่วไป (สหการ)
 - 2.5.3) สาขางานธุรกิจค้าปลีกร้านสะดวกซื้อ (Topmart)
 - 2.5.4) สาขางานธุรกิจค้าปลีกซูเปอร์เซ็นเตอร์ (Top Supermarket)
- 3) ประเภทวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
 - 3.1) สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ
 - 3.1.1) สาขางานเทคโนโลยีสารสนเทศ
- 4) ประเภทวิชาศิลปกรรม
 - 4.1) สาขาวิชาคอมพิวเตอร์กราฟิก
 - 4.1.1) สาขางานมัลติมีเดีย
- 5) ประเภทวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
 - 5.1) สาขาวิชาการโรงแรม
 - 5.1.1) สาขางานบริการอาหารและเครื่องดื่ม
- 6) ประเภทวิชาที่เปิดสอนในระดับปริญญาตรี ได้แก่
 - 6.1) เทคโนโลยีบัณฑิต
 - 6.1.1) สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ (ต่อเนื่อง) (วิทยาลัยอาชีวศึกษา พิษณุโลก, 2564)

2.2.8 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 ประเภทวิชาคหกรรม สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ

2.2.8.1 จุดประสงค์สาขาวิชา

- 1) เพื่อให้สามารถประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะด้านภาษาและการสื่อสาร ทักษะการคิดและการแก้ปัญหา ทักษะทางสังคมและการดำรงชีวิตในการพัฒนาตนเองและวิชาชีพ
- 2) เพื่อให้มีความเข้าใจและสามารถประยุกต์ใช้หลักการบริหารและจัดการ วิชาชีพ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และหลักการทำงานของอาชีพที่สัมพันธ์เกี่ยวกับการพัฒนาวิชาชีพ อาหารและโภชนาการให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าของเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี
- 3) เพื่อให้มีความเข้าใจในหลักการและกระบวนการทำงานในกลุ่มงาน พื้นฐานด้านอาหารและโภชนาการ
- 4) เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานผลิตและบริการด้านอาหารและโภชนาการ ตามหลักการและกระบวนการในลักษณะครบวงจรเชิงธุรกิจ
- 5) เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานด้านอาหารและโภชนาการในสถานประกอบการและประกอบอาชีพอิสระ รวมทั้งการใช้ความรู้ และทักษะเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นได้

6) เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานและดำรงชีวิตโดยประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง หลักการใช้พลังงานและทรัพยากรอย่างคุ้มค่า คำนึงถึงความปลอดภัยต่อตนเอง ผู้อื่นและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

7) เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่องานอาชีพ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ซื่อสัตย์สุจริต มีระเบียบวินัยมีความรับผิดชอบต่อสังคม สิ่งแวดล้อม ต่อต้านความรุนแรงและสารเสพติด

2.2.8.2 มาตรฐานการศึกษาวิชาชีพ

คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาระดับคุณวุฒิการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ ประกอบด้วย

1) ด้านคุณธรรม จริยธรรมและคุณลักษณะที่พึงประสงค์

1.1) ด้านคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ ได้แก่ ความเสียสละ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญูกตเวที ความอดกลั้น การละเว้นสิ่งเสพติดและการพนัน การมีจิตสำนึกและเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ และสังคม ภูมิใจและรักษาเอกลักษณ์ของชาติไทย เคารพกฎหมาย เคารพสิทธิของผู้อื่น ประพฤติปฏิบัติตาม บทบาทหน้าที่ของตนเองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีจิตสาธารณะ และจิตสำนึกรักษ์สิ่งแวดล้อม

1.2) ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ได้แก่ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความรักสามัคคีมีมนุษยสัมพันธ์ ความเชื่อมั่นในตนเอง สนใจใฝ่รู้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ขยัน ประหยัด อดทนพึ่งตนเองต่อต้านความรุนแรงและการทุจริต ปฏิบัติตนและปฏิบัติงานโดยคำนึงถึงหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ความปลอดภัย อาชีวอนามัย การอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อม

2) ด้านสมรรถนะแกนกลาง

2.1) ด้านความรู้ ได้แก่

2.1.1) หลักการใช้ภาษาและเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร

2.1.2) หลักการใช้เหตุผล คิดวิเคราะห์ แก้ปัญหาและการจัดการ

2.1.3) หลักการดำรงตนและอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม

2.1.4) หลักการปรับตัวและดำเนินชีวิตในสังคมสมัยใหม่

2.2) ด้านทักษะ ได้แก่

2.2.1) ทักษะการสื่อสารโดยใช้ภาษาและเทคโนโลยีสารสนเทศ

2.2.2) ทักษะการคิดและการแก้ปัญหาโดยใช้หลักการและ

กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์

2.2.3) ทักษะทางสังคมและการดำรงชีวิตตามหลักศาสนา

วัฒนธรรมและความเป็นพลเมือง และหลักการพัฒนาบุคลิกภาพและสุขอนามัย

2.3) ด้านความสามารถในการประยุกต์ใช้และความรับผิดชอบ ได้แก่

2.3.1) สื่อสารโดยใช้ภาษาไทย ภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศในชีวิตประจำวันและในงานอาชีพ

2.3.2) แก้ไขปัญหาในงานอาชีพโดยใช้หลักการและกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์

2.3.3) ปฏิบัติตนตามหลักศาสนา วัฒนธรรม ค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมทางสังคมและสิทธิ หน้าที่พลเมือง

2.3.4) พัฒนาบุคลิกภาพและสุขอนามัยโดยใช้หลักการและกระบวนการด้านสุขศึกษาและพลศึกษา

3) ด้านสมรรถนะวิชาชีพ

3.1) ด้านความรู้ ได้แก่

เบื้องต้น

3.1.1) หลักการทั่วไปของงานอาชีพเฉพาะและการวิเคราะห์

3.1.2) หลักการตัดสินใจ วางแผนและแก้ไขปัญหา

3.1.3) หลักการเลือกใช้เครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ในงานอาชีพ

3.1.4) หลักการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

3.1.5) หลักการจัดการงานอาชีพ

3.2) ด้านทักษะ ได้แก่

ขั้นพื้นฐานในการปฏิบัติงาน

3.2.1) ทักษะการเลือกและประยุกต์ใช้วิธีการ เครื่องมือและวัสดุ

3.2.2) ทักษะการปฏิบัติงานพื้นฐานอาชีพและงานเฉพาะตามแบบ

แผนที่กำหนด

3.2.3) ทักษะการคิดวิเคราะห์และแก้ปัญหาในการปฏิบัติงาน

3.2.4) ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการ

เรียนรู้ตลอดชีวิต

3.2.5) ทักษะด้านสุขภาวะและความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน

3.3) ด้านความสามารถในการประยุกต์ใช้และความรับผิดชอบ ได้แก่

คำนึงถึงการบริหารงาน คุณภาพ การอนุรักษ์พลังงาน ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม หลักอาชีวอนามัยและความปลอดภัย และกฎหมาย ที่เกี่ยวข้อง

และกระบวนการ

3.3.2) ปฏิบัติงานพื้นฐานอาชีพอาหารและโภชนาการตามหลักการ

ตามหลักการ และกระบวนการ โดยคำนึงถึงความประหยัดและความปลอดภัย

3.3.4) ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และสารสนเทศ

เพื่อพัฒนาและสนับสนุนงานอาชีพ

3.3.5) สื่อสาร หาความรู้เสริมสร้างความสัมพันธ์ ระหว่างภาษากับ

เทคนิคในงานอาชีพ

3.3.6) ประยุกต์ใช้งานศิลปะและเทคโนโลยีในการออกแบบและจัด ตกแต่งอาหาร บรรจุภัณฑ์อาหาร ให้เหมาะสมกับประเภทของผลิตภัณฑ์ ตามหลักการและ กระบวนการ

สาขางานอาหารและโภชนาการ

1) ตัดสินใจวางแผนและแก้ไขปัญหาในงานอาชีพอาหารและโภชนาการ ที่ไม่อยู่ภายใต้การควบคุมในบางเรื่อง

2) ประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะทางวิชาชีพ เทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร ในการแก้ปัญหาและการปฏิบัติงานอาหารและโภชนาการ

3) ให้คำแนะนำพื้นฐานที่ต้องใช้การตัดสินใจและการปฏิบัติงาน แก่ผู้ร่วมงาน

4) วางแผนดำเนินงานการประกอบอาหาร

5) เลือกใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ อย่างปลอดภัยและถูกต้องตามหลักสากล

6) เลือกใช้และบริหารจัดการวัตถุดิบอย่างมีประสิทธิภาพ

7) ประกอบอาหารตามตำรับ และพัฒนาผลิตภัณฑ์อาหาร ตามกระบวนการ และตามหลักโภชนาการ

8) ออกแบบ จัดตกแต่งอาหารและบรรจุภัณฑ์อาหาร

9) บริการอาหาร เครื่องดื่ม และจัดจำหน่าย

10) จัดเก็บทำความสะอาด และบำรุงรักษาเครื่องมือ อุปกรณ์ในการเตรียม และประกอบอาหาร

11) ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการติดต่อสื่อสารภาษาไทยและ ภาษาอังกฤษเบื้องต้นในการปฏิบัติงาน

สาขางานการแปรรูปอาหาร

1) ตัดสินใจ วางแผนและแก้ไขปัญหาในงานอาชีพการแปรรูปอาหาร ที่ไม่อยู่ภายใต้ การควบคุมในบางเรื่อง

2) ประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะทางวิชาชีพ เทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร ในการแก้ปัญหาและการปฏิบัติงานการแปรรูปอาหาร

3) ให้คำแนะนำพื้นฐานที่ต้องใช้การตัดสินใจและการปฏิบัติงานแก่ ผู้ร่วมงาน

4) วางแผนดำเนินงานแปรรูปอาหาร

5) ใช้วัตถุดิบ เครื่องมือ อุปกรณ์และ/หรือประยุกต์ใช้เทคโนโลยี ในการแปรรูปอาหาร ตามหลักสากล

6) ใช้หลักโภชนาการในการแปรรูปอาหารตามกระบวนการและถูกต้อง ตามหลักโภชนาการ

7) แปรรูปเนื้อสัตว์น้ำนม/สัตว์น้ำผักและผลไม้/ธัญพืช ตามกระบวนการ

8) ใช้บรรจุภัณฑ์เหมาะสมกับผลิตภัณฑ์อาหาร

9) ควบคุมคุณภาพและพัฒนาผลิตภัณฑ์อาหาร

10) จัดเก็บทำความสะอาดและบำรุงรักษาเครื่องมือ อุปกรณ์ในการเตรียม และแปรรูปอาหาร

11) ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการติดต่อสื่อสารภาษาไทย และภาษาอังกฤษ เบื้องต้นในการปฏิบัติงาน

สาขางานธุรกิจอาหาร

1) ตัดสินใจ วางแผนและแก้ไขปัญหาในงานอาชีพธุรกิจอาหารที่ไม่อยู่ ภายใต้อาการควบคุมในบางเรื่อง

2) ประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะทางวิชาชีพ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ในการแก้ปัญหาและการปฏิบัติงานธุรกิจอาหาร

3) ให้คำแนะนำพื้นฐานที่ต้องใช้การตัดสินใจและการปฏิบัติงานแก่ ผู้ร่วมงาน

4) วางแผนดำเนินงานการจัดการธุรกิจอาหาร

5) ใช้เครื่องมือ อุปกรณ์และ/หรือประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในงานธุรกิจ อาหารตามหลักสากล

6) ใช้วัตถุดิบในการประกอบอาหารหรือแปรรูปอาหารเพื่อธุรกิจอาหาร ตามหลักการและกระบวนการ

7) ประกอบอาหารหรือแปรรูปอาหารตามหลักโภชนาการเพื่อการดำเนิน ธุรกิจ

8) ออกแบบ จัดตกแต่งอาหารและบรรจุภัณฑ์อาหาร

9) ดำเนินงานจัดการธุรกิจอาหาร

10) จัดเก็บทำความสะอาดและบำรุงรักษาเครื่องมือ อุปกรณ์ในการเตรียม และแปรรูปอาหาร

11) ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการติดต่อสื่อสารภาษาไทย และภาษาอังกฤษ เบื้องต้นในการปฏิบัติงาน

2.2.8.3 โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 ประเภท วิชาคหกรรม สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ

ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 ประเภท วิชาคหกรรม สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ จะต้องศึกษารายวิชาจากหมวดวิชาต่าง ๆ รวมไม่น้อยกว่า 103 หน่วยกิต และเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังโครงสร้างต่อไปนี้

1) หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง	ไม่น้อยกว่า 21 หน่วยกิต
1.1) กลุ่มวิชาภาษาไทย	(ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)
1.2) กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ	(ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต)
1.3) กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์	(ไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต)
1.4) กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์	(ไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต)
1.5) กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์	(ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)
1.6) กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์	(ไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต)

2) หมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า 71 หน่วยกิต
1) กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพพื้นฐาน	(21 หน่วยกิต)
2) กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ	(24 หน่วยกิต)
3) กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเลือก	(ไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต)
4) ฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ	(4 หน่วยกิต)
5) โครงการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพ	(4 หน่วยกิต)
3) หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า 10 หน่วยกิต
4) กิจกรรมเสริมหลักสูตร (2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์)	
รวมไม่น้อยกว่า	103 หน่วยกิต

2.2.9 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 ประเภทวิชาคหกรรม สาขาวิชาแฟชั่นสิ่งทอ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2563)

2.2.9.1 จุดประสงค์สาขาวิชา

- 1) เพื่อให้สามารถประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะด้านภาษาและการสื่อสาร ทักษะการคิดและการแก้ปัญหา ทักษะทางสังคมและการดำรงชีวิตในการพัฒนาตนเองและวิชาชีพ
- 2) เพื่อให้มีความเข้าใจและสามารถประยุกต์ใช้หลักการบริหารและจัดการ วิชาชีพ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และหลักการทำงานอาชีพที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวิชาชีพ แฟชั่นและสิ่งทอ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าของเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี
- 3) เพื่อให้มีความเข้าใจในหลักการและกระบวนการทำงานในกลุ่มงาน พื้นฐานด้านแฟชั่นและสิ่งทอ
- 4) เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานผลิตและบริการด้านแฟชั่นและสิ่งทอตาม หลักการและกระบวนการในลักษณะครบวงจรเชิงธุรกิจ
- 5) เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานด้านแฟชั่นและสิ่งทอในสถานประกอบการ และประกอบอาชีพอิสระรวมทั้งการใช้ความรู้และทักษะเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นได้
- 6) เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานและดำรงชีวิตโดยประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง หลักการใช้พลังงานและทรัพยากรอย่างคุ้มค่า คำนึงถึงความปลอดภัยต่อตนเอง ผู้อื่นและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
- 7) เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่องานอาชีพ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ซื่อสัตย์สุจริต ระเบียบวินัยมีความรับผิดชอบต่อสังคม สิ่งแวดล้อม ต่อต้านความรุนแรงและสารเสพติด

2.2.9.2 มาตรฐานการศึกษาวิชาชีพ

คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาระดับคุณวุฒิการศึกษาประกาศนียบัตร วิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม สาขาวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ ประกอบด้วย

1) ด้านคุณธรรม จริยธรรมและคุณลักษณะที่พึงประสงค์

1.1) ด้านคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ ได้แก่ ความเสียสละ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญูตักเตือน ความอดทน การละเว้นสิ่งเสพติดและการพนัน การมีจิตสำนึกและเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ และสังคม ภูมิใจและรักษาเอกลักษณ์ของชาติไทย

เคารพกฎหมาย เคารพสิทธิของผู้อื่น ประพฤติปฏิบัติตาม บทบาทหน้าที่ของตนเองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีจิตสาธารณะ และจิตสำนึกรักษ์สิ่งแวดล้อม

1.2) ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ได้แก่ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความรักสามัคคี มีมนุษยสัมพันธ์ ความเชื่อมั่นในตนเอง สนใจใฝ่รู้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ขยัน ประหยัด อุตุน พึ่งตนเอง ต่อด้านความรุนแรงและการทุจริต ปฏิบัติตนและปฏิบัติงานโดยคำนึงถึงหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ความปลอดภัย อาชีวอนามัย การอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อม

2) ด้านสมรรถนะแกนกลาง

2.1) ด้านความรู้ ได้แก่

2.1.1) หลักการใช้ภาษาและเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร

2.1.2) หลักการใช้เหตุผล คิดวิเคราะห์ แก้ปัญหาและการจัดการ

2.1.3) หลักการดำรงตนและอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม

2.1.4) หลักการปรับตัวและดำเนินชีวิตในสังคมสมัยใหม่

2.2) ด้านทักษะ ได้แก่

2.2.1) ทักษะการสื่อสารโดยใช้ภาษาและเทคโนโลยีสารสนเทศ

2.2.2) ทักษะการคิดและการแก้ปัญหาโดยใช้หลักการและ

กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์

2.2.3) ทักษะทางสังคมและการดำรงชีวิตตามหลักศาสนา

วัฒนธรรมและความเป็นพลเมือง และหลักการพัฒนาบุคลิกภาพและสุขอนามัย

2.3) ด้านความสามารถในการประยุกต์ใช้และความรับผิดชอบ ได้แก่

2.3.1) สื่อสารโดยใช้ภาษาไทย ภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศในชีวิตประจำวันและในงานอาชีพ

2.3.2) แก้ไขปัญหาในงานอาชีพโดยใช้หลักการและกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์

2.3.3) ปฏิบัติตนตามหลักศาสนา วัฒนธรรม ค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมทางสังคมและสิทธิหน้าที่พลเมือง

2.3.4) พัฒนาบุคลิกภาพและสุขอนามัยโดยใช้หลักการและกระบวนการด้านสุขศึกษาและพลศึกษา

3) ด้านสมรรถนะวิชาชีพ

3.1) ด้านความรู้ ได้แก่

3.3.1) หลักการทั่วไปของงานอาชีพเฉพาะและการวิเคราะห์

เบื้องต้น

3.3.2) หลักการตัดสินใจ วางแผนและแก้ไขปัญหา

3.3.3) หลักการเลือกใช้เครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ในงานอาชีพ

3.3.4) หลักการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

3.3.5) หลักการจัดการงานอาชีพ

- 3.2) ด้านทักษะ ได้แก่
- 3.2.1) ทักษะการเลือกและประยุกต์ใช้วิธีการ เครื่องมือและวัสดุ
- 3.2.2) ทักษะการปฏิบัติงานพื้นฐานอาชีพและงานเฉพาะตามแบบแผนที่กำหนด
- 3.2.3) ทักษะการคิด วิเคราะห์และแก้ปัญหาในการปฏิบัติงาน
- 3.2.4) ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต
- 3.2.5) ทักษะด้านสุขภาพและความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน
- 3.3) ด้านความสามารถในการประยุกต์ใช้และความรับผิดชอบ ได้แก่
- 3.3.1) วางแผน ดำเนินงานตามหลักการและกระบวนการ โดยคำนึงถึงการบริหารงานคุณภาพ การอนุรักษ์พลังงาน ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม หลักอาชีวอนามัยและความปลอดภัย และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
- 3.3.2) ปฏิบัติงานพื้นฐานอาชีพแฟชั่นและสิ่งทอ ตามหลักการและกระบวนการ
- 3.3.3) เลือก ใช้และบำรุงรักษาเครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ในงานอาชีพตามหลักการ และกระบวนการ โดยคำนึงถึงความประหยัดและความปลอดภัย
- 3.3.4) ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และสารสนเทศเพื่อพัฒนาและสนับสนุนงานอาชีพ
- 3.3.5) วิเคราะห์แบบเสื้อผ้า ผลิตภัณฑ์สิ่งทอ เพื่อการสร้างแบบตัดเย็บและตกแต่ง
- 3.3.6) เลือกใช้วัสดุสิ่งทอ ใช้และบำรุงรักษาวัสดุ เครื่องมือและอุปกรณ์ ในงานออกแบบ ตัดเย็บเสื้อผ้าและผลิตภัณฑ์สิ่งทอ
- 3.3.7) ปฏิบัติงานพื้นฐาน การออกแบบ ตัดเย็บและตกแต่งเสื้อผ้าบุรุษ สตรี เด็ก และผลิตภัณฑ์สิ่งทอ
- 3.3.8) คิดคำนวณต้นทุนการผลิตและควบคุมคุณภาพเสื้อผ้าและผลิตภัณฑ์สิ่งทอ
- สาขางานแฟชั่นดีไซน์**
- 1) ตัดสินใจวางแผนและแก้ไขปัญหาในงานอาชีพแฟชั่นดีไซน์ที่ไม่อยู่ภายใต้ การควบคุมในบางเรื่อง
- 2) ประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะทางวิชาชีพ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ในการแก้ปัญหาและการปฏิบัติงานแฟชั่นดีไซน์
- 3) ให้คำแนะนำพื้นฐานที่ต้องใช้การตัดสินใจและการปฏิบัติงาน แก่ผู้ร่วมงาน
- 4) วาดโครงร่างหุ่น ส่วนประกอบเสื้อผ้า วาดภาพแฟชั่นและระบายสีเพื่อการแสดงแบบเสื้อผ้า

- 5) ออกแบบเลือกแบบเสื้อผ้าให้เหมาะสมกับรูปร่าง วัย และโอกาส
- 6) ออกแบบเสื้อผ้าเพื่อการค้า
- 7) วิเคราะห์แบบเสื้อผ้าเพื่อการสร้างแบบและตัดเย็บเสื้อผ้า
- 8) สร้างแบบและตัดเย็บเสื้อผ้าต้นแบบ
- 9) วางแผน เตรียมงานและนำเสนอผลงาน

สาขางานเสื้อผ้าแฟชั่น

- 1) ตัดสินใจ วางแผนและแก้ไขปัญหาในงานอาชีพเสื้อผ้าแฟชั่นที่ไม่อยู่ภายใต้ การควบคุมในบางเรื่อง
- 2) ประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะทางวิชาชีพ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการแก้ปัญหาและการปฏิบัติงานเสื้อผ้าแฟชั่น
- 3) ให้คำแนะนำพื้นฐานที่ต้องใช้การตัดสินใจและการปฏิบัติงานแก่ผู้ร่วมงาน
- 4) วิเคราะห์รูปร่างของลูกค้าเพื่อใช้ในการตัดเย็บเสื้อผ้า
- 5) เลือกใช้และคำนวณวัสดุ เครื่องมือและอุปกรณ์ในการตัดเย็บ
- 6) วัดตัว สร้างแบบและทำเครื่องหมาย เพื่อเย็บ วางแบบและตัดผ้า
- 7) เนาลองตัวและแก้ไขข้อบกพร่องเสื้อผ้า
- 8) เย็บประกอบตัวเสื้อและส่วนตกแต่ง ตรวจสอบคุณภาพชิ้นงานและบรรจุ

ภัณฑ์

สาขางานอุตสาหกรรมเสื้อผ้า

- 1) ตัดสินใจวางแผนและแก้ไขปัญหาในงานอาชีพอุตสาหกรรมเสื้อผ้าที่ไม่อยู่ภายใต้การควบคุมในบางเรื่อง
- 2) ประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะทางวิชาชีพ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการแก้ปัญหาและการปฏิบัติงานอุตสาหกรรมเสื้อผ้า
- 3) ให้คำแนะนำพื้นฐานที่ต้องใช้การตัดสินใจและการปฏิบัติงานแก่ผู้ร่วมงาน
- 4) วิเคราะห์ใบสั่งงานเพื่อการสร้างแบบและตัดเย็บ
- 5) สร้างแบบและตัดเย็บเสื้อผ้าตัวอย่างตามใบสั่งงาน
- 6) เลือก ใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ เครื่องจักร และคำนวณวัสดุในการตัดเย็บ
- 7) วางแบบ ปูผ้า ตัดผ้า แยกมัดงานและตรวจสอบคุณภาพชิ้นงาน
- 8) วิเคราะห์ขั้นตอนการเย็บ จัดวางผังเครื่องจักร จำหน่ายและเย็บชิ้นงาน ตรวจสอบคุณภาพ ชิ้นงาน
- 9) แก้ไขข้อบกพร่องชิ้นงาน ตกแต่งสำเร็จ ตรวจสอบคุณภาพผลิตภัณฑ์สำเร็จ และบรรจุภัณฑ์

สาขางานธุรกิจแฟชั่น

- 1) ตัดสินใจ วางแผนและแก้ไขปัญหาในงานอาชีพธุรกิจแฟชั่นที่ไม่อยู่ภายใต้ การควบคุมในบางเรื่อง
- 2) ประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะทางวิชาชีพ เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารในการแก้ปัญหาและการปฏิบัติงานธุรกิจแฟชั่น
- 3) ให้คำแนะนำพื้นฐานที่ต้องใช้การตัดสินใจและการปฏิบัติงานแก่ผู้ร่วมงาน
- 4) วางแผนจัดการธุรกิจการออกแบบหรือตัดเย็บเสื้อผ้า หรือผลิตเสื้อผ้าในระบบอุตสาหกรรม
- 5) เลือก ใช้และบำรุงรักษาวัสดุ เครื่องมือ อุปกรณ์ในงานธุรกิจเสื้อผ้า
- 6) ออกแบบ ตัดเย็บเสื้อผ้า หรือผลิตเสื้อผ้าในระบบอุตสาหกรรม
- 7) ตกแต่งสำเร็จและบรรจุภัณฑ์
- 8) ดำเนินงานธุรกิจการออกแบบหรือตัดเย็บเสื้อผ้า หรือผลิตเสื้อผ้าในระบบอุตสาหกรรม

2.2.9.3 โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 ประเภทวิชาคหกรรม สาขาวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ

ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 ประเภทวิชาคหกรรม สาขาวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ จะต้องศึกษารายวิชาจากหมวดวิชาต่าง ๆ รวมไม่น้อยกว่า 103 หน่วยกิต และเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังโครงสร้างต่อไปนี้

1) หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง	ไม่น้อยกว่า 22 หน่วยกิต
1.1) กลุ่มวิชาภาษาไทย	(ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)
1.2) กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ	(ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต)
1.3) กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์	(ไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต)
1.4) กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์	(ไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต)
1.5) กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์	(ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)
1.6) กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์	(ไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต)
2) หมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า 71 หน่วยกิต
1) กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพพื้นฐาน	(21 หน่วยกิต)
2) กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ	(24 หน่วยกิต)
3) กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเลือก	(ไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต)
4) ฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ	(4 หน่วยกิต)
5) โครงการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพ	(4 หน่วยกิต)
3) หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า 10 หน่วยกิต
4) กิจกรรมเสริมหลักสูตร (2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์)	
รวมไม่น้อยกว่า	103 หน่วยกิต

2.2.10 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 ประเภทวิชาคหกรรม สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์

2.2.10.1 จุดประสงค์สาขาวิชา

- 1) เพื่อให้สามารถประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะด้านภาษาและการสื่อสาร ทักษะการคิดและการแก้ปัญหา ทักษะทางสังคมและการดำรงชีวิตในการพัฒนาตนเองและวิชาชีพ
- 2) เพื่อให้มีความเข้าใจและสามารถประยุกต์ใช้หลักการบริหารและจัดการ วิชาชีพ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และหลักการทำงานอาชีพที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวิชาชีพ คหกรรมศาสตร์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าของเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี
- 3) เพื่อให้มีความเข้าใจในหลักการและกระบวนการทำงานในกลุ่มงาน พื้นฐานด้านคหกรรมศาสตร์
- 4) เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานผลิตและบริการด้านคหกรรมศาสตร์ตาม หลักการและกระบวนการในลักษณะครบวงจรเชิงธุรกิจ
- 5) เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานด้านคหกรรมศาสตร์ในสถานประกอบการ และประกอบอาชีพอิสระรวมทั้งการใช้ความรู้และทักษะเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นได้
- 6) เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานและดำรงชีวิตโดยประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง หลักการใช้พลังงานและทรัพยากรอย่างคุ้มค่า คำนึงถึงความปลอดภัยต่อตนเอง ผู้อื่นและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
- 7) เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่องานอาชีพ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ซื่อสัตย์ สุจริต มีระเบียบวินัยมีความรับผิดชอบต่อสังคม สิ่งแวดล้อม ต่อต้านความรุนแรงและสารเสพติด

2.2.10.2 มาตรฐานการศึกษาวิชาชีพ

คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาระดับคุณวุฒิการศึกษาประกาศนียบัตร วิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ ประกอบด้วย

- 1) ด้านคุณธรรม จริยธรรมและคุณลักษณะที่พึงประสงค์
 - 1.1) ด้านคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ ได้แก่ ความ เสียสละ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญูกตเวที ความอดกลั้น การละเว้นสิ่งเสียดและการพนัน การมี จิตสำนึกและเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ และสังคม ภูมิใจและรักษาเอกลักษณ์ของชาติไทย เคารพกฎหมาย เคารพสิทธิของผู้อื่น ประพฤติปฏิบัติตาม บทบาทหน้าที่ของตนเองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีจิตสาธารณะ และจิตสำนึกรักษ์สิ่งแวดล้อม
 - 1.2) ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ได้แก่ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความรักสามัคคี มีมนุษยสัมพันธ์ ความเชื่อมั่นในตนเอง สนใจใฝ่รู้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ขยัน ประหยัด อดทน พึ่งตนเองต่อต้านความรุนแรงและการทุจริต ปฏิบัติตนและปฏิบัติงานโดยคำนึงถึง หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ความปลอดภัย อาชีวอนามัย การอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อม
- 2) ด้านสมรรถนะแกนกลาง
 - 2.1) ด้านความรู้ ได้แก่
 - 2.1.1) หลักการใช้ภาษาและเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร
 - 2.1.2) หลักการใช้เหตุผล คิดวิเคราะห์ แก้ปัญหาและการจัดการ

- 2.1.3) หลักการดำรงตนและอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม
- 2.1.4) หลักการปรับตัวและดำเนินชีวิตในสังคมสมัยใหม่
- 2.2) ด้านทักษะ ได้แก่
- 2.2.1) ทักษะการสื่อสารโดยใช้ภาษาและเทคโนโลยีสารสนเทศ
- 2.2.2) ทักษะการคิดและการแก้ปัญหาโดยใช้หลักการและกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์
- 2.2.3) ทักษะทางสังคมและการดำรงชีวิตตามหลักศาสนา วัฒนธรรมและความเป็นพลเมือง และหลักการพัฒนาบุคลิกภาพและสุขอนามัย
- 2.3) ด้านความสามารถในการประยุกต์ใช้และความรับผิดชอบ ได้แก่
- 2.3.1) สื่อสารโดยใช้ภาษาไทย ภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศในชีวิตประจำวันและในงานอาชีพ
- 2.3.2) แก้ไขปัญหาในงานอาชีพโดยใช้หลักการและกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์
- 2.3.3) ปฏิบัติตนตามหลักศาสนา วัฒนธรรม ค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมทางสังคมและสิทธิหน้าที่พลเมือง
- 2.3.4) พัฒนาบุคลิกภาพและสุขอนามัยโดยใช้หลักการและกระบวนการด้านสุขศึกษาและพลศึกษา
- 3) ด้านสมรรถนะวิชาชีพ
- 3.1) ด้านความรู้ ได้แก่
- 3.1.1) หลักการทั่วไปของงานอาชีพเฉพาะและการวิเคราะห์เบื้องต้น
- 3.1.2) หลักการตัดสินใจ วางแผนและแก้ไขปัญหา
- 3.1.3) หลักการเลือกใช้เครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ในงานอาชีพ
- 3.1.4) หลักการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
- 3.1.5) หลักการจัดการงานอาชีพ
- 3.2) ด้านทักษะ ได้แก่
- 3.2.1) ทักษะการเลือกและประยุกต์ใช้วิธีการ เครื่องมือและวัสดุขั้นพื้นฐานในการปฏิบัติงาน
- 3.2.2) ทักษะการปฏิบัติงานพื้นฐานอาชีพและงานเฉพาะตามแบบแผนที่กำหนด
- 3.2.3) ทักษะการคิด วิเคราะห์และแก้ปัญหาในการปฏิบัติงาน
- 3.2.4) ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต
- 3.2.5) ทักษะด้านสุขภาวะและความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน
- 3.3) ด้านความสามารถในการประยุกต์ใช้และความรับผิดชอบ ได้แก่

3.3.1) วางแผน ดำเนินงานตามหลักการและกระบวนการ โดยคำนึงถึงการบริหารงาน คุณภาพ การอนุรักษ์พลังงาน ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม หลักอาชีวอนามัยและความปลอดภัย และกฎหมาย ที่เกี่ยวข้อง

3.3.2) ปฏิบัติงานพื้นฐานอาชีพคหกรรมศาสตร์ ตามหลักการและกระบวนการ

3.3.3) เลือก ใช้และบำรุงรักษาเครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ในงานอาชีพตามหลักการ และกระบวนการ โดยคำนึงถึงความปลอดภัยและความปลอดภัย

3.3.4) ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และสารสนเทศ เพื่อพัฒนาและสนับสนุนงานอาชีพและกระบวนการ

สาขางานธุรกิจดอกไม้และงานประดิษฐ์

1) ตัดสินใจ วางแผนและแก้ไขปัญหาในงานอาชีพธุรกิจดอกไม้และงานประดิษฐ์ ที่ไม่อยู่ภายใต้การควบคุมในบางเรื่อง

2) ประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะทางวิชาชีพ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ในการแก้ปัญหาและการปฏิบัติงานธุรกิจดอกไม้และงานประดิษฐ์

3) ให้คำแนะนำพื้นฐานที่ต้องใช้การตัดสินใจและการปฏิบัติงานแก่ผู้ร่วมงาน

4) จัดดอกไม้ในโอกาสต่าง ๆ

5) ตกแต่งสถานที่ตามโอกาส

สาขางานเด็กปฐมวัย

1) ตัดสินใจวางแผนและแก้ไขปัญหาในงานอาชีพเด็กปฐมวัยที่ไม่อยู่ภายใต้การควบคุมในบางเรื่อง

2) ประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะทางวิชาชีพ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการแก้ปัญหาและการปฏิบัติงานเด็กปฐมวัย

3) ให้คำแนะนำพื้นฐานที่ต้องใช้การตัดสินใจและการปฏิบัติงานแก่ผู้ร่วมงาน

4) ดูแลเด็กก่อนวัยเรียนตามกระบวนการ

5) ประดิษฐ์ของใช้สำหรับเด็กก่อนวัยเรียน

6) จัดกิจกรรมนันทนาการสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน

สาขางานคหกรรมเพื่อการโรงแรม

1) ตัดสินใจวางแผนและแก้ไขปัญหาในงานอาชีพคหกรรมเพื่อการโรงแรมที่ไม่อยู่ภายใต้การควบคุมในบางเรื่อง

2) ประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะทางวิชาชีพ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการแก้ปัญหาและการปฏิบัติงานคหกรรมเพื่อการโรงแรม

3) ให้คำแนะนำพื้นฐานที่ต้องใช้การตัดสินใจและการปฏิบัติงานแก่ผู้ร่วมงาน

4) ปฏิบัติงานแม่บ้านโรงแรมตามหลักสากล

5) จัดดอกไม้ตามโอกาส

6) ตกแต่งสถานที่เพื่อการจัดเลี้ยง

2.2.10.3 โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 ประเภทวิชาคหกรรม สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์

ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 ประเภทวิชาคหกรรม สาขาวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ จะต้องศึกษารายวิชาจากหมวดวิชาต่าง ๆ รวมไม่น้อยกว่า 103 หน่วยกิต และเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังโครงสร้างต่อไปนี้

1) หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง	ไม่น้อยกว่า 22 หน่วยกิต
1.1) กลุ่มวิชาภาษาไทย	(ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)
1.2) กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ	(ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต)
1.3) กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์	(ไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต)
1.4) กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์	(ไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต)
1.5) กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์	(ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)
1.6) กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์	(ไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต)
2) หมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า 71 หน่วยกิต
1) กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพพื้นฐาน	(21 หน่วยกิต)
2) กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ	(24 หน่วยกิต)
3) กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเลือก	(ไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต)
4) ฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ	(4 หน่วยกิต)
5) โครงการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพ	(4 หน่วยกิต)
3) หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า 10 หน่วยกิต
4) กิจกรรมเสริมหลักสูตร (2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์)	
รวมไม่น้อยกว่า	103 หน่วยกิต

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกเรียนและการศึกษาต่อ

2.3.1 ความหมายของการตัดสินใจ

ธนวรรณ (2560) ได้กล่าวว่า การตัดสินใจ คือ การเลือกทางใดทางหนึ่งจากหนทางที่มีอยู่หลาย ๆ ทางและขึ้นอยู่กับเหตุผลที่เลือกและในการตัดสินใจประกอบด้วยประเภทของการตัดสินใจ คือ การตัดสินใจภายใต้สภาวะการณ์ที่แน่นอน การตัดสินใจภายใต้สภาวะการณ์ที่ไม่แน่นอน และการตัดสินใจภายใต้ความเสี่ยง ในขั้นตอนการตัดสินใจเป็นขั้นตอนที่ความสำคัญในการที่จะเลือกเรียนและเหตุผลที่ประกอบการตัดสินใจนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักเรียน

นิยวาเฮร์ และปฐมา (2562) ได้กล่าวว่า การตัดสินใจต้องผ่านกระบวนการพิจารณาไตร่ตรอง วิเคราะห์จากข้อมูลที่ได้รวบรวมและลำดับความสำคัญไว้แล้วจึงตัดสินใจเลือกสิ่งที่ดีที่สุด เป็นการสร้างทางเลือกให้มากที่สุดเพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์หรือทางเลือกที่ดีที่สุด รวมถึง

เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมคน ทั้งที่เป็นการตัดสินใจคนเดียว เป็นกลุ่ม หรือองค์กร ซึ่งพฤติกรรมคนแต่ละคน แต่ละกลุ่มก็จะมี ความแตกต่างกันเช่นเดียวกันกับการตัดสินใจของผู้ปกครองหรือบุตรหลานในการเลือกพิจารณาสถานศึกษาที่เหมาะสมและดีที่สุด

พีชรินทร์ และกัญทร (2561) ได้กล่าวว่า การตัดสินใจ หมายถึง การพิจารณาเลือกทางเลือกใดจากหลายทางเลือก โดยใช้ความคิด หลักเหตุผล และความพอใจ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

สมศรี (2560) ได้กล่าวว่า การตัดสินใจ หมายถึง การตกลงใจทางความคิดอย่างมีเหตุผลในการเลือกดำเนินการจากทางเลือกหลายทางเลือกกับตนเองที่เป็นทางเลือกที่เห็นว่าดีที่สุด เกิดประโยชน์สูงสุดที่จะทำให้สามารถบรรลุถึงวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

ณัชชา (2560) ได้กล่าวว่า การตัดสินใจ หมายถึง การใช้ความคิดในการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาหรือโอกาสในการประเมินหรือพิจารณาทางเลือกที่เหมาะสมและดีที่สุดจากหลายทางเลือกเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

Barnard (1938) ได้กล่าวว่า การตัดสินใจ หมายถึง การพิจารณาทางเลือกจากหลายทางเลือกให้เหลือเพียงทางเดียว

Oppenheim (1979) ได้กล่าวว่า การตัดสินใจ คือ การพิจารณาไตร่ตรองสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างรอบคอบก่อนลงมือกระทำ

จากความหมายของคำว่าตัดสินใจที่กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การตัดสินใจคือ กระบวนการพิจารณาไตร่ตรองโดยใช้ความคิด เพื่อวิเคราะห์ และตกลงใจเลือกทางเลือกจากหลาย ๆ ทางให้เหลือทางเลือกเดียวก่อนลงมือปฏิบัติ โดยการตัดสินใจนั้นต้องอยู่ภายใต้สภาวะการณ์ที่แน่นอน ปราศจากความเสี่ยงจึงทำให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2.3.2 กระบวนการตัดสินใจ

ธนวรรณ (2560) ได้กล่าวว่า กระบวนการและขั้นตอนในการตัดสินใจ ย่อมขึ้นอยู่กับการใช้ความคิด สติปัญญาในการวิเคราะห์ถึงปัญหาอย่างมีเหตุผล มีวิธีการที่เหมาะสมเพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ และวิเคราะห์ข้อมูลอย่างรอบคอบบนพื้นฐานของความพอใจก่อนตัดสินใจเลือกแนวทางในการปฏิบัติที่ดีที่สุด

นิยวาเฮร์ และปฐมา (2562) ได้กล่าวว่า กระบวนการตัดสินใจนั้นมีหลายขั้นตอน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพของปัญหาหรือข้อมูลที่จะนำมาทำการตัดสินใจของแต่ละบุคคลซึ่งส่วนใหญ่พบว่า ก่อนที่จะทำการตัดสินใจเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น ผู้ตัดสินใจจะใช้วิธีการวิเคราะห์เพื่อประเมินทางเลือกด้วยการใช้หลักการและเหตุผลจากประสบการณ์ที่ตนเองมีเป็นเครื่องมือในการพิจารณาเลือกทางเลือกที่ดีที่สุดและมีปัญหาน้อยที่สุด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของการตัดสินใจนั้นๆ ด้วย

ศาสตราจารย์ (2558) ได้กล่าวว่า กระบวนการตัดสินใจเป็นกระบวนการคิดอย่างมีเหตุผลในการเลือกแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องเหมาะสมหรือพอใจเพื่อที่จะได้นำไปสู่การปฏิบัติให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการหรือแก้ไขปัญหานั้นได้ซึ่งจะขึ้นอยู่กับสถานการณ์ทรัพยากรและบุคคลสามารถจำแนกองค์ประกอบที่สำคัญของการตัดสินใจได้ 3 ประการคือ

1) การตัดสินใจต้องมีทางเลือกและการเลือกที่จะกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งนั้นจะต้องมีมากกว่าหนึ่งทางเลือกจึงต้องกระทำการตัดสินใจถ้ามีทางเลือกเดียวก็就不用ตัดสินใจ

2) การตัดสินใจจะต้องมีจุดหมายหรือวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างที่ต้องการบรรลุผลและเราเองไม่แน่ใจว่าหนทางเลือกต่าง ๆ นั้นทางเลือกใดที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้ดีกว่ากัน

3) การตัดสินใจเป็นเรื่องของกระบวนการการใช้หลักของเหตุผลและความพอใจ เป็นเกณฑ์ในการประเมินทางเลือกหลักเกณฑ์ที่นำมาใช้ในการประเมินทางเลือกที่สำคัญคือความสามารถของทางเลือกในการสนองต่อวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

จากความหมายของคำว่ากระบวนการตัดสินใจที่กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่ากระบวนการตัดสินใจ คือ กระบวนการที่ใช้ความคิด วิเคราะห์ อย่างเป็นระบบ อาศัยหลักการและเหตุของข้อมูลที่มีอยู่ หรือจากประสบการณ์ เป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ในการตัดสินใจเลือกเรียน เพื่อได้แนวทางการปฏิบัติตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2.3.3 ลักษณะของการตัดสินใจเลือกเรียน

ธนวรรณ (2560) ได้กล่าวว่า การเลือกเรียนของบุคคลจะมีกระบวนการหลัก คือ การหาข้อมูล ข่าวสารเพื่อนำไปสู่การตัดสินใจวิเคราะห์ เพื่อหาหนทางและเลือกหนทางที่จะเป็นไปได้และสรุปบทวนหนทางที่ตนเลือกไว้ โดยการตัดสินใจของทุกคนเป็นการทำให้บรรลุสิ่งที่คาดหวังไว้ เช่น ตัดสินใจเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมเพราะชอบลักษณะของงาน มีค่านิยมเป็นอาชีพที่สามารถหาเงินได้คล่อง ทำให้มีความก้าวหน้าในชีวิต มีฐานะที่ดีขึ้น และได้รับการยอมรับจากสังคม เป็นต้น

สมศรี (2560) ได้กล่าวว่า ลักษณะของการตัดสินใจ มีดังนี้

1) การตัดสินใจเป็นกระบวนการของการเปรียบเทียบผลตอบแทนหรือ ผลประโยชน์ที่จะได้รับจากทางเลือกหลาย ๆ ทาง โดยที่ผู้ตัดสินใจจะเลือกทางเลือกที่ให้ประโยชน์สูงสุด

2) การตัดสินใจเป็นหน้าที่จำเป็น เพราะทรัพยากรมีจำกัด และมนุษย์มีความต้องการไม่จำกัด จึงจำเป็นต้องมีการตัดสินใจเพื่อให้ได้รับประโยชน์และความพอใจ จากการใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดเพื่อบรรลุเป้าหมายขององค์การ

3) ในการปฏิบัติงานของฝ่ายต่าง ๆ ในองค์การ อาจมีการขัดแย้งกัน แต่แต่ละฝ่ายอาจมีเป้าหมายของการทำงานขัดแย้งกัน หัวหน้าจึงต้องเป็นผู้ตัดสินใจชี้ขาด เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์การโดยส่วนรวม

4) กระบวนการตัดสินใจประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนแรกเป็นเรื่องเกี่ยวกับการกำหนดวัตถุประสงค์ เป้าหมาย ข้อจำกัด การกำหนดทางเลือก ส่วนที่สอง เป็นการเลือก ทางเลือกหรือกลยุทธ์ที่ดีที่สุดตามสภาพการณ์

5) การตัดสินใจมีหลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายและลักษณะของปัญหา เช่น อาจแบ่งออกได้เป็นการตัดสินใจตามลำดับขั้น ซึ่งมักเป็นงานประจำ เช่น การจัดซื้อวัสดุ อุปกรณ์ ตารางการทำงาน เป็นต้น และการตัดสินใจที่ไม่เป็นไปตามลำดับขั้น เป็นการตัดสินใจ เกี่ยวกับปัญหา

ที่ไม่ได้เกิดขึ้นประจำ เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นนาน ๆ ครั้ง เช่น การตัดสินใจเกี่ยวกับ การริเริ่มงานใหม่ เป็นต้น

หทัยกาญจน์ (2559) ได้กล่าวว่า ลักษณะการตัดสินใจเป็น การเปรียบเทียบ ผลตอบแทนหรือผลประโยชน์ที่จะได้รับจากทางเลือกหลาย ๆ ทาง โดยที่ผู้ตัดสินใจจะเลือกทางเลือก ที่ให้ประโยชน์สูงสุด ซึ่งกระบวนการตัดสินใจประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนแรกเป็นเรื่องเกี่ยวกับการกำหนดวัตถุประสงค์ เป้าหมาย ข้อจำกัด การกำหนดทางเลือก ส่วนที่สองเป็นการเลือกทางเลือก หรือกลยุทธ์ที่ดีที่สุดตามสถานการณ์ โดยการตัดสินใจมีหลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายและลักษณะ ของปัญหานั้น ๆ

2.3.4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียน

สำหรับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนต่อในสถาบันต่าง ๆ มีหลายปัจจัยดังนี้

2.3.4.1 ปัจจัยทางด้านหลักสูตร

หลักสูตรถือว่าเป็นหัวใจหลักของการจัดการศึกษาทุกระดับ เปรียบเสมือน เข็มทิศในการกำกับทิศทางการพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะ มีเจตคติที่ดี และมีทักษะในการดำรงชีวิต ที่จะสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองและพัฒนาสังคมได้อย่างมีคุณภาพ หลักสูตรที่ดี ต้องเหมาะสมและทันกับสภาวะการณ์ปัจจุบันและอนาคต ตลอดจนต้องสอดคล้องกับความต้องการ ของผู้เรียนและความต้องการของตลาดแรงงาน

1) ความหมายของหลักสูตร

กฤษฎา (ม.ป.ป.) ได้กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง แนวการจัด ประสบการณ์ และ/หรือ เอกสาร ที่มีการจัดทำเป็นแผนการจัดการสภาพการเรียนรู้หรือโครงการจัด การศึกษา โดยมีการกำหนดวิธีการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดผลการเรียนรู้ตามจุดประสงค์หรือ จุดมุ่งหมายตามที่หลักสูตรกำหนดไว้

ราชบัณฑิตยสถาน (2554) ได้ให้ความหมายของ หลักสูตร คือ ประมวล วิชาและกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในการศึกษาเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง

รุ่งทิวา (2557) ได้กล่าวว่า หลักสูตรนั้นมีความหมายในสองนัย คือ เนื้อหาสาระและแผนการจัดประสบการณ์

1) เนื้อหาสาระ หมายถึง ความรู้ที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ มีทั้งเป็น ข้อเท็จจริง และกระบวนการ ความคิดพื้นฐาน มโนทัศน์และระบบการคิด

2) แผนการจัดประสบการณ์ หมายถึง แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และประสบการณ์ที่พัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะในการที่จะ ดำรงชีวิตในสังคมได้ อย่างมีความสุขซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนรู้ทั้งในและนอกโรงเรียน ร่วมกิจกรรมทางสังคม ภายใต้อาการดูแลของโรงเรียน

สุเทพ (2555) ได้กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง ศาสตร์ที่เรียนรู้เพื่อนำไป กำหนดวิธีทางที่นำไปสู่การจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเพื่อการเรียนรู้

จากความหมายของหลักสูตร ผู้วิจัยสรุปได้ว่า หลักสูตร คือ ศาสตร์ที่ ผ่านกระบวนการวิเคราะห์ ประมวลวิชาความรู้ และกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ดำเนินกิจกรรมการจัดการ

เรียนการสอน ให้ผู้เรียนได้เรียนตามวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายตามที่หลักสูตรของสถานศึกษาได้กำหนดไว้

2) ความสำคัญของหลักสูตร

ธนวรรณ (2560) ได้กล่าวว่า หลักสูตรมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษาหลายประการ คือ

1) ความสำคัญของหลักสูตรต่อ

การศึกษาส่วนรวมการศึกษาเป็นกระบวนการของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมนุษย์ โดยเฉพาะเป็นกระบวนการพัฒนาบุคคลและยังเป็นเครื่องมือของรัฐในการสร้างกำลังคนเพื่อก่อให้เกิดความ มั่นคงทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และการศึกษา ถ้าต้องการจะทราบว่าประชากรของประเทศคม คุณลักษณะอย่างไร มีศักยภาพในการพัฒนาประเทศเพียงใดนั้น ให้ดูที่การศึกษาของประเทศนั้น ๆ และการจัดการศึกษาของแต่ละประเทศนั้นจะเน้นไปในทิศทางใด ย่อมขึ้นอยู่กับหลักสูตร เพราะ หลักสูตรเป็นเครื่องมือถ่ายทอดเจตนารมณ์หรือเป้าประสงค์ของการศึกษาชาติลงสู่การปฏิบัติ ถ้าไม่มี หลักสูตรที่จะจัดการศึกษาแก่เด็กและเยาวชนและประชากรของชาติย่อมกระทำไม่ได้

2) ความสำคัญของหลักสูตรต่อการเรียนการสอน

ดังได้กล่าวมาแล้วว่าหลักสูตรเป็นแม่บทสำคัญของการจัดการศึกษา ในทุกระดับและทุกสาขาวิชา หลักสูตรจะระบุสิ่งที่ต้องการและแนวทางจัดมวลประสพการณ์ต่าง ๆ เพื่อผู้เรียนบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด เช่น กำหนดจุดหมายปลายทางของการเรียนคืออะไร ระหว่างเรียนต้องใช้สื่ออะไรบ้าง และผู้เรียนจะต้องเตรียมตัวอะไรบ้าง ผู้สอนจะต้องเตรียมอะไรบ้าง หากไม่มีหลักสูตรก็สอนไม่ได้ เพราะไม่รู้ทิศทางในการสอน นอกจากนั้นหลักสูตรยังเปรียบเสมือนแบบที่ใช้ในการสร้างบ้าน ซึ่งช่างจะลงมือสร้างบ้านต้องอาศัยแบบแปลน จึงจะสร้างบ้านได้ตรงตามความต้องการ จึงกล่าวได้ว่าหลักสูตรเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้การศึกษาบรรลุผลตามจุดมุ่งหมาย เนื่องจากผู้พัฒนาหลักสูตรสามารถกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและมวลประสพการณ์ที่จัดให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาไปตามที่ต้องการได้

3) องค์ประกอบของหลักสูตร

พิจิตรา (2556) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบตามหลักสูตรอาจจะแตกต่างกันบ้างในรายละเอียด แต่ส่วนใหญ่มีประเด็นหรือองค์ประกอบที่สำคัญเหมือนกันอย่างครบถ้วน ซึ่งจะช่วยให้ผู้ใช้หลักสูตรสามารถไปใช้หลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ องค์ประกอบ ที่สำคัญคือ

1) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร (Curriculum Aims)

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร หมายถึง ความตั้งใจหรือความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้ที่จะผ่านหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความสำคัญเพราะเป็นตัวกำหนดทิศทางและขอบเขตในการ ศึกษาแก่เด็กช่วยในการเลือกเนื้อหาและกิจกรรม ตลอดจนใช้เป็นมาตรการอย่างหนึ่งในการประเมินผล

จุดมุ่งหมายของการศึกษามีหลายของระดับ ได้แก่ จุดมุ่งหมายหลายระดับหลักสูตรซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายที่บอกให้ผู้ที่เกี่ยวข้องรู้เป้าหมายของหลักสูตรนั้น ๆ จุดมุ่งหมายของกลุ่มวิชา วิชาแต่ละกลุ่มจะสร้างคุณลักษณะที่แตกต่างกันให้กับผู้เรียนตั้งนั้นแต่ละ

กลุ่มวิชาจึงมีจุดมุ่งหมายไว้ต่างกัน จุดมุ่งหมายรายวิชาเป็นจุดหมายที่ละเอียดจำเพาะเจาะจงกว่า จุดมุ่งหมายกลุ่ม วิชาผู้สอนกลุ่มรายวิชาจะกำหนดจุดมุ่งหมายในการสอนเนื้อหาแต่ละบทแต่ละตอน ขึ้นใน รูปของจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม แม้ว่าจุดมุ่งหมายทางการศึกษาจะมีระดับดังกล่าวแล้ว จุดมุ่งหมายหลายระดับ ย่อมสอดคล้องกันและนำไปสู่จุดหมายปลายทางเดียวกัน

2) เนื้อหา (Content)

เมื่อกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแล้ว กิจกรรมขั้นต่อไปนี้ การเลือกเนื้อหาประสบการณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ ที่คาดว่าจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ โดยดำเนินการตั้งแต่การเลือกเนื้อหาสาระและประสบการณ์ การเรียงลำดับเนื้อหาสาระ พร้อมทั้งการกำหนดเวลาเรียนที่เหมาะสม

3) การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum implementation)

เป็นการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วย กิจกรรมต่าง ๆ เช่น การจัดทำวัสดุหลักสูตร ได้แก่ คู่มือครู เอกสารหลักสูตร แผนการสอน แนวการสอน และแบบเรียน เป็นต้น

การจัดเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรและสิ่งแวดล้อม เช่น การจัดโต๊ะ เก้าอี้ ห้องเรียน วัสดุอุปกรณ์การเรียน จำนวนครูและสิ่งแวดล้อมอำนวยความสะดวกต่าง ๆ การดำเนินการสอน เป็นกิจกรรมที่สำคัญที่สุดในขั้นตอนการนำหลักสูตรไปใช้ เพราะหลักสูตรจะได้ผลหรือไม่ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการสอนของครู ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ในด้านการถ่ายทอดเนื้อหาความรู้ การวัดและประเมินผล จิตวิทยาการสอน ตลอดจนทั้งปรัชญาการศึกษาของแต่ละระดับ จึงทำให้การเรียนของผู้เรียนบรรลุเป้าหมายของหลักสูตร

4) การประเมินผลหลักสูตร (Evaluation)

การประเมินผลหลักสูตร คือ การหาคำตอบว่า หลักสูตรสัมฤทธิ์ผลตามที่กำหนดในจุดมุ่งหมายหรือไม่ มากน้อยเพียงใด และอะไรเป็นสาเหตุ การประเมินผลหลักสูตรเป็นงานใหญ่และมีขอบเขตกว้างขวาง ผู้ประเมินจำเป็นต้องวางโครงการประเมินผลไว้ล่วงหน้า

2.3.4.2 ปัจจัยทางด้านผู้สอน

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (2562) ได้ให้ความหมาย ผู้สอน หมายถึง บุคคลที่สร้างความรู้ สร้างทักษะ ฝึกฝน อบรม สั่งสอน และสิ่งดีงามให้แก่ นักศึกษาอย่างเต็มกำลังเต็มความสามารถ และด้วยเมตตาเอื้ออาทร สอนในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในสาขาวิชาชีพ แต่ต่ำกว่าผู้สอนในระดับศาสตราจารย์

ราชบัณฑิตยสถาน (2554) ได้ให้ความหมายของคำว่า ผู้สอน คือ ผู้บอกวิชาความรู้ให้ ผู้แสดงให้เข้าใจโดยวิธีบอกหรือทำให้เห็นเป็นตัวอย่างเพื่อให้รู้ดีชั่ว

2.3.4.3 ปัจจัยทางด้านสื่อการเรียนการสอน

1) ความหมายของสื่อการเรียนการสอน

จันทิมา (2560) ได้กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอน หมายถึง ตัวกลางที่ช่วยนำ และถ่ายทอดความรู้จากครูผู้สอนหรือจากแหล่งความรู้ไปยังผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถบรรลุถึงวัตถุประสงค์การเรียนที่ตั้งไว้

ราชบัณฑิตยสถาน (2554) ได้ให้ความหมายของคำว่า สื่อการสอน คือ เครื่องมือที่ใช้ในการสอนของครู เพื่อสื่อสารจากครูสู่ผู้เรียน และจากผู้เรียนสู่ครู

วิเชียร (2561) ให้ความหมายของสื่อการเรียนการสอนไว้ว่า สื่อการเรียนการสอน คือ พาหนะในการนำข้อมูลไปยังผู้รับเพื่อนำไปใช้กับการเรียนการสอน หรือส่งเนื้อหาความรู้ไปยังผู้เรียนในกระบวนการเรียนการสอน

สมศรี (2560) ได้ให้กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอน หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้สอนและผู้เรียนนำมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอนเพื่อจะให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และช่วยให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้

จากความหมายของสื่อการเรียนการสอนข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า สื่อการเรียนการสอน คือ เครื่องมือ วิธีการ ที่นำไปใช้ในกระบวนการเรียนการสอน เป็นตัวกลางที่ช่วยนำความรู้ จากผู้สอนสู่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามที่ผู้สอนได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้

2) บทบาทของสื่อการเรียนการสอน

2.1) สื่อการเรียนการสอนกับผู้เรียน

2.1.1) เป็นสิ่งช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนที่ยุ่งยาก ซับซ้อน ได้ง่ายขึ้นในระยะเวลาอันสั้น สามารถช่วยให้เกิดความคิด รวบยอดในเรื่องนั้นได้ถูกต้องและรวดเร็ว

2.1.2) สื่อจะช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน ทำให้เกิดความสนุกสนานและไม่เบื่อหน่ายการเรียน

2.1.3) การใช้สื่อจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจตรงกัน และเกิดประสบการณ์ร่วมกันในวิชาที่เรียน

2.1.4) ช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น ทำให้เกิดมนุษยสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้เรียนด้วยกัน และกับผู้สอน

2.1.5) ช่วยสร้างเสริมลักษณะนิสัยที่ดีในการศึกษาหาความรู้ และช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์

2.1.6) ช่วยแก้ปัญหาเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยการจัดให้มีการใช้สื่อการเรียนการสอนในการเรียนการสอนรายบุคคล

2.2) สื่อการสอนกับผู้สอน

2.2.1) การใช้สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ ประกอบการเรียนการสอน ช่วยให้บรรยากาศ ในที่เรียนน่าสนใจมากขึ้น ทำให้ผู้สอนมีความสุขกว่าวิธีการที่เคยใช้ เป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้ตนเองมากขึ้น

2.2.2) สื่อจะช่วยแบ่งเบาภาระของผู้สอนในการเตรียมเนื้อหา เพราะในบางครั้ง อาจทำให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหาจากสื่อเองได้

2.2.3) เป็นการกระตุ้นให้ผู้สอนตื่นตัวอยู่เสมอ ในการเตรียมและผลิตวัสดุใหม่ๆ เพื่อใช้เป็นสื่อการสอน ตลอดจนคิดค้นเทคนิค วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้กิจกรรมการเรียนรู้ น่าสนใจมาก

2.2.4) บทบาทที่สำคัญของสื่อ คือ ประสานความเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนทั้งหมดให้เข้ากัน การใช้สื่อการสอนอย่างมีคุณค่านั้น ผู้สอนจึงควรได้ เตรียมการไว้ล่วงหน้า มีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายการวัดผลเป็นไปอย่างกว้างขวาง โดยมุ่งไปที่ความสามารถของสมอง ความรู้สึก ค่านิยม ทักษะทางสังคม ทักษะทางด้านร่างกาย (ปริยานุช, 2561)

3) เทคนิคการใช้สื่อสารการเรียนการสอน การใช้สื่อการเรียนการสอนย่อมจะมีเทคนิคที่แตกต่างกันไปตามเงื่อนไขต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ลักษณะและคุณสมบัติของสื่อแต่ละประเภท กลุ่มผู้เรียน ผู้สอน สถานที่ ความพร้อมของอุปกรณ์และเครื่องมือ ประกอบตลอดจนสภาพแวดล้อมต่าง ๆ เป็นต้น แต่หลักการสำคัญที่จะต้องคำนึงถึงอยู่เสมอก็คือ “เงื่อนไข การเรียนรู้” ข้อเสนอแนะในการใช้สื่อการเรียนการสอนไว้ ดังต่อไปนี้

3.1) ไม่มีวิธีการสอนหรือวัสดุประกอบการสอนชนิดใด ที่จะสามารถใช้กับผู้เรียนและบทเรียนทั่วไปได้วิธีสอนและวัสดุประกอบการสอนแต่ละประเภทย่อมมีจุดมุ่งหมายเฉพาะของมันเอง

3.2) ในบทเรียนหนึ่ง ๆ ไม่ควรใช้สื่อการเรียนการสอนมากเกินไป ควรใช้เพียงแต่เท่าที่จำเป็นเท่านั้นในบางครั้งก็ไม่ควรใช้สื่ออย่างเดียวยุติ

3.3) สื่อการเรียนการสอนที่ใช้ควรจะต้องสอดคล้องกับบทเรียนและกระบวนการเรียนการสอน

3.4) สื่อการเรียนการสอนควรสร้างให้เกิดโอกาสที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเตรียมและการใช้อันก่อให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ไม่ลืมง่าย

3.5) ก่อนใช้สื่อการเรียนการสอน ผู้สอนควรทดลองใช้ก่อนเพื่อความแน่ใจว่าจะใช้ได้ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพนอกจากนั้นยังต้องจัดเตรียมอุปกรณ์และเครื่องมือประกอบให้พร้อมทุกอย่าง

4) ประเภทของสื่อการเรียนการสอน
สื่อการเรียนการสอนที่ใช้ประกอบในการเรียนการสอนเท่าที่พบเห็นและจากประสบการณ์ พอสรุป เป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้คือ

4.1) กระดานดำ (Chalk Boards)
4.2) หนังสือ ตำราเรียน ใบเนื้อหา และใบงาน (Book or text/Information and Worksheets)

4.3) แผนภาพ (Wall Charts)
4.4.) แผ่นใส (Overhead Transparencies)/สไลด์อิเล็กทรอนิกส์ (Electronics Slide)

4.5) โมเดลพลาสติก (Overhead Plastic Models)
4.6) ภาพสไลด์และแผนภาพยนต์ (Slide Series and Filmstrips)
4.7) แถบบันทึกเสียง (Audiotape Recordings)
4.8) แถบวิดีโอทัศน์/แผนวิดีโอทัศน์ (Videotape Recordings and Videodiscs)

4.9) หุ่นจำลอง (Models)

4.10) อุปกรณ์ทดลอง/สาธิต (Experimental/Demonstration Sets)

4.11) ของจริง (Real Objects)

4.12) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) หรือซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์อื่น ๆ เป็นต้น (สำนักพัฒนาเทคนิคศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, ม.ป.ป)

2.3.4.4 ปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก

1) ความของสภาพแวดล้อมในโรงเรียน

ไกรสิงห์ (2560) ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อมที่เป็นรูปธรรมหรือสภาพแวดล้อมทางกายภาพ เป็นสภาพต่าง ๆ ที่มนุษย์กระทำขึ้น ได้แก่ อาคาร สถานที่ โต๊ะ เก้าอี้ และวัสดุอุปกรณ์ หรือสื่อต่าง ๆ รวมทั้งสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ในธรรมชาติ ได้แก่ ต้นไม้ พืช ภูมิประเทศ และภูมิอากาศ สำหรับสิ่งแวดล้อมที่เป็นนามธรรมเป็นระบบคุณค่าที่ควรยึดถือ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม กลุ่มสังคม ข่าวสาร ความรู้สึกนึกคิด และทัศนคติต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นอย่างตนเองหรือคนอื่นก็ตาม

ชัตติยะ (2562) ได้ให้ความหมายของสิ่งแวดล้อม คือทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวมนุษย์ ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตทั้งที่เป็นรูปธรรม(จับต้องและมองเห็นได้) และนามธรรม (วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีความเชื่อ) มีอิทธิพลเกี่ยวโยงกันเป็นปัจจัยเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ผลกระทบจากปัจจัย หนึ่งจะมีส่วนเสริมสร้าง หรือทำลายอีกส่วนหนึ่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ฉัตรเพชร (2561) ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อมด้านที่พักอาศัยและอาคารสถานที่ที่เป็นปัจจัยเสริมให้สภาพแวดล้อมทางการเรียนมีความเหมาะสม ได้แก่ ที่พัก หอพักนักศึกษา อาคารเรียนที่เหมาะสมปลอดภัยและมีอุปกรณ์สอนอยู่ในห้องเรียนเพื่อสะดวกในการนำมาใช้ สภาพภายในห้องเรียนต้องให้เหมาะสมกับประโยชน์ใช้สอย การจัดสภาพแวดล้อมด้านที่พักอาศัยหรืออาคารสถานที่ควรจัดให้เป็นระเบียบ สะอาดมีความเหมาะสมทั้งที่ตั้งของโรงเรียน ตลอดจนการปลูกต้นไม้ประดับเพื่อเป็นการเพิ่มความร่มรื่นสวยงาม ดังนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความร่วมมือร่วมใจของสมาชิกในโรงเรียนทั้งด้านการระดมความคิด การก่อสร้าง การตกแต่ง ตลอดจนการบำรุงรักษาเพื่อใช้เป็นศูนย์รวมแห่งจิตใจของมวลสมาชิก และควรจัดให้มีปริมาณและคุณภาพเพียงพอเหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน

ปุกนิกา (2555) กล่าวว่า สภาพแวดล้อมอาคารสถานที่ หมายถึง การจัดห้องเรียนให้เป็นระเบียบความเป็นไปได้ และความเหมาะสมของห้องเรียนวัสดุที่ใช้และความสามารถในการจัดของผู้สอนและผู้เรียน รวมทั้งการจัดสภาพสิ่งแวดล้อมด้านอาคารสถานที่ภายนอกห้องเรียน เช่น สนาม อาคารเรียน อาคารประกอบการ สวนหย่อม สนามกีฬาเครื่องเล่นสนาม ที่พักผ่อนควรจัดให้เป็นระเบียบเรียบร้อยมีความเหมาะสมกับที่ตั้งของโรงเรียนความปลอดภัยในสนามเด็กเล่น และบริเวณโรงเรียน ตลอดจนการปลูกไม้ดอกไม้ประดับเพื่อเป็นการเพิ่มความร่มรื่นสวยงาม เพื่อให้เป็นศูนย์รวมแห่งจิตใจของสมาชิกในโรงเรียนต่อไป จึงเห็นได้ว่าสภาพแวดล้อมทางการเรียนด้านอาคารสถานที่ที่เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญส่งเสริมให้สภาพแวดล้อมทางการเรียนดีขึ้น

พัชรภรณ์ (2558) สภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ในโรงเรียน หมายถึง ลักษณะหรือสภาพต่าง ๆ ในโรงเรียนที่จะส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาตนเองในทุก ๆ

ด้าน เป็นสิ่งที่มีอยู่โดยรอบหรือปะปนกันทั้งที่มีอยู่ตามธรรมชาติหรือสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น ทำให้นักเรียนเกิดการรับรู้ต่อลักษณะสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของโรงเรียน ทั้งด้านอาคารสถานที่ ด้านการบริหาร บรรยากาศการเรียนการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครู นักเรียนและผู้บริหาร ซึ่งมีอิทธิพลและผลกระทบต่อการเรียนการสอนทั้งทางตรงและทางอ้อม การจัดสภาพแวดล้อมที่ดี มีความปลอดภัย มีวัสดุ อุปกรณ์ เสริมสร้างพัฒนาการและการเรียนรู้จะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาอย่างเหมาะสม

สมศรี (2560) ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อมโรงเรียน หมายถึง สภาพของสิ่ง ต่าง ๆ ที่อยู่และหรือเกิดขึ้นในโรงเรียน เป็นสิ่งเร้าที่มีศักยภาพ และมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมของผู้เรียน

สรุปได้ว่า สภาพแวดล้อมในโรงเรียน หมายถึง สิ่งที่อยู่ในโรงเรียนทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ทั้งสภาพแวดล้อมภายนอก และสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน เป็นสิ่งเร้าที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียน

2) ความสำคัญของปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก

ทรรศนีย์ (2554) ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อมในโรงเรียน ความมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างครู และนักเรียน รวมทั้งช่วยส่งเสริมให้นักเรียน เกิดการเรียนรู้ตลอดเวลา และนักเรียนได้รับการจัดการเรียนการสอนตามธรรมชาติ ได้ฝึกปฏิบัติจริง ดังนั้นสภาพแวดล้อมในโรงเรียนจึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อผู้เรียนและช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านความรู้ ความคิด บุคลิกภาพ มีความรับผิดชอบและประสบความสำเร็จ

2.3.4.5 ปัจจัยทางการวัดและประเมินผล

การวัดผลและประเมินผล หมายถึง การวัดและประเมินผลนักศึกษาตามสภาพจริงตลอดทั้งภาคเรียน ทางด้านรู้ ความสามารถ คุณลักษณะอันพึงประสงค์จากกิจกรรมการเรียน การสอน การฝึกปฏิบัติ และงานที่มอบหมายรวมทั้งการวัดผลปลายภาคเรียน ต้องครอบคลุมจุดประสงค์ สมรรถนะรายวิชาและเนื้อหาวิชา โดยใช้เครื่องมือและวิธีการที่หลากหลาย

วิทยาลัยสารพัดช่างกาฬสินธุ์ (2564) พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 มาตรา 6 และมาตรา 9 กำหนดให้การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพต้องจัดตามหลักสูตรที่คณะกรรมการการอาชีวศึกษากำหนดโดยให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 พ.ศ.2560- 2564 แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2579 กรอบคุณวุฒิแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง มาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2561 กรอบคุณวุฒิอาชีวศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2562 และเกณฑ์มาตรฐานคุณวุฒิอาชีวศึกษาในแต่ละระดับ เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและการประกอบอาชีพอิสระ เพื่อให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล จึงสมควรออกระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดการศึกษาและการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 8 และมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ จึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

หมวด 3 การประเมินผลการเรียน ส่วนที่ 1 หลักการในการประเมินผล การเรียน

ข้อ 40 ให้สถานศึกษามีหน้าที่และรับผิดชอบในการประเมินผลการเรียน รายวิชาที่เรียนและฝึกปฏิบัติในสถานศึกษา และให้สถานศึกษาและสถานประกอบการมีหน้าที่และ รับผิดชอบร่วมกันในการประเมินผลการเรียนรายวิชาที่เรียนและฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ

ข้อ 41 ให้ประเมินผลการเรียนเป็นรายวิชาตามระบบหน่วยกิต ตามสภาพ จริงต่อเนื้อตลอดภาคเรียน ทั้งด้านความรู้ ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์จากกิจกรรม การเรียนการสอนการฝึกปฏิบัติและงานที่มอบหมาย รวมทั้งการวัดผลปลายภาคเรียน ซึ่งครอบคลุม จุดประสงค์รายวิชาสมรรถนะรายวิชาและเนื้อหาวิชา โดยใช้เครื่องมือและวิธีการหลากหลาย ตามความเหมาะสม ทั้งนี้จำนวนหน่วยกิตของแต่ละรายวิชา ให้ถือตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

หมวด 3 การประเมินผลการเรียน ส่วนที่ 2 วิธีการประเมินผลการเรียน

ข้อ 42 ให้สถานศึกษา พิจารณา ทาการประเมินผลการเรียนรายวิชาเมื่อสิ้นภาค เรียนหรือเมื่อสิ้นสุดการเรียน หรือการฝึกปฏิบัติงานในทุกรายวิชา

สำหรับรายวิชาที่เรียนและฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ ให้สถานศึกษา และสถานประกอบการ โดยครูนิเทศก์และครูฝึก ร่วมกันประเมินผลการเรียน เมื่อสิ้นสุดการเรียนและ ฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา

ข้อ 43 ให้หน่วยงานต้นสังกัดร่วมกับสถานศึกษา ดำเนินการส่งเสริม คุณภาพและควบคุมมาตรฐานการจัดการเรียนการสอน การวัดผลและการประเมินผลการเรียน

ข้อ 44 ให้ใช้ตัวเลขแสดงระดับผลการเรียนในแต่ละรายวิชา คิดเป็นร้อยละ ตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้

ร้อยละ	ระดับผลการเรียน	ผลการเรียน
80 ขึ้นไป	4.0	หมายถึงอยู่ในเกณฑ์ดีเยี่ยม
75 – 79	3.5	หมายถึงอยู่ในเกณฑ์ดีมาก
70 – 74	3.0	หมายถึงอยู่ในเกณฑ์ดี
65 - 69	2.5	หมายถึงอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี
60 – 64	2.0	หมายถึงอยู่ในเกณฑ์พอใช้
55 – 59	1.5	หมายถึงอยู่ในเกณฑ์อ่อน
50 – 54	1.0	หมายถึงอยู่ในเกณฑ์อ่อนมาก
< 50	0	หมายถึงต่ำกว่าเกณฑ์ (ตก)

ข้อ 45 รายวิชาใดที่แสดงระดับผลการเรียนตามข้อ 44 ไม่ได้ให้ใช้ตัวอักษร ต่อไปนี้

ข.ร. หมายถึง ขาดเรียน ไม่มีสิทธิ์เข้ารับการวัดผลปลายภาคเรียน เนื่องจากมีเวลาเรียนต่ำกว่าร้อยละ 80 โดยสถานศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลสมควร

ข.ป. หมายถึง ขาดการปฏิบัติงาน หรือปฏิบัติงานไม่ครบ โดย สถานศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลสมควร สำหรับรายวิชาที่เรียนหรือฝึกปฏิบัติในสถาน ประกอบการ

ข.ส. หมายถึง ขาดการวัดผลปลายภาคเรียน โดยสถานศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลสมควร

ถ.ล. หมายถึง ถอนรายวิชาภายหลังกำหนด โดยสถานศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลสมควร

ถ.น. หมายถึง ถอนรายวิชาภายในกำหนด

ท. หมายถึง ทุจริตในการสอบ หรืองานที่มอบหมายให้ทำ

ม.ส. หมายถึง ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากไม่สามารถเข้ารับการวัดผลปลายภาคเรียน โดยได้รับอนุญาตจากหัวหน้าสถานศึกษา หรือไม่ส่งงานอันเป็นส่วนประกอบของการเรียนรายวิชาตามกำหนด

ม.ท. หมายถึง ไม่สามารถเข้ารับการวัดผลปลายภาคเรียนทดแทนภายในเวลาที่สถานศึกษากำหนด

ผ. หมายถึง ได้เข้าร่วมกิจกรรมตามกำหนด หรือผลการประเมินผ่าน

ม.ผ. หมายถึง ไม่เข้าร่วมกิจกรรม หรือผลการประเมินไม่ผ่าน

ม.ก. หมายถึง การเรียนโดยไม่นับจำนวนหน่วยกิตมารวมเพื่อสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรและผลการประเมินผ่าน

ข้อ 46 ในกรณีต่อไปนี้ให้ระดับผลการเรียนเป็น 0 (ศูนย์) เฉพาะรายวิชา

1) ได้ ข.ร.

2) ได้ ข.ป.

3) ได้ ข.ส.

4) ได้ ถ.ล.

5) ได้ ท.

6) ได้ ม.ท.

ข้อ 47 นักเรียนที่ทำการทุจริต หรือส่อเจตนาทุจริตในการสอบ หรืองานที่มอบหมายให้ทำในรายวิชาใด ให้สถานศึกษาพิจารณาดำเนินการ ดังนี้

1) ให้ได้คะแนน 0 (ศูนย์) เฉพาะครั้งนั้น หรือ

2) ให้ระดับผลการเรียนเป็น 0 (ศูนย์) โดยบันทึก “ท.” ลงในระเบียบแสดงผลการเรียนช่อง “ผลการเรียน” ในรายวิชานั้น หรือ

3) ดำเนินการตาม (2) และตัดคะแนนความประพฤติตามระเบียบว่าด้วยการตัดคะแนนความประพฤติที่สถานศึกษากำหนดตามความร้ายแรงแล้วแต่กรณี

ข้อ 48 การคำนวณค่าระดับคะแนนเฉลี่ย ให้ปฏิบัติ ดังนี้

1) ให้นำผลบวกของผลคูณระหว่างจำนวนหน่วยกิตของแต่ละรายวิชา กับระดับผลการเรียนหารด้วยผลบวกของจำนวนหน่วยกิตของแต่ละรายวิชา คิดทศนิยมสองตำแหน่ง ไม่ปัดเศษ

2) ให้คำนวณค่าระดับคะแนนเฉลี่ย จากรายวิชาที่ได้ระดับผลการเรียนตามข้อ 44 และ ข้อ 46 สำหรับรายวิชาที่นักเรียนเรียนซ้ำ เรียนแทน ให้ใช้ระดับผลการเรียนและนับจำนวนหน่วยกิตตามข้อ 49

3) ให้คำนวณค่าระดับคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

3.1) ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยประจำภาคเรียน คำนวณจากรายวิชาที่ได้ระดับผลการเรียนเฉพาะในภาคเรียนหนึ่ง ๆ

3.2) ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม คำนวณจากรายวิชาที่เรียนมาทั้งหมดและได้ระดับผลการเรียน ตั้งแต่สองภาคเรียนขึ้นไป

ข้อ 49 นักเรียนผู้ใดประสงค์จะเรียนซ้ำรายวิชาที่ได้ระดับผลการเรียนต่ำกว่า 2.0 หรือเลือกเรียนรายวิชาอื่นแทนถ้าเป็นรายวิชาเลือก เพื่อประเมินปรับค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมให้สูงขึ้นให้สถานศึกษาหรือสถานประกอบการดำเนินการให้เรียนซ้ำหรือเรียนแทน ภายในเวลา ก่อนสำเร็จการศึกษา

การเรียนซ้ำรายวิชา ให้นับจำนวนหน่วยกิตสะสมเพียงครั้งเดียว ส่วนการเรียนแทน ให้นับเฉพาะจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่เรียนแทนเป็นจำนวนหน่วยกิตสะสม

การนับจำนวนหน่วยกิตสะสมในกรณีนี้ จะกระทำเมื่อนักเรียนได้ระดับผลการเรียนตั้งแต่ 2.0 ขึ้นไป

รายวิชาที่เรียนซ้ำ หรือเรียนแทนแล้วได้ระดับผลการเรียน 0 (ศูนย์) ให้ถือระดับผลการเรียนต่ำกว่า 2.0 ตามเดิม ยกเว้นการได้ระดับผลการเรียน 0 (ศูนย์) ตามข้อ 47 (2) หรือ (3)

ข้อ 50 กรณีตามข้อ 49 การคิดค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม ถ้าเป็นรายวิชาที่เรียนซ้ำ ให้นับจำนวนหน่วยกิตเป็นตัวหารเพียงครั้งเดียว ส่วนการเรียนรายวิชาอื่นแทน ให้นับเฉพาะจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่เรียนแทนมาเป็นตัวหาร

ข้อ 51 ผู้ที่ได้ ม.ส. ตามข้อ 39 และไม่สามารถเข้ารับการวัดผลปลายภาคเรียนทดแทนภายในเวลาที่สถานศึกษา กำหนด ให้สถานศึกษาบันทึก “ม.ท.” ลงในระเบียบแสดงผลการเรียนช่อง “ผลการเรียน” เว้นแต่ได้ ม.ส. ตามข้อ 38 (3) ให้หัวหน้าสถานศึกษาพิจารณาเป็นราย ๆ ไป

กรณีผู้ที่ได้ ม.ส. เนื่องจากไม่สามารถส่งงานอันเป็นส่วนประกอบของการเรียนรายวิชาได้ตามกำหนด ให้นักเรียนส่งงานนั้นภายใน 10 วัน นับแต่วันประกาศผลการเรียนรายวิชา หากไม่สามารถดำเนินการได้ให้สถานศึกษาประเมินผลการเรียนจากคะแนนที่มีอยู่ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นที่หัวหน้าสถานศึกษาพิจารณาเห็นสมควร ทั้งนี้ ให้ดำเนินการให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดการวัดผลปลายภาคเรียนของภาคเรียนถัดไป

ข้อ 52 นักเรียนต้องเข้ารับการประเมินมาตรฐานวิชาชีพ เมื่อนักเรียนได้ลงทะเบียนรายวิชาครบทุกรายวิชาตามหลักสูตรแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา หรือตามระยะเวลาที่คณะกรรมการประเมินมาตรฐานวิชาชีพกำหนด ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษากำหนด

นักเรียนจะสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรได้ จะต้องเข้ารับการประเมินมาตรฐานวิชาชีพและผลการประเมินผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

ข้อ 53 นักเรียนต้องเข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่สถานศึกษาจัดไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ครบทุกภาคเรียนตามแผนการเรียนที่สถานศึกษากำหนด โดยมีเวลาเข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของเวลาที่จัดกิจกรรมในแต่ละภาคเรียน

เมื่อนักเรียนได้เข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมครบถ้วนตามเกณฑ์ในภาคเรียนใด ถือว่าประเมินผ่านในภาคเรียนนั้น ให้บันทึกชื่อกิจกรรมและตัวอักษร “ผ.” ในระเบียบแสดงผลการเรียนรู้ ช่อง “ผลการเรียน”

หากนักเรียนเข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมไม่ครบตามเกณฑ์ในภาคเรียนใด ให้สถานศึกษาพิจารณามอบงานหรือกิจกรรมในส่วนที่นักเรียนผู้นั้นไม่ได้เข้าร่วมปฏิบัติ ให้ปฏิบัติให้ครบถ้วนภายในเวลาที่สถานศึกษากำหนด เมื่อนักเรียนดำเนินการครบถ้วนแล้วถือว่าประเมินผ่าน แล้วจึงบันทึกชื่อกิจกรรมและตัวอักษร “ผ.” ในระเบียบแสดงผลการเรียนรู้ของภาคเรียนนั้น

ถ้านักเรียนดำเนินการไม่ครบถ้วน ถือว่าประเมินไม่ผ่าน ให้บันทึกชื่อกิจกรรมและตัวอักษร “ม.ผ.”

ให้นักเรียนที่เข้าฝึกอาชีพ หรือฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพในสถานประกอบการเข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมที่สถานประกอบการจัด ตามเกณฑ์และข้อตกลงร่วมกันระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2562)

2.3.4.6 ปัจจัยทางด้านกิจกรรมพัฒนานักศึกษา

ชนะจิต (2559) ได้กล่าวถึง กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนหมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นอย่างเป็นกระบวนการด้วยรูปแบบวิธีการที่หลากหลายเพื่อส่งเสริม ปลุกฝังให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคมและปฏิบัติตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ และดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข

ณัฐชยา และคณะ (2563) ได้กล่าวว่า กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน หมายถึง กิจกรรมที่เป็นระบบประกอบด้วยรูปแบบวิธีการที่หลากหลาย ได้แก่ กิจกรรมแนะแนว กิจกรรมในเครื่องแบบและกิจกรรมตามความถนัดและความสนใจของผู้เรียน ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากการปฏิบัติจริง มีความหมายและมีคุณค่าในการพัฒนาผู้เรียน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์และสังคม

สุธาสนี (2561) ได้กล่าวว่า กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน หมายถึง กลยุทธ์ในการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ตามทักษะชีวิต พหุปัญญา ความฉลาดทางอารมณ์ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเน้น ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการเรียนรู้

สรุปได้ว่า กิจกรรมพัฒนานักศึกษา คือ กิจกรรมที่จัดขึ้นโดยสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาทักษะ ให้กับนักศึกษาอย่างเต็มศักยภาพ

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กมลทิพย์ และ Lingyun Yang (2560) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนักศึกษาจีนในการเลือกศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ พบว่า ปัจจัยความต้องการส่วนบุคคลให้ความสำคัญในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยโดยรวม 4.36 ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยโดยรวม 4.08 ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยความต้องการส่วนบุคคลทุกด้านไม่แตกต่างกันและความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยความต้องการส่วนบุคคลกับส่วนประสมทางการตลาดในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ทุกด้านมีความสัมพันธ์ทางบวก

กัญทร และพัชรินทร์ (2560) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียน ในคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนในคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช ส่วนใหญ่ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าคะแนน เฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ ด้านภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัย ด้านหลักสูตรการเรียนการสอน และด้านอาจารย์ผู้สอน ตามลำดับ

ไกรสิงห์ (2560) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ส่วนในด้านสถาบัน ส่วนด้านเหตุผลส่วนตัว และด้านเศรษฐกิจและสังคมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ชัตติยะ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง กระบวนการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักเรียนโรงเรียนสันติราษฎร์บริหารธุรกิจฯ และนักเรียนโรงเรียนสยามบริหารธุรกิจ โดยเลือกแบบเจาะจง รวม 210 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลคือ แบบสอบถามจากผลการศึกษาพบว่านักเรียนอาชีวศึกษาเอกชน โรงเรียนสันติราษฎร์บริหารธุรกิจฯ และโรงเรียนสยามบริหารธุรกิจ ตัดสินใจเลือกศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการตัดสินใจ แยกเป็นขั้นที่ 1 ความต้องการรับรู้ กลุ่มตัวอย่างทั้งสองโรงเรียน ให้ความสำคัญในการรับรู้ข้อมูลการศึกษาด้านวัฒนธรรมเรื่องเวลาเรียนที่น้อยกว่าสายสามัญ และด้านเศรษฐกิจเรื่องอาชีพที่คาดหวังในอนาคตรวมทั้งค่าใช้จ่ายน้อยกว่าสายสามัญในระดับมาก ส่วนการรับรู้ข้อมูลจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีความคิดเห็นโดยรวมระดับน้อยที่สุด ขั้นที่ 2 การค้นหาข้อมูลก่อนตัดสินใจ ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองโรงเรียน พบว่า มีการศึกษาข้อมูลด้วยตนเองระดับมากที่สุด โดยจากสื่อต่างๆ เช่น แผ่นพับและอินเทอร์เน็ต ขั้นที่ 3 การประเมินทางเลือกเป็นขั้นที่สำคัญ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างได้นำข้อมูลจากการรับรู้ และค้นหาข้อมูลเพื่อตัดสินใจ การประเมินทางเลือกเพื่อศึกษาต่อโดยพิจารณาจากประโยชน์ที่ตนเองจะได้รับในการประกอบอาชีพและความถนัดของตนเองในระดับมาก และนักเรียนไม่ต้องการประกอบอาชีพตามผู้ปกครองอยู่ระดับน้อยที่สุด

จันทิมา (2560) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเลือกเข้าศึกษาต่อของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา จังหวัดหนองคาย ผลการวิจัย พบว่า 1) ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อของนักศึกษา ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนทัศนคติต่อการเรียนสายอาชีพ บุคคลที่เกี่ยวข้อง 2) ด้านปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อของนักศึกษา ได้แก่ เพศ สาขาวิชาพาณิชยการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จารุวรรณ (2561) ได้ศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยอาชีวศึกษาจะเชิงเทรา ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง สาขาวิชาการบัญชี

เรียนในชั้นปีที่ 1 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ 2) นักเรียนมีความพึงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก และรายด้านอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านบุคลิกภาพของครูผู้สอน ด้านการวัดและประเมินผล ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน และด้านการจัดบริการของวิทยาลัย 3) นักเรียนที่มีเพศ ชั้นปีที่เรียน สาขาวิชาที่เรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ฉัตรเพ็ชร (2561) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยในการเลือกเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนโรงเรียนจิตรลดา (สายวิชาชีพ) พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุ 17 ปี เกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.51-3.00 กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ปวส. ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการ และมีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 20,001-30,000 บาท 1) ผลการศึกษา ปัจจัย 5 ด้าน ของนักเรียนโรงเรียนจิตรลดา (สายวิชาชีพ) พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญกับปัจจัยในแต่ละด้านโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย คือ ปัจจัยด้านการประกอบอาชีพ ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านภาพลักษณ์ของโรงเรียน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมของโรงเรียน และปัจจัยด้านบุคลากร และ 2) ผลการเปรียบเทียบปัจจัย 5 ด้าน ที่มีผลต่อการเลือกเรียน พบว่า นักเรียนที่มีสาขาวิชาแตกต่างกัน และมีผู้ปกครองประกอบอาชีพแตกต่างกัน ให้ความสำคัญกับปัจจัยในการเลือกเรียนแตกต่างกัน ในด้านหลักสูตร ด้านภาพลักษณ์ของโรงเรียน และด้านการประกอบอาชีพ ในขณะที่นักเรียนที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน ให้ความสำคัญกับปัจจัยในการเลือกเรียนด้านบุคลากรแตกต่างกัน

ชูเกียรติ (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่แตง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียน เป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสำคัญในระดับมากที่สุด คือ ความถนัดของนักเรียน ความต้องการของนักเรียน ความสนใจของนักเรียน ความก้าวหน้าในอาชีพ ปัจจัยบุคคลที่เกี่ยวข้องที่มีความสำคัญในระดับมากที่สุด คือ ครูแนะแนว เพื่อนสนิท บิดามารดา ครูที่ปรึกษา ปัจจัยข้อมูลข่าวสารที่มีความสำคัญในระดับมากที่สุด คือ ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต รูปแบบการเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียน คือ ให้สถานศึกษารับลงทะเบียนเรียนให้กับนักเรียน เรียนทฤษฎีและฝึกปฏิบัติ ในสถานศึกษาและฝึกงานในสถานประกอบการให้บุคลากรของทั้งสถานศึกษาและสถานประกอบการเป็นผู้ฝึกปฏิบัติ ประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และมีขั้นตอนในการดำเนินการ คือ สสำรวจความพร้อมของโรงเรียนสถานประกอบการ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ประชาสัมพันธ์และแนะแนวให้กับนักเรียน ทำแผนตารางเรียนและปฏิทินการปฏิบัติงาน ประชุมนักเรียน ผู้ปกครอง ครู และบุคลากรของสถานประกอบการ แต่งตั้งคณะกรรมการชี้แจงขั้นตอนการปฏิบัติงาน รับลงทะเบียนนักเรียน ประชุมหรือสัมมนา ประเมินผลและแก้ไขปัญหา

ณัชชา (2560) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี นครราชสีมา(ระบบโควตา) ประจำปีการศึกษา 2560 พบว่า 1) นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี นครราชสีมา(ระบบโควตา) ประจำปีการศึกษา 2560 ภาพรวม คือ ปัจจัยด้านภาพลักษณ์ของ มหาวิทยาลัยฯ

2) นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับด้าน ภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัย ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน นครราชสีมา(ระบบโคเวตา) ประจำปีการศึกษา 2560 ภาพรวม คือ มหาวิทยาลัยฯ เป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่มีชื่อเสียงมายาวนาน 3) นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านหลักสูตรที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน นครราชสีมา(ระบบโคเวตา) ประจำปี การศึกษา 2560 คือ มหาวิทยาลัยฯ มีระบบรับนักเรียนแบบโคเวตาหรือรับตรง และ 4) นักเรียน นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านเหตุผลส่วนตัวที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน นครราชสีมา (ระบบโคเวตา) ประจำปีการศึกษา 2560 คือ มหาวิทยาลัยฯ มีหลักสูตรและสาขาวิชาตรงตามความต้องการของนักศึกษา

ณัฐสุดา (2560) ได้ศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรมของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผลการวิจัย พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม อยู่ในระดับมาก ดังนี้ 1) ด้านเหตุผลส่วนตัวนักศึกษามีความตั้งใจจะศึกษาให้สำเร็จในระดับ ปวส. สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และทำให้มีความรู้ความชำนาญมากขึ้น 2) ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง คือ บิดามารดาแนะนำให้ศึกษาต่อ ครูประจำชั้นแนะนำให้ศึกษาต่อ และเพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ 3) ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา คือ มีทำเลที่เหมาะสม มีกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน

ธนวรรณ (2560) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของผู้เรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี พบว่า 1) ผู้เรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 81.00 มีอายุระหว่าง 17-19 ปี จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 44.50 มีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.51-3.00 คิดเป็นร้อยละ 32.50 ซึ่งผู้ปกครองของผู้เรียนส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 48.00 และผู้ปกครองของผู้เรียนส่วนใหญ่มีรายได้เดือนละ 10,001 - 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 30.00 2) ผู้เรียนให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียง ค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านหลักสูตร ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านภาพลักษณ์ของวิทยาลัย และด้านสภาพแวดล้อมของวิทยาลัย และ 3) ความสัมพันธ์ระหว่าง ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ กับการเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของผู้เรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี พบว่า เพศ อายุ เกรดเฉลี่ยสะสม (GPA) อาชีพของผู้ปกครอง และรายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิยวาเฮร์ และปฐมมา (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ปีการศึกษา 2562 พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ที่เลือกศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี เป็นนักศึกษาที่มีภูมิลำเนา

อยู่ในภาคใต้ คิดเป็นร้อยละ 92.60 โดยมีภูมิลำเนาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ และภาคใต้จังหวัดอื่นคิดเป็นร้อยละ 58.4 ละ 34.2 ตามลำดับ เป็นนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ร้อยละ 54.6 และโรงเรียนของรัฐ ร้อยละ 41.6 และเป็นผู้ที่มีความตั้งใจเลือกมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เป็นอันดับที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 59.6 และสอบผ่านการคัดเลือก TCAS ในอันดับที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 29.8 เปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัย เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกมาครองลงมาคือ หลักสูตร/โปรแกรม และเหตุผลส่วนตัว ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อโดยภาพรวมไม่มีความแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยภูมิลำเนาของนักศึกษา กับปัจจัยด้านเหตุผลส่วนตัวมีผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประดิษฐ์ (2561) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในสายสามัญหรือสายอาชีพและศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในสายสามัญหรือสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัย พบว่า 1) เพศมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในสายสามัญหรือสายอาชีพ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในสายสามัญหรือสายอาชีพ 3) ปัจจัยโอกาสในอนาคตมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในสายสามัญหรือสายอาชีพ 4) ความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในสายสามัญหรือสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบดังนี้ 4.1) แรงจูงใจภายใน องค์ประกอบในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อของนักเรียนที่เป็นแรงจูงใจภายใน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ต้องการประกอบอาชีพที่ตัวเองชอบ ต้องการสำเร็จในด้านอาชีพ 4.2) แรงจูงใจภายนอก องค์ประกอบในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อของนักเรียนที่เป็นแรงจูงใจภายนอก โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ เมื่อจบการศึกษาแล้วจะนำไปสู่อาชีพที่มีความเจริญก้าวหน้า รายได้ดีและมั่นคงในอนาคต ตนเองมีความสนใจและมีความถนัด และเมื่อจบการศึกษาแล้วมีโอกาสศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

ปริยานุช (2561) ได้ศึกษาเรื่อง มूलเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 ในสถานศึกษา สังกัดอาชีวศึกษาอุดรธานี สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีมูลเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อสายอาชีพด้านเหตุผลส่วนตัวอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุดทุกข้อ โดยมูลเหตุจูงใจสูงสุด คือ ต้องการศึกษาต่อเพื่อความก้าวหน้า 2) นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แตกต่างกัน มีมูลเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบความแตกต่างรายคู่ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3.01-3.50 มีมูลเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อสายอาชีพสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.50 และ 2.51-3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจอธิบายได้ว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี ย่อมมีแรงจูงใจสูงกว่า เช่น ต้องการศึกษาต่อเพื่อความก้าวหน้า ต้องการความรู้ความสามารถ เพื่อใช้ในการศึกษาต่อ นำความรู้ไปประกอบเป็นอาชีพหลักหรือประกอบอาชีพส่วนตัวที่เป็นอิสระสามารถทำงานเลี้ยงตัวเองได้ รวมถึงต้องการความรู้

ที่ได้จากการศึกษาไปช่วยพัฒนาสังคมและจบสายอาชีพแล้วสามารถรับช่วงประกอบอาชีพต่อจากบิดามารดาได้

ภัทรพล (2560) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจในการเลือกศึกษาต่อในคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสมุทรปราการ พบว่า 1) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจในการเลือกศึกษาต่อในคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏธนบุรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสมุทรปราการ ทั้ง 8 ด้าน มีภาพรวม ความสำคัญอยู่ในระดับมากและมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 อันดับ 1 คือด้านการพัฒนาตนเองมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.27 อันดับ 2 คือ ด้านคุณภาพของอาจารย์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 อันดับ 3 คือด้านอาชีพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และ2) ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจในการเลือกศึกษาต่อในคณะครุศาสตร์ และแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อในคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสมุทรปราการทั้ง 8 ด้าน พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่าสหสัมพันธ์สูงสุดเท่ากับ 0.580 เป็นค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านการพัฒนาตนเอง และด้านอาชีพ โดยพิจารณาค่าสหสัมพันธ์สูงสุดมีค่าไม่เกิน 0.75

เมธาวี (2561) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ของนักเรียน วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี พบว่า คะแนนของความสำคัญทางด้านความพอใจกับต้นทุนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับโอกาสในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี เมื่อพิจารณาระดับความสำคัญของปัจจัยทั้งสองด้าน พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญกับปัจจัยรายชื่อทางด้านความพอใจเฉลี่ย ได้แก่ ความชอบและความถนัดส่วนตัวมากที่สุด รองลงมา ชื่อเสียงของสถานศึกษาที่เป็นที่รู้จักมาอย่างยาวนานและเป็นของรัฐบาล รวมทั้งการชักชวนจากเพื่อน ตามลำดับ และเมื่อจำแนกปัจจัยทางด้านต้นทุน ได้แก่ สะดวกในการเดินทางมากที่สุดและเสียค่าเล่าเรียนถูกตามลำดับ ส่วนปัจจัยรายชื่อที่นักเรียนให้ความสำคัญน้อยที่สุด 3 อันดับ ในการเลือกศึกษาต่อที่นี่ ได้แก่ อันดับแรก ทางด้านห้องเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน รองลงมา ข้าราชการสัมพันธ์ทางสื่อต่าง ๆ และกฎระเบียบข้อบังคับและแต่งกายที่เข้มงวด ตามลำดับ

รณชัย (2560) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเรียนสถาบันอุดมศึกษาของนักเรียนสายอาชีพศึกษาในจังหวัดภูเก็ตและพังงา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยปัจจุบันศึกษาในระดับ ปวช. มีเกรดเฉลี่ยสะสม 2.01-2.50 มาจากครอบครัวขนาดใหญ่ โดยผู้ปกครองมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และมีรายได้ครอบครัวต่อเดือน 15,001-30,000 บาท และจากการทดสอบสมมติฐาน ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษาในปัจจุบัน เกรดเฉลี่ยสะสม ขนาดของครอบครัว และระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน ส่งผลต่อปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเรียนสถาบันอุดมศึกษาของนักเรียนสายอาชีพศึกษาในจังหวัดภูเก็ตและพังงา ไม่แตกต่างกัน ส่วนรายได้ครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเรียนสถาบันอุดมศึกษาของนักเรียนสายอาชีพศึกษาในจังหวัดภูเก็ตและพังงาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิเชียร (2561) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ของนักศึกษาสาขาเทคนิคการผลิต สังกัดสถาบันอาชีวศึกษาภาคกลาง 2 และ

ภาคเหนือ 2 ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่ศึกษาทุกด้านส่งผลต่อการเข้าศึกษาต่อของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก แสดงว่า วิธีการจัดการเรียนการสอนดีและทันสมัย มีหลักสูตรเป็นที่ยอมรับ หลักสูตรทันสมัยและนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้ มีหลักสูตรที่เปิดรับผู้จบระดับ ปวช. มีหลักสูตรที่สามารถต่อเนื่องในระดับปริญญาตรี ผลงานทางวิชาการเป็นที่ปรากฏแก่สังคม ครูผู้สอนมีความรู้ความชำนาญโดยตรง และการที่ครูผู้สอนมีความรู้ความชำนาญโดยตรง และการที่ครูผู้สอนรักและเอาใจใส่ต่อศิษย์ ซึ่งลักษณะของหลักสูตรเช่นนี้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อของนักศึกษาทั้งสิ้น

สรายุทธ (2560) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยทางครอบครัวที่ส่งผลต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น: ศึกษากรณีโรงเรียนมีนประชาวิทยา เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพี่น้อง 2 คน อยู่ในสภาพครอบครัวที่มีพ่อแม่ลูก บิดา และมารดา มีการศึกษาระดับประถมศึกษา ประกอบอาชีพค้าขายหรือประกอบธุรกิจส่วนตัว และมีรายได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 10,001-20,000 บาท ส่วนปัจจัยด้านสภาพครอบครัว จำนวนพี่น้อง การศึกษาของมารดา สภาพทางเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

สายมาน (2561) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชาเครื่องกลและซ่อมบำรุงในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 5 และภาคเหนือ 3 ผลการวิจัยพบว่า ด้านสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย มีน้ำหนักในการตัดสินใจในระดับสำคัญมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นราย ด้านพบว่า ปัจจัยในเรื่องของการมีอุปกรณ์การเรียน และเครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่ทันสมัยพร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ มากมาย เช่น ร้านค้า ไปรษณีย์ อินเทอร์เน็ต สถานที่ออกกำลังกาย และอื่น ๆ ไว้คอยอำนวยความสะดวกแก่นักศึกษาเป็นอันดับแรก ส่วนเพศของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชาเครื่องจักรและซ่อมบำรุง ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 5 และภาคเหนือ 3 ไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องจากการเรียนหลักสูตรดังกล่าวนี้เป็นหลักสูตรที่จบการศึกษาแล้วสามารถมีงานรองรับ และสามารถศึกษาต่อได้หลายสถาบัน ดังนั้นเพศจึงไม่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อ

สุธาสิณี (2561) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจศึกษาต่อในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนพณิชยการลานนาเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านการจัดการเรียนการสอน นักเรียนเห็นว่าการตัดสินใจโดยได้รับอิทธิพลจากปัจจัยด้านนี้ อยู่ในระดับมาก นักเรียนมีความคิดเห็นว่าการตัดสินใจจากการได้รับอิทธิพลด้านความต้องการในการประกอบอาชีพและรายได้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การตัดสินใจโดยได้รับอิทธิพลในระดับมากทุกข้อเช่นกัน ซึ่งอันดับแรก ได้แก่ สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประกอบอาชีพ และมีรายได้อย่างมั่นคง และสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประกอบอาชีพได้หลากหลาย รองลงมาสามารถหาทำได้ง่าย และอันดับสุดท้ายสามารถสร้างงานอาชีพส่วนตัวได้ง่าย

อัมพา (2560) ได้ศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคชัยนาท ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคชัยนาทมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน อยู่ในระดับมาก 3 ด้าน คือ ด้านการประกอบอาชีพ รองลงมา คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว และ

ด้านคุณลักษณะของสถาบัน 2) นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ทุกด้าน ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านเหตุผลส่วนตัว และด้านคุณลักษณะของสถาบัน และด้านการประกอบอาชีพ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ทุกด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อิทธิพล (2560) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม พบว่า 1) ผู้เรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม ส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับประเภทวิชาคหกรรมอยู่ในระดับปานกลาง 2) แรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม ผลการวิจัย พบว่า ผู้เรียนมีความคิดเห็นต่อแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนประเภทวิชาคหกรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน 3) ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา และระดับเกรดเฉลี่ยสะสม (GPA) มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาของ วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) ความรู้ด้านประเภทวิชาคหกรรม มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม จำแนกตามด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านความภาคภูมิใจในสาขาวิชาชีพที่เรียน ด้านความสัมพันธ์ต่อครูผู้สอน ด้านความสัมพันธ์ต่อเพื่อน และด้านสภาพแวดล้อมห้องเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

การวิจัยเชิงสำรวจ เรื่อง การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม ของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก เป็นวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้วิธีการเก็บแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการค้นคว้าตามขั้นดังนี้

3.1 เครื่องมือที่ใช้

3.2 วิธีการ

3.1 เครื่องมือที่ใช้

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) โดยมีวิธีการสร้าง และมีลักษณะของแบบสอบถาม ดังนี้

3.2.1 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อสอบถามนักเรียนที่กำลังศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ซึ่งมีขั้นตอนและรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.2.1.1 ศึกษาเอกสารและรวบรวมข้อมูล เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามฉบับร่าง

3.2.1.2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า จากหนังสือ เอกสาร บทความ อินเทอร์เน็ต และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มาเป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถามของแบบสอบถามฉบับร่างให้ครอบคลุมตามเนื้อหาตามวัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัยเป็นหลัก

3.2.1.3 ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามฉบับร่างเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบและปรับปรุงแบบสอบถาม

3.2.1.4 ผู้วิจัยปรับปรุงแบบสอบถามตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

3.2.1.5 ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไข เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีความรู้และประสบการณ์จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสมบูรณ์และความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) พิจารณาข้อคำถามที่สร้างขึ้นมาว่ามีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาสาระของเครื่องมือกับเนื้อหาสาระของสิ่งที่ต้องการศึกษา หลังจากผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาและตรวจสอบแล้ว ผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ แล้วหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of item objective congruence) ของข้อคำถาม ซึ่งควรมีค่าอยู่ระหว่าง 0.60 - 1.00 หรือทุกรายข้อมีค่า > 0.50 ขึ้นไป จึงจะถือว่าผ่านเกณฑ์

3.2.1.6 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามฉบับร่างที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาอีกครั้ง

3.2.1.7 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามฉบับร่างปรับปรุงแก้ไข นำไปทดลองใช้ (Try - out) กับประชากรที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับประชากรที่อยู่นอกประชากรจริง จำนวน 30 ชุด เพื่อทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) (ศิริชัย, 2555)

3.2.1.8 นำแบบสอบถามที่ได้กลับคืนมาจากการทดลองใช้ (Try - out) มาพิจารณาแก้ไขและปรับปรุงร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อนำไปใช้จริงต่อไปกับประชากรที่กำหนดไว้

3.2.2 ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม มีเนื้อหา 4 ตอน คือ

3.2.2.1 ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

3.2.2.2 ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

3.2.2.3 ตอนที่ 3 แบบสอบถามการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ และให้คะแนนแต่ละระดับตั้งแต่ค่าคะแนนน้อยที่สุดคือ 1 ถึงค่าคะแนนมากที่สุดคือ 5 (Likert, Rensis, 1999) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ระดับความสำคัญ	คะแนน
มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

3.2.2.4 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบปลายเปิด (Open Ended Questionnaires)

3.2 วิธีการ

3.2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย (Population)

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 รวมทั้งสิ้น 274 คน (วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก, 2564) โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทเนื้อหา (Content) ของงานวิจัย ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 นักเรียนที่กำลังศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564

ประเภทวิชาคหกรรม	ปี พ.ศ. 2564			รวม
	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	
1. สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ	74	80	84	238
2. สาขาวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ	6	7	6	19
3. สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์	4	5	8	17
รวม	84	92	98	274

ที่มา: งานทะเบียน วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก (2564)

3.2.2 การหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

ผู้วิจัยต้องการทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความน่าเชื่อถือ (Reliability) ของแบบสอบถามก่อนที่จะนำแบบสอบถามไปทำการเก็บข้อมูลจริง ดังนี้

3.2.2.1 การทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) โดยให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบเนื้อหาความเหมาะสมของภาษา และโครงสร้างแบบสอบถาม รวมถึงให้ผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบโครงสร้างแบบสอบถาม

หลังจากนั้นนำมาปรับปรุงข้อคำถามให้มีความเหมาะสมมากขึ้น เพื่อให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย มีวิธีการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยใช้หลักเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (ศิริชัย, 2555)

+1	คะแนน	หมายถึง	เห็นว่าสอดคล้องตรงกับวัตถุประสงค์
0	คะแนน	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องตรงกับวัตถุประสงค์
-1	คะแนน	หมายถึง	เห็นว่าไม่สอดคล้อง ไม่ตรงกับวัตถุประสงค์

แล้วนำข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้อง โดยใช้สูตรการคำนวณดังนี้

$$\text{สูตรหาค่า IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

โดย IOC หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้อง

R หมายถึง ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้อง (IOC) มากกว่า 0.50 ขึ้นไป แสดงว่าคำถามข้อนั้นมีความตรงเชิงเนื้อหา แต่ถ้าได้ค่าสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้อง (IOC) น้อยกว่า 0.50 หรือมีค่าเป็นลบ แสดงว่าคำถามนั้นไม่มีความตรงเชิงเนื้อหา ในงานวิจัยนี้ พบว่า ข้อคำถามที่นำมาใช้ในแบบสอบถามมีค่าเท่ากับ 0.6 - 1.00

3.2.2.2 การทดสอบความน่าเชื่อถือ (Reliability) โดยการนำแบบสอบถามไปทดสอบ (Try Out) นักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิจิตร แต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 30 ตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบว่า คำถามในแต่ละข้อของแบบสอบถามสามารถสื่อความหมายตรงตามที่ผู้วิจัยต้องการ และคำถามมีความเหมาะสมหรือไม่ หลังจากนั้นนำมาทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยการหาความเชื่อมั่นด้วยวิธีของ Cronbach's Alpha (ศิริชัย, 2555) เมื่อทำการทดสอบความน่าเชื่อถือ พบว่าแบบสอบถามโดยรวมมีค่าความน่าเชื่อถือ เท่ากับ 0.902 ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง

3.2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

3.2.3.1 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data)

- 1) ข้อมูลจากวารสารต่าง ๆ
- 2) ข้อมูลจากวิทยานิพนธ์ หนังสือวิชาการ บทความต่าง ๆ
- 3) ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต
- 4) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.2.3.2 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

ได้จากการใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทาง Google form จำนวน 274 คน โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

- 1) ผู้วิจัยจัดส่งลิงค์ Google form ไปยังกลุ่มตัวอย่าง
- 2) ผู้วิจัยได้ชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจวัตถุประสงค์ และอธิบายวิธีตอบ

แบบสอบถาม และทำการเก็บรวบรวมแบบสอบถามให้ครบทั้ง 274 ฉบับ

3.2.4 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ทำวิจัยได้กำหนดค่าสถิติสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลอธิบายตัวแปรของการศึกษาค้างนี้ไว้ดังนี้

3.2.4.1 สถิติเชิงพรรณนา

1) การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียนในการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) วิเคราะห์โดยใช้ความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

2) การวิเคราะห์ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียนในการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) วิเคราะห์โดยใช้ความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

3) การวิเคราะห์การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (μ) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ซึ่งมีเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยในแบบสอบถาม (Best, J.W., 1981) ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง มากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง มาก
2.50 – 3.49	หมายถึง ปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง น้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง น้อยที่สุด

3.2.4.2 สถิติอนุमान

1) การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ใช้การวิเคราะห์การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-Square)

2) การเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อการเลือกเรียนของนักเรียนในการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ในกรณีที่ผลการวิเคราะห์พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ่ (Scheffe's Method)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผล

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก โดยผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และนำเสนอในรูปตารางประกอบการบรรยาย โดยแบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 5 ส่วน ตามลำดับ ดังนี้

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียน หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

4.3 การวิเคราะห์เกี่ยวกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

4.4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

4.4.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

4.4.2 การวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับความสำคัญของการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม

4.5 การอภิปรายผล

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียน หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำนวน 274 ราย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) และแจกแจงความถี่ (Frequency) จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียน ดังตารางที่ 4.1-4.6

ตารางที่ 4.1 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	69	25.18
หญิง	205	74.82
รวม	274	100.00

จากตารางที่ 4.1 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 274 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 74.82 และอีกร้อยละ 25.18 เป็นเพศชาย

ตารางที่ 4.2 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามวุฒิการศึกษาเดิม

วุฒิการศึกษาเดิม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3)	274	100.00
รวม	274	100.00

จากตารางที่ 4.2 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 274 คน พบว่า มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) คิดเป็นร้อยละ 100.00

ตารางที่ 4.3 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม (GPA)

เกรดเฉลี่ยสะสม (GPA)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
2.01 - 2.50	86	31.39
2.51 - 3.00	76	27.74
3.01 - 3.50	81	29.56
3.51 ขึ้นไป	31	11.31
รวม	274	100.00

จากตารางที่ 4.3 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 274 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 2.01 - 2.50 คิดเป็นร้อยละ 31.39 รองลงมาคือ 3.01 - 3.50 คิดเป็นร้อยละ 29.56 มีเกรดเฉลี่ยสะสม 2.51 - 3.00 คิดเป็นร้อยละ และน้อยที่สุดคือ มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.51 ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 11.31

ตารางที่ 4.4 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษาในปัจจุบัน

ระดับการศึกษาในปัจจุบัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปวช.1	84	30.66
ปวช.2	92	33.58
ปวช.3	98	35.76
รวม	274	100.00

จากตารางที่ 4.4 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 274 คน พบว่า ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ปวช.3 คิดเป็นร้อยละ 35.76 รองลงมาคือ อยู่ในระดับ ปวช.2 คิดเป็นร้อยละ 33.58 และน้อยที่สุดคือ อยู่ในระดับ ปวช.2 คิดเป็นร้อยละ 30.66

ตารางที่ 4.5 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสาขาวิชาที่กำลังศึกษา

สาขาวิชาที่กำลังศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ	142	51.82
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์	50	18.25
สาขาวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ	82	29.93
รวม	274	100.00

จากตารางที่ 4.5 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 274 คน พบว่า ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ คิดเป็นร้อยละ 51.82 รองลงมาคือ สาขาวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ คิดเป็นร้อยละ 29.93 และน้อยที่สุดคือ กำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 18.25

ตารางที่ 4.6 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามภูมิภาค

ภูมิภาค	จำนวน (คน)	ร้อยละ
จังหวัดพิษณุโลก	202	73.72
อื่นๆ ได้แก่ (จังหวัดอุตรดิตถ์ จังหวัดพิจิตร/ จังหวัดเพชรบูรณ์ และจังหวัดกำแพงเพชร)	72	26.28
รวม	274	100.00

จากตารางที่ 4.6 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 274 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีภูมิภาคอยู่ในจังหวัดพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 73.72 และอีกร้อยละ 26.28 มีภูมิภาคอยู่ในจังหวัดอุตรดิตถ์/จังหวัดพิจิตร/ จังหวัดเพชรบูรณ์ และจังหวัดกำแพงเพชร

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำนวน 274 ราย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) และแจกแจงความถี่ (Frequency) จำแนกตามปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน ดังตารางที่ 4.7-4.11

ตารางที่ 4.7 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้รวมต่อเดือนของครอบครัว

รายได้รวมต่อเดือนของครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 5,000 บาท	32	11.68
5,001 – 10,000 บาท	124	45.26
10,001 - 15,000 บาท	54	19.71
15,001 – 20,000 บาท	46	16.79
มากกว่า 20,000 บาทขึ้นไป	18	6.56
รวม	274	100.00

จากตารางที่ 4.7 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 274 คน พบว่า ส่วนใหญ่ครอบครัวมีรายได้รวมเดือนละประมาณ 5,001 - 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 45.26 รองลงมาคือ มีรายได้ประมาณ 10,001 - 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 19.71 มีรายได้ 15,001 - 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 16.79

มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 11.68 และน้อยที่สุดคือ มีรายได้มากกว่า 20,000 บาทขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 6.56

ตารางที่ 4.8 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง

อาชีพของผู้ปกครอง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ	38	13.87
พนักงานบริษัทเอกชน	35	12.77
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	76	27.74
รับจ้างทั่วไป	88	32.12
เกษตรกร	37	13.50
รวม	274	100.00

จากตารางที่ 4.8 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 274 คน พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 32.12 รองลงมาคือ มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 27.74 รับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 13.87 เป็นเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 13.50 และน้อยที่สุดคือ เป็นพนักงานบริษัทเอกชน คิดเป็นร้อยละ 12.77

ตารางที่ 4.9 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามขนาดของครอบครัว

ขนาดของครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ครอบครัวขนาดเล็ก (ต่ำกว่า 3 คน)	35	12.77
ครอบครัวขนาดกลาง (3 -5 คน)	174	63.50
ครอบครัวขนาดใหญ่ (5 คนขึ้นไป)	65	23.72
รวม	274	100.00

จากตารางที่ 4.9 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 274 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีครอบครัวขนาดกลาง (3 -5 คน) คิดเป็นร้อยละ 63.50 รองลงมาคือ มีครอบครัวขนาดใหญ่ (5 คนขึ้นไป) คิดเป็นร้อยละ 23.72 และน้อยที่สุดคือ มีครอบครัวขนาดเล็ก (ต่ำกว่า 3 คน) คิดเป็นร้อยละ 12.77

ตารางที่ 4.10 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประถมศึกษา (ป.6)	60	21.90
มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) หรือเทียบเท่า	48	17.52
มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) หรือเทียบเท่า	63	22.99
อนุปริญญา ปวส. หรือเทียบเท่า	52	18.98
ปริญญาตรี หรือเทียบเท่า	39	14.23
สูงกว่าปริญญาตรี	12	4.38
รวม	274	100.00

จากตารางที่ 4.10 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 274 คน พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) หรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 22.99 รองลงมาคือ ระดับประถมศึกษา (ป.6) คิดเป็นร้อยละ 21.90 ระดับอนุปริญญา ปวส. หรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 18.98 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) หรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 17.52 ระดับปริญญาตรี หรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 14.23 และน้อยที่สุดคือ มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 4.38

ตารางที่ 4.11 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน

ผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บิดา-มารดา	88	32.12
ตนเอง	161	58.76
อื่นๆ ได้แก่ (อาจารย์/ครูแนะแนว/ญาติ/เพื่อน/รุ่นพี่)	25	9.12
รวม	274	100.00

จากตารางที่ 4.11 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 274 คน พบว่า ส่วนใหญ่ตนเองเป็นผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน คิดเป็นร้อยละ 58.76 รองลงมาคือ บิดา-มารดา คิดเป็นร้อยละ 32.12 และน้อยที่สุดคือ อาจารย์/ครูแนะแนว/ญาติ/เพื่อน/รุ่นพี่ คิดเป็นร้อยละ 9.12

4.3 การวิเคราะห์เกี่ยวกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำนวน 274 ราย วิเคราะห์ข้อมูลเป็นค่าเฉลี่ย (μ) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) จำแนกตามการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ดังตารางที่ 4.12- 4.18

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก โดยรวม

การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก โดยรวม	μ	σ	ระดับ ความสำคัญ
ด้านหลักสูตร	3.86	0.610	มาก
ด้านผู้สอน	3.97	0.677	มาก
ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.89	0.652	มาก
ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก	3.78	0.714	มาก
ด้านการวัดและการประเมินผล	3.99	0.643	มาก
ด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน	3.82	0.672	มาก
รวม	3.88	0.602	มาก

จากตารางที่ 4.12 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก โดยรวมพบว่า นักเรียนให้ความสำคัญ อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.88$, $\sigma = 0.602$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านการวัดและการประเมินผล ($\mu = 3.99$, $\sigma = 0.643$) รองลงมาคือ ด้านผู้สอน ($\mu = 3.97$, $\sigma = 0.677$) และน้อยที่สุดคือ ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก ($\mu = 3.78$, $\sigma = 0.714$)

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียน
ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา
พิษณุโลก ด้านหลักสูตร

การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านหลักสูตร	μ	σ	ระดับ ความสำคัญ
หลักสูตรที่เปิดสอนมีความทันสมัยและเป็นที่ยอมรับ ปัจจุบัน	3.74	0.709	มาก
หลักสูตรที่เปิดสอนตรงตามความต้องการของ ตลาดแรงงาน	3.73	0.725	มาก
หลักสูตรที่เปิดสอนเน้นทางด้านสาขาวิชาชีพ	3.98	0.746	มาก
หลักสูตรที่เปิดสอนมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักมาอย่างยาวนาน	3.84	0.771	มาก
มีหลักสูตรให้เลือกเรียนหลากหลายสาขา	3.76	0.809	มาก
หลักสูตรที่เปิดสอนตรงตามความต้องการของผู้เรียน	3.84	0.803	มาก
เป็นหลักสูตรหรือสาขาวิชาที่เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วมี งานรองรับ	3.81	0.795	มาก
เป็นหลักสูตรหรือสาขาวิชาที่ทำให้เกิดความ เจริญก้าวหน้าในอาชีพ	3.88	0.729	มาก
หลักสูตรที่เปิดสอนเป็นที่ยอมรับในวงการธุรกิจ และ หน่วยงานราชการ	3.73	0.770	มาก
เป็นหลักสูตรที่ลงมือปฏิบัติมากกว่าการเรียนวิชาทฤษฎี	3.95	0.801	มาก
รายวิชาที่เรียนในหลักสูตรเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา ต่อในระดับที่สูงขึ้น	3.85	0.758	มาก
เป็นหลักสูตรที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันได้	4.07	0.774	มาก
เป็นหลักสูตรที่มีการฝึกงานในสถานประกอบการจริง	4.02	0.763	มาก
เป็นหลักสูตรที่มีวิธีการเรียนการสอนที่หลากหลาย เช่น แบบบรรยาย แบบปฏิบัติการ สัมมนา อภิปราย ค้นคว้า ด้วยตนเอง และใช้สื่อที่ทันสมัย	3.91	0.800	มาก
รายวิชาในหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้การ ทำโครงการได้เพียงพอ	3.79	0.798	มาก
รวม	3.86	0.610	มาก

จากตารางที่ 4.13 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านหลักสูตร พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านหลักสูตร อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.86$, $\sigma = 0.610$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ เป็นหลักสูตรที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ($\mu = 4.07$, $\sigma = 0.774$) รองลงมาคือ เป็นหลักสูตรที่มีการฝึกงานในสถานประกอบการจริง ($\mu = 4.02$, $\sigma = 0.763$) และน้อยที่สุด มีจำนวน 2 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยเท่า ๆ กัน คือ หลักสูตรที่เปิดสอนตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน ($\mu = 3.73$, $\sigma = 0.725$) และหลักสูตรที่เปิดสอนเป็นที่ยอมรับในวงการธุรกิจ และหน่วยงานราชการ ($\mu = 3.73$, $\sigma = 0.770$)

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านผู้สอน

การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านผู้สอน	μ	σ	ระดับ ความสำคัญ
อาจารย์ผู้สอนมีชื่อเสียงทางด้านวิชาการ และวิชาชีพเป็นอย่างดี	3.90	0.759	มาก
อาจารย์ผู้สอนมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชา	3.95	0.776	มาก
อาจารย์ผู้สอนมีความรู้ ความเชี่ยวชาญในรายวิชาที่สอน	4.02	0.772	มาก
อาจารย์ผู้สอนมีการพัฒนาความรู้ ความสามารถอยู่เสมอ	3.99	0.761	มาก
อาจารย์ผู้สอนมีกระบวนการสอน ส่งเสริม และพัฒนาทักษะความคิดให้แก่นักเรียน	3.95	0.810	มาก
อาจารย์ผู้สอนมีการติดตามความรู้ใหม่ ๆ และนำมาเชื่อมโยงกับการเรียนการสอน	3.93	0.791	มาก
อาจารย์ผู้สอนมีความพร้อมด้านเอกสาร คู่มือ หรือตำราประกอบการสอน	3.97	0.791	มาก
อาจารย์ผู้สอนมีการใช้สื่อการสอนหรือเทคโนโลยีที่ทันสมัยประกอบการสอน	3.98	0.789	มาก
อาจารย์ผู้สอนมีเกณฑ์และวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่เหมาะสมและยุติธรรม	3.92	0.813	มาก
อาจารย์ผู้สอนมีคุณธรรม จริยธรรม ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีและเป็นที่น่าเคารพ	3.95	0.824	มาก

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านผู้สอน	μ	σ	ระดับ ความสำคัญ
อาจารย์ผู้สอนมีความตรงต่อเวลา และความสม่ำเสมอใน การสอน	3.97	0.800	มาก
อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าพบและ ขอคำปรึกษานอกชั้นเรียน	4.02	0.827	มาก
อาจารย์ผู้สอนมีการวางแผนและเตรียมการสอนไว้ล่วงหน้า เป็นอย่างดี	4.03	0.777	มาก
รวม	3.97	0.677	มาก

จากตารางที่ 4.14 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านผู้สอนพบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านผู้สอน อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.97$, $\sigma = 0.677$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ อาจารย์ผู้สอนมีการวางแผนและเตรียมการสอนไว้ล่วงหน้าเป็นอย่างดี ($\mu = 4.03$, $\sigma = 0.777$) รองลงมา มีจำนวน 2 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยเท่าๆกัน คือ อาจารย์ผู้สอนมีความรู้ ความเชี่ยวชาญในรายวิชาที่สอน ($\mu = 4.02$, $\sigma = 0.772$) และอาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าพบและขอคำปรึกษาอกชั้นเรียน ($\mu = 4.02$, $\sigma = 0.827$) และน้อยที่สุดคือ อาจารย์ผู้สอนมีชื่อเสียงทางด้านวิชาการ และวิชาชีพเป็นอย่างดี ($\mu = 3.90$, $\sigma = 0.759$)

ตารางที่ 4.15 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียน
ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา
พิษณุโลก ด้านสื่อการเรียนการสอน

การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านสื่อการเรียนการสอน	μ	σ	ระดับ ความสำคัญ
สื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมกับสาขาวิชา	3.93	0.738	มาก
สื่อการเรียนการสอนมีความทันสมัยและสอดคล้องกับ สภาพการณ์ปัจจุบัน	3.87	0.752	มาก
สื่อการเรียนมีความถูกต้อง และสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา	3.93	0.758	มาก
สื่อการเรียนสร้างความสนใจ ให้เกิดการใฝ่รู้ ในเรื่องราวที่ ต้องศึกษา	3.86	0.769	มาก
สื่อการสอนส่งเสริมการเรียนรู้ให้นักศึกษาอย่าง เหมาะสม	3.89	0.755	มาก
สื่อการสอนกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดกระบวนการคิด วิเคราะห์	3.87	0.757	มาก
สื่อการเรียนการสอนมีเพียงพอกับความต้องการของ นักศึกษาในสาขาวิชา	3.90	0.781	มาก
รวม	3.89	0.652	มาก

จากตารางที่ 4.15 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียน
ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านสื่อการ
เรียนการสอน พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านสื่อการเรียนการสอน อยู่ในระดับมาก ($\mu =$
3.89, $\sigma = 0.652$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด
มีจำนวน 2 ข้อที่ค่าเฉลี่ยเท่าๆ กัน คือ สื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมกับสาขาวิชา ($\mu =$
3.93, $\sigma = 0.738$) และสื่อการเรียนมีความถูกต้อง และสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา ($\mu = 3.93$, $\sigma =$
0.758) รองลงมาคือ สื่อการเรียนการสอนมีเพียงพอกับความต้องการของนักศึกษาในสาขาวิชา ($\mu =$
3.90, $\sigma = 0.781$) และน้อยที่สุดคือ สื่อการเรียนสร้างความสนใจ ให้เกิดการใฝ่รู้ ในเรื่องราวที่ต้อง
ศึกษา ($\mu = 3.86$, $\sigma = 0.769$)

ตารางที่ 4.16 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียน
ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา
พิษณุโลก ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก

การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก	μ	σ	ระดับ ความสำคัญ
สถานศึกษามีการจัดสภาพแวดล้อมภายในที่สวยงาม ร่มรื่น น่าอยู่	3.78	0.794	มาก
สถานศึกษาตั้งอยู่ในแหล่งชุมชน และสะดวกต่อการ เดินทางมาเรียน	3.81	0.829	มาก
สถานศึกษามีความพร้อมของอาคารและสถานที่ สภาพแวดล้อมในห้องเรียนเอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน เช่น มีแสงสว่างเพียงพอ และไม่มีเสียงรบกวน เอื้อต่อการ เรียนปฏิบัติในประเภทวิชาคหกรรม	3.80	0.801	มาก
บริเวณสถานที่ภายในสถานศึกษา อาคาร ห้องเรียน มี ความสะอาด เรียบร้อย เป็นสัดส่วนถูกสุขลักษณะ	3.76	0.817	มาก
สถานศึกษามีห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ และอุปกรณ์การ เรียนการสอนที่ทันสมัย	3.73	0.865	มาก
สถานศึกษามีอุปกรณ์การเรียนการสอน และการปฏิบัติ อย่างเพียงพอ	3.78	0.857	มาก
สถานศึกษามีสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการศึกษา เช่น ห้องสมุด มีหนังสือประกอบการเรียนที่ทันสมัย ห้องอินเตอร์เน็ต มีเครื่องคอมพิวเตอร์เพียงพอสำหรับการ สืบค้นข้อมูล	3.75	0.863	มาก
ห้องปฏิบัติการมีอุปกรณ์ดับเพลิงที่มีประสิทธิภาพและมี จำนวนเพียงพอหากเกิดอุบัติเหตุจากการเรียนการสอนใน ประเภทวิชาคหกรรม	3.78	0.866	มาก
อุปกรณ์การเรียนในประเภทวิชาคหกรรม เช่น เต้า หม้อ มีด กรรไกร จักรเย็บผ้า อ่างล้างมือ ตู้เย็น เป็นต้น อยู่ใน สภาพดีพร้อมใช้งาน	3.80	0.818	มาก
รวม	3.78	0.714	มาก

จากตารางที่ 4.16 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียน
ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก
ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านสภาพแวดล้อม

และสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.78$, $\sigma = 0.714$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ สถานศึกษาตั้งอยู่ในแหล่งชุมชน และสะดวกต่อการเดินทางมาเรียน ($\mu = 3.81$, $\sigma = 0.829$) รองลงมา มีจำนวน 2 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยเท่าๆ กัน คือ สถานศึกษามีความพร้อมของอาคารและสถานที่ ($\mu = 3.80$, $\sigma = 0.801$) และห้องปฏิบัติการมีอุปกรณ์ดับเพลิงที่มีประสิทธิภาพและมีจำนวนเพียงพอหากเกิดอุบัติเหตุจากการเรียนการสอนในประเภทวิชาคหกรรม ($\mu = 3.80$, $\sigma = 0.818$) และน้อยที่สุดคือ บริเวณสถานที่ภายในสถานศึกษา อาคาร ห้องเรียนมีความสะอาด เรียบร้อย เป็นสัดส่วนถูกสุขลักษณะ ($\mu = 3.73$, $\sigma = 0.865$)

ตารางที่ 4.17 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านการวัดและการประเมินผล

การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านการวัดและการประเมินผล	μ	σ	ระดับ ความสำคัญ
วิธีการประเมินผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และกิจกรรมการเรียนการสอน	3.97	0.736	มาก
มีการใช้วิธีการวัดที่เหมาะสมกับผู้เรียน และมีการวัดผลที่ต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ	3.99	0.724	มาก
การวัดและประเมินผลเป็นไปตามระเบียบและกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ล่วงหน้า	3.98	0.756	มาก
มีระบบการวัดและประเมินผลที่โปร่งใส และตรวจสอบได้	3.99	0.736	มาก
มีระบบสารสนเทศ(ศร.02)เกี่ยวข้องกับการวัดผลและประเมินผลที่ผู้ปกครองของนักเรียนสามารถตรวจสอบผลการเรียนของนักเรียนได้	3.98	0.739	มาก
มีการเปิดผลการวัดและประเมินผลให้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียผ่านหลายช่องทาง เช่น เว็บไซต์หลักและป้ายประกาศของสถานศึกษา	4.01	0.758	มาก
รวม	3.99	0.643	มาก

จากตารางที่ 4.17 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านการวัดและการประเมินผล พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อการวัดและการประเมินผล อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.99$, $\sigma = 0.643$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีการเปิดผลการวัดและประเมินผลให้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียผ่านหลายช่องทาง เช่น เว็บไซต์หลัก

และป้ายประกาศของสถานศึกษา ($\mu = 4.01$, $\sigma = 0.758$) รองลงมา มีจำนวน 2 ข้อที่ค่าเฉลี่ยเท่าๆ กัน คือ มีการใช้วิธีการวัดที่เหมาะสมกับผู้เรียน และมีการวัดผลที่ต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ ($\mu = 3.99$, $\sigma = 0.724$) และมีระบบการวัดและประเมินผลที่โปร่งใส และตรวจสอบได้ ($\mu = 3.99$, $\sigma = 0.736$) และน้อยที่สุดคือ วิธีการประเมินผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และกิจกรรมการเรียนการสอน ($\mu = 3.97$, $\sigma = 0.736$)

ตารางที่ 4.18 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน

การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน	μ	σ	ระดับ ความสำคัญ
มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรในรายวิชา เช่น การศึกษานอก สถานที่ การสัมมนาวิชาการ การฝึกปฏิบัติฯ ส่งเสริมการ ทำงานเป็นทีม และศักยภาพ นักเรียน ในการนำความรู้และ ทักษะไปประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสม	3.77	0.747	มาก
มีการสนับสนุนและส่งเสริมการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาอัต ลักษณ์ของนักเรียน (สร้างสรรค์ สามัคคี สำนึกดีต่อสังคม) ผ่านองค์กรนักเรียนต่างๆ เช่น สภานักเรียน สโมสรนักเรียน ชมรมกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม	3.80	0.778	มาก
มีกิจกรรมการแข่งขันทักษะวิชาชีพระดับสถานศึกษา ระดับจังหวัด และระดับชาติในประเภทวิชาคหกรรม	3.78	0.766	มาก
มีการสนับสนุนและส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมแข่งขันทักษะ วิชาชีพประเภทคหกรรมทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา	3.86	0.792	มาก
สนับสนุนให้นักเรียนในประเภทวิชาคหกรรม จัดแสดงผล งาน แนะนำการศึกษาต่อในประเภทวิชาคหกรรมทั้ง ภายในและภายนอกสถานศึกษา	3.89	0.783	มาก
รวม	3.82	0.672	มาก

จากตารางที่ 4.18 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ด้านกิจกรรม พัฒนานักเรียน พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.82$, $\sigma = 0.672$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีสนับสนุนให้นักเรียนในประเภทวิชาคหกรรม จัดแสดงผลงาน แนะนำการศึกษาต่อในประเภทวิชา

คหกรรมทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา ($\mu = 3.89$, $\sigma = 0.783$) รองลงมาคือ มีการสนับสนุน และส่งเสริมนักเรียนเข้าร่วมแข่งขันทักษะวิชาชีพประเภทคหกรรมทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา ($\mu = 3.86$, $\sigma = 0.792$) และน้อยที่สุดคือ มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรในรายวิชา เช่น การศึกษา ภายนอกสถานศึกษาที่การสัมมนาวิชาการ การฝึกปฏิบัติฯ ส่งเสริมการทำงานเป็นทีม และศักยภาพนักเรียน ในการนำความรู้และทักษะไปประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสม ($\mu = 3.77$, $\sigma = 0.747$)

4.4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

4.4.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียนกับการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

1) เพศ

สมมติฐานย่อยที่ 1.1 เพศของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

H_0 : เพศของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

H_1 : เพศของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ทดสอบความสัมพันธ์โดยใช้สถิติค่าไคสแควร์ (Pearson Chi-Square) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับ นัยสำคัญทางสถิติ มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมติฐาน แสดงดังตารางที่ 4.19-4.24

ตารางที่ 4.19 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร

เพศ	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม จำนวน	χ^2	P-Value
	จำแนกตามด้านหลักสูตร							
	น้อยที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	มากที่สุด จำนวน (ร้อยละ)			
ชาย	0 (0.00)	2 (0.73)	20 (7.30)	34 (12.41)	13 (4.74)	69 (25.18)		
หญิง	0 (0.00)	3 (1.09)	48 (17.52)	130 (47.45)	24 (8.76)	205 (74.82)		
รวม	0 (0.00)	5 (1.82)	68 (24.82)	164 (59.85)	37 (13.50)	274 (100.00)	40.132	.292

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.19 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.292 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เพศของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.20 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน

เพศ	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม	χ^2	P-Value
	จำแนกตามด้านผู้สอน							
	น้อยที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	มากที่สุด จำนวน (ร้อยละ)			
ชาย	1 (0.36)	2 (0.73)	15 (5.47)	33 (12.04)	18 (6.57)	69 (25.18)		
หญิง	1 (0.36)	1 (0.36)	41 (14.96)	120 (43.80)	42 (15.33)	205 (74.82)		
รวม	2 (0.73)	3 (1.09)	56 (20.44)	153 (55.84)	60 (21.90)	274 (100.00)	31.974	.615

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.20 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.615 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เพศของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.21 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน

เพศ	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน					รวม จำนวน	χ^2	P- Value
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
ชาย	0 (0.00)	3 (1.09)	17 (6.20)	32 (11.68)	17 (6.20)	69 (25.18)		
หญิง	0 (0.00)	2 (0.73)	53 (19.34)	118 (43.07)	32 (11.68)	205 (74.82)		
รวม	0 (0.00)	5 (1.82)	70 (25.55)	150 (54.74)	49 (17.88)	274 (100.00)	23.862	.300

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.21 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า $P = 0.300$ ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เพศของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.22 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก

เพศ	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม	χ^2	P- Value
	จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก							
	น้อยที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	มากที่สุด จำนวน (ร้อยละ)			
ชาย	0 (0.00)	5 (1.82)	20 (7.30)	27 (9.85)	17 (6.20)	69 (25.18)		
หญิง	1 (0.36)	6 (2.19)	59 (21.53)	108 (39.42)	31 (11.31)	205 (74.82)		
รวม	1 (0.36)	11 (4.01)	79 (28.83)	135 (49.27)	48 (17.52)	274 (100.00)	29.616	.537

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.22 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.537 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เพศของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.23 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล

เพศ	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล					รวม จำนวน	χ^2	P- Value
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
ชาย	0 (0.00)	2 (0.73)	10 (3.65)	31 (11.31)	26 (9.49)	69 (25.18)		
หญิง	0 (0.00)	2 (0.73)	42 (15.33)	113 (41.24)	48 (17.52)	205 (74.82)		
รวม	0 (0.00)	4 (1.46)	52 (18.98)	144 (52.55)	74 (27.01)	274 (100.00)	21.272	.266

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.23 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.266 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เพศของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.24 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน

เพศ	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน					รวม จำนวน	χ^2	P- Valu e
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
ชาย	0 (0.00)	3 (1.09)	16 (5.84)	36 (13.14)	14 (5.11)	69 (25.18)		
หญิง	0 (0.00)	4 (1.46)	67 (24.45)	104 (37.96)	30 (10.95)	205 (74.82)		
รวม	0 (0.00)	7 (2.55)	83 (30.29)	140 (51.09)	44 (16.06)	274 (100.00)	15.205	.437

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.24 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.437 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เพศของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) เกรดเฉลี่ยสะสม

สมมติฐานย่อยที่ 1.2 เกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

H_0 : เกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

H_1 : เกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

สำหรับสถิติที่ใช้ในวิเคราะห์ ทดสอบความสัมพันธ์โดยใช้สถิติค่าไคสแควร์ (Pearson Chi-Square) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมติฐาน แสดงดังตารางที่ 4.25-4.30

ตารางที่ 4.25 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก พิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร

เกรดเฉลี่ย สะสม	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม	χ^2	P- Value
	จำแนกตามด้านหลักสูตร							
	น้อยที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	มากที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
2.01 - 2.50	0 (0.00)	1 (0.36)	18 (6.57)	54 (19.71)	13 (4.74)	86 (31.39)		
2.51 - 3.00	0 (0.00)	2 (0.73)	22 (8.03)	45 (16.42)	7 (2.55)	76 (27.74)		
3.01 - 3.50	0 (0.00)	0 (0.00)	20 (7.30)	52 (18.98)	9 (3.28)	81 (29.56)		
3.51 ขึ้นไป	0 (0.00)	2 (0.73)	8 (2.92)	13 (4.74)	8 (2.92)	31 (11.31)		
รวม	0 (0.00)	5 (1.82)	68 (24.82)	164 (59.85)	37 (13.50)	274 (100.00)	115.196	0.300

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.25 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.300 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.26 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน

เกรดเฉลี่ย สะสม	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม จำนวน	χ^2	P- Value
	จำแนกตามด้านผู้สอน							
	น้อยที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	มากที่สุด จำนวน (ร้อยละ)			
2.01 - 2.50	0 (0.00)	1 (0.36)	15 (5.47)	48 (17.52)	22 (8.03)	86 (31.39)		
2.51 - 3.00	1 (0.36)	0 (0.00)	18 (6.57)	46 (16.79)	11 (4.01)	76 (27.74)		
3.01 - 3.50	1 (0.36)	0 (0.00)	18 (6.57)	44 (16.06)	18 (6.57)	81 (29.56)		
3.51 ขึ้นไป	0 (0.00)	2 (0.73)	5 (1.82)	15 (5.47)	9 (3.28)	31 (11.31)		
รวม	2 (0.73)	3 (1.09)	56 (20.44)	153 (55.84)	60 (21.90)	274 (100.00)	94.156	0.767

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.26 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.767 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.27 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน

เกรดเฉลี่ย สะสม	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม จำนวน	χ^2	P- Value
	จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน							
	น้อยที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	มากที่สุด จำนวน (ร้อยละ)			
2.01 - 2.50	0 (0.00)	1 (0.36)	20 (7.30)	46 (16.79)	19 (6.93)	86 (31.39)		
2.51 - 3.00	0 (0.00)	1 (0.36)	20 (7.30)	46 (16.79)	9 (3.28)	76 (27.74)		
3.01 - 3.50	0 (0.00)	0 (0.00)	23 (8.39)	46 (16.79)	12 (4.38)	81 (29.56)		
3.51 ขึ้นไป	0 (0.00)	3 (1.09)	7 (2.55)	12 (4.38)	9 (3.28)	31 (11.31)		
รวม	0 (0.00)	5 (1.82)	70 (25.55)	150 (54.74)	49 (17.88)	274 (100.00)	70.517	0.241

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.27 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.241 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.28 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก พิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก

เกรดเฉลี่ย สะสม	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อม และสิ่งอำนวยความสะดวก					รวม	χ^2	P- Value
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
2.01 - 2.50	0 (0.00)	3 (1.09)	23 (8.39)	42 (15.33)	18 (6.57)	86 (31.39)		
2.51 - 3.00	0 (0.00)	3 (1.09)	20 (7.30)	39 (14.23)	14 (5.11)	76 (27.74)		
3.01 - 3.50	0 (0.00)	3 (1.09)	27 (9.85)	41 (14.96)	10 (3.65)	81 (29.56)		
3.51 ขึ้นไป	1 (0.36)	2 (0.73)	9 (3.28)	13 (4.74)	6 (2.19)	31 (11.31)		
รวม	1 (0.36)	11 (4.01)	79 (28.83)	135 (49.27)	48 (17.52)	274 (100.00)	100.952	0.269

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.28 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า $P = 0.269$ ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.29 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล

เกรดเฉลี่ย สะสม	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล					รวม จำนวน (ร้อยละ)	χ^2	P- Value
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
2.01 - 2.50	0 (0.00)	0 (0.00)	15 (5.47)	45 (16.42)	26 (9.49)	86 (31.39)		
2.51 - 3.00	0 (0.00)	1 (0.36)	19 (6.93)	39 (14.23)	17 (6.20)	76 (27.74)		
3.01 - 3.50	0 (0.00)	3 (1.09)	14 (5.11)	46 (16.79)	19 (6.93)	81 (29.56)		
3.51 ขึ้นไป	0 (0.00)	1 (0.36)	4 (1.46)	14 (5.11)	12 (4.38)	31 (11.31)		
รวม	0 (0.00)	4 (1.46)	52 (18.98)	144 (52.55)	74 (27.01)	274 (100.00)	53.228	0.504

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.29 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.504 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.30 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน

เกรดเฉลี่ย สะสม	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน					รวม จำนวน	χ^2	P- Value
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
2.01 - 2.50	0 (0.00)	2 (0.73)	29 (10.58)	42 (15.33)	13 (4.74)	86 (31.39)		
2.51 - 3.00	0 (0.00)	1 (0.36)	22 (8.03)	39 (14.23)	14 (5.11)	76 (27.74)		
3.01 - 3.50	0 (0.00)	2 (0.73)	24 (8.76)	46 (16.79)	9 (3.28)	81 (29.56)		
3.51 ขึ้นไป	0 (0.00)	2 (0.73)	8 (2.92)	13 (4.74)	8 (2.92)	31 (11.31)		
รวม	0 (0.00)	7 (2.55)	83 (30.29)	140 (51.09)	44 (16.06)	274 (100.00)	53.364	0.184

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.30 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.184 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า เกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) ระดับการศึกษาในปัจจุบัน

สมมติฐานย่อยที่ 1.3 ระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

H_0 : ระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

H_1 : ระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

สำหรับสถิติที่ใช้ในวิเคราะห์ ทดสอบความสัมพันธ์โดยใช้สถิติค่าไคสแควร์ (Pearson Chi-Square) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมติฐาน แสดงดังตารางที่ 4.31-4.36

ตารางที่ 4.31 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร

ระดับการศึกษาในปัจจุบัน	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม	χ^2	P-Value
	จำแนกตามด้านหลักสูตร							
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
ปวช.1	0 (0.00)	0 (0.00)	18 (6.57)	53 (19.34)	13 (4.74)	84 (30.66)		
ปวช.2	0 (0.00)	0 (0.00)	16 (5.84)	63 (22.99)	13 (4.74)	92 (33.58)		
ปวช.3	0 (0.00)	5 (1.82)	34 (12.41)	48 (17.52)	11 (4.01)	98 (35.76)		
รวม	0 (0.00)	5 (1.82)	68 (24.82)	164 (59.85)	37 (13.50)	274 (100.00)	67.320	0.634

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.31 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.634 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตร

วิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.32 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน

ระดับการศึกษาในปัจจุบัน	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน					รวม จำนวน (ร้อยละ)	χ^2	P-Value
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
ปวช.1	0 (0.00)	0 (0.00)	17 (6.20)	46 (16.79)	21 (7.66)	84 (30.66)		
ปวช.2	0 (0.00)	1 (0.36)	17 (6.20)	56 (20.44)	18 (6.57)	92 (33.58)		
ปวช.3	2 (0.73)	2 (0.73)	22 (8.03)	51 (18.61)	21 (7.66)	98 (35.76)		
รวม	2 (0.73)	3 (1.09)	56 (20.44)	153 (55.84)	60 (21.90)	274 (100.00)	68.241	0.537

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.32 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.537 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.33 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน

ระดับ การศึกษา ในปัจจุบัน	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม จำนวน	χ^2	P- Value
	จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน							
	น้อยที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	มากที่สุด จำนวน (ร้อยละ)			
ปวช.1	0 (0.00)	0 (0.00)	22 (8.03)	46 (16.79)	16 (5.84)	84 (30.66)		
ปวช.2	0 (0.00)	1 (0.36)	18 (6.57)	54 (19.71)	19 (6.93)	92 (33.58)		
ปวช.3	0 (0.00)	4 (1.46)	30 (10.95)	50 (18.25)	14 (5.11)	98 (35.76)		
รวม	0 (0.00)	5 (1.82)	70 (25.55)	150 (54.74)	49 (17.88)	274 (100.00)	34.903	0.773

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.33 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.773 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.34 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก

ระดับการศึกษาในปัจจุบัน	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม	χ^2	P-Value
	จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อม และสิ่งอำนวยความสะดวก							
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
ปวช.1	0 (0.00)	2 (0.73)	20 (7.30)	47 (17.15)	15 (5.47)	84 (30.66)		
ปวช.2	0 (0.00)	1 (0.36)	21 (7.66)	49 (17.88)	21 (7.66)	92 (33.58)		
ปวช.3	1 (0.36)	8 (2.92)	38 (13.87)	39 (14.23)	12 (4.38)	98 (35.76)		
รวม	1 (0.36)	11 (4.01)	79 (28.83)	135 (49.27)	48 (17.52)	274 (100.00)	67.397	0.298

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.34 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.298 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.35 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล

ระดับ การศึกษา ในปัจจุบัน	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล					รวม จำนวน	χ^2	P- Value
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
ปวช.1	0 (0.00)	1 (0.36)	15 (5.47)	45 (16.42)	23 (8.39)	84 (30.66)		
ปวช.2	0 (0.00)	0 (0.00)	13 (4.74)	49 (17.88)	30 (10.95)	92 (33.58)		
ปวช.3	0 (0.00)	3 (1.09)	24 (8.76)	50 (18.25)	21 (7.66)	98 (35.76)		
รวม	0 (0.00)	4 (1.46)	52 (18.98)	144 (52.55)	74 (27.01)	274 (100.00)	41.238	0.252

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.35 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.252 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.36 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน

ระดับ การศึกษา ในปัจจุบัน	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน					รวม จำนวน	χ^2	P- Value
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
ปวช.1	0 (0.00)	1 (0.36)	25 (9.12)	47 (17.15)	11 (4.01)	84 (30.66)		
ปวช.2	0 (0.00)	1 (0.36)	22 (8.03)	47 (17.15)	22 (8.03)	92 (33.58)		
ปวช.3	0 (0.00)	5 (1.82)	36 (13.14)	46 (16.79)	11 (4.01)	98 (35.76)		
รวม	0 (0.00)	7 (2.55)	83 (30.29)	140 (51.09)	44 (16.06)	274 (100.00)	46.406	0.028*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.36 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.028 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ปวช.1 ให้ความสำคัญต่อด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน อยู่ในระดับมาก ส่วนนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ปวช. 2 ให้ความสำคัญต่อด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด

4) สาขาวิชาที่กำลังศึกษา

สมมติฐานย่อยที่ 1.4 สาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

H_0 : สาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

H_1 : สาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

สำหรับสถิติที่ใช้ในวิเคราะห์ ทดสอบความสัมพันธ์โดยใช้สถิติค่าไคสแควร์ (Pearson Chi-Square) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมติฐาน แสดงดังตารางที่ 4.37-4.42

ตารางที่ 4.37 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร

สาขาวิชา ที่กำลังศึกษา	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร					รวม จำนวน	χ^2	P- Value
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
สาขาวิชาอาหาร และโภชนาการ	0 (0.00)	2 (0.73)	32 (11.68)	89 (32.48)	19 (6.93)	142 (51.82)		
สาขาวิชา คหกรรมศาสตร์	0 (0.00)	1 (0.36)	15 (5.47)	26 (9.49)	8 (2.92)	50 (18.25)		
สาขาวิชา แฟชั่นและสิ่งทอ	0 (0.00)	2 (0.73)	21 (7.66)	49 (17.88)	10 (3.65)	82 (29.93)		
รวม	0 (0.00)	5 (1.82)	68 (24.82)	164 (59.85)	37 (13.50)	274 (100.00)	67.056	0.643

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.37 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.643 ซึ่งมากกว่า

.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า สาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.38 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน

สาขาวิชา ที่กำลังศึกษา	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภท วิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม จำนวน	χ^2	P- Value
	จำแนกตามด้านผู้สอน							
	น้อยที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	มากที่สุด จำนวน (ร้อยละ)			
สาขาวิชาอาหาร และโภชนาการ	2 (0.73)	0 (0.00)	30 (10.95)	78 (28.47)	32 (11.68)	142 (51.82)		
สาขาวิชา คหกรรมศาสตร์	0 (0.00)	1 (0.36)	6 (2.19)	33 (12.04)	10 (3.65)	50 (18.25)		
สาขาวิชา แฟชั่นและสิ่งทอ	0 (0.00)	2 (0.73)	20 (7.30)	42 (15.33)	18 (6.57)	82 (29.93)		
รวม	2 (0.73)	3 (1.09)	56 (20.44)	153 (55.84)	60 (21.90)	274 (100.00)	74.318	0.340

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.38 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า $P = 0.340$ ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า สาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.39 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน

สาขาวิชาที่กำลังศึกษา	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม	χ^2	P-Value
	จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน							
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ	0 (0.00)	3 (1.09)	31 (11.31)	81 (29.56)	27 (9.85)	142 (51.82)		
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์	0 (0.00)	0 (0.00)	15 (5.47)	27 (9.85)	8 (2.92)	50 (18.25)		
สาขาวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ	0 (0.00)	2 (0.73)	24 (8.76)	42 (15.33)	14 (5.11)	82 (29.93)		
รวม	0 (0.00)	5 (1.82)	70 (25.55)	150 (54.74)	49 (17.88)	274 (100.00)	32.094	0.866

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.39 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.866 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าสาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.40 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก พิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก

สาขาวิชาที่กำลังศึกษา	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม	χ^2	P-Value
	จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก							
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ	1 (0.36)	5 (1.82)	34 (12.41)	76 (27.74)	26 (9.49)	142 (51.82)		
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์	0 (0.00)	3 (1.09)	15 (5.47)	23 (8.39)	9 (3.28)	50 (18.25)		
สาขาวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ	0 (0.00)	3 (1.09)	30 (10.95)	36 (13.14)	13 (4.74)	82 (29.93)		
รวม	1 (0.36)	11 (4.01)	79 (28.83)	135 (49.27)	48 (17.52)	274 (100.00)	67.970	0.281

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.40 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก พิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.281 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า สาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก พิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.41 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล

สาขาวิชาที่กำลังศึกษา	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม	χ^2	P-Value
	จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล							
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
สาขาวิชาอาหาร และโภชนาการ	0 (0.00)	3 (1.09)	26 (9.49)	71 (25.91)	42 (15.33)	142 (51.82)		
สาขาวิชา คหกรรมศาสตร์	0 (0.00)	0 (0.00)	13 (4.74)	25 (9.12)	12 (4.38)	50 (18.25)		
สาขาวิชา แฟชั่นและสิ่งทอ	0 (0.00)	1 (0.36)	13 (4.74)	48 (17.52)	20 (7.30)	82 (29.93)		
รวม	0 (0.00)	4 (1.46)	52 (18.98)	144 (52.55)	74 (27.01)	274 (100.00)	28.958	0.791

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.41 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.791 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า สาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.42 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน

สาขาวิชาที่กำลังศึกษา	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน					รวม	χ^2	P-Value
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ	0 (0.00)	4 (1.46)	36 (13.14)	78 (28.47)	24 (8.76)	142 (51.82)		
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์	0 (0.00)	0 (0.00)	20 (7.30)	25 (9.12)	5 (1.82)	50 (18.25)		
สาขาวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ	0 (0.00)	3 (1.09)	27 (9.85)	37 (13.50)	15 (5.47)	82 (29.93)		
รวม	0 (0.00)	7 (2.55)	83 (30.29)	140 (51.09)	44 (16.06)	274 (100.00)	40.521	0.095

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.42 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.095 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า สาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5) ภูมิลำเนาเดิม

สมมติฐานย่อยที่ 1.5 ภูมิลำเนาเดิมของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

H_0 : ภูมิลำเนาเดิมของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

H_1 : ภูมิลำเนาเดิมของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

สำหรับสถิติที่ใช้ในวิเคราะห์ ทดสอบความสัมพันธ์โดยใช้สถิติค่าไคสแควร์ (Pearson Chi-Square) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมติฐาน แสดงดังตารางที่ 4.43-4.48

ตารางที่ 4.43 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร

ภูมิลำเนาเดิม	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม	χ^2	P- Value
	จำแนกตามด้านหลักสูตร							
	น้อยที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	มากที่สุด จำนวน (ร้อยละ)			
จังหวัดพิษณุโลก	0 (0.00)	5 (1.82)	42 (15.33)	126 (45.99)	29 (10.58)	202 (73.72)		
อื่นๆ ได้แก่ จังหวัดอุดรธานี จังหวัดพิจิตร/ จังหวัดเพชรบูรณ์ และจังหวัด กำแพงเพชร	0 (0.00)	0 (0.00)	26 (9.49)	38 (13.87)	8 (2.92)	72 (26.28)		
รวม	0 (0.00)	5 (1.82)	68 (24.82)	164 (59.85)	37 (13.50)	274 (100.00)	47.736	0.091

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.43 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า $P = 0.091$ ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ภูมิลำเนาเดิมของนักเรียน

ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.44 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน

ภูมิลำเนาเดิม	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม	χ^2	P-Value
	จำแนกตามด้านผู้สอน							
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน		
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)		
จังหวัดพิษณุโลก	2 (0.73)	3 (1.09)	43 (15.69)	110 (40.15)	44 (16.06)	202 (73.72)		
อื่นๆ ได้แก่								
จังหวัดอุดรดิตถ์								
จังหวัดพิจิตร/ จังหวัดเพชรบูรณ์ และจังหวัด กำแพงเพชร	0 (0.00)	0 (0.00)	13 (4.74)	43 (15.69)	16 (5.84)	72 (26.28)		
รวม	2 (0.73)	3 (1.09)	56 (20.44)	153 (55.84)	60 (21.90)	274 (100.00)	20.749	0.973

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.44 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.973 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านผู้สอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.45 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนกับการเลือกเรียน
ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก
พิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน

ภูมิลำเนาเดิม	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม	χ^2	P- Value
	จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน							
	น้อยที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	มากที่สุด จำนวน (ร้อยละ)			
จังหวัดพิษณุโลก	0 (0.00)	4 (1.46)	49 (17.88)	111 (40.51)	38 (13.87)	202 (73.72)		
อื่นๆ ได้แก่ จังหวัดอุดรธานี จังหวัดพิจิตร/ จังหวัดเพชรบูรณ์ และจังหวัด กำแพงเพชร	0 (0.00)	1 (0.36)	21 (7.66)	39 (14.23)	11 (4.01)	72 (26.28)		
รวม	0 (0.00)	5 (1.82)	70 (25.55)	150 (54.74)	49 (17.88)	274 (100.00)	15.926	0.774

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.45 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.774 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ภูมิลำเนาเดิมของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสื่อการเรียนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.46 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก พิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก

ภูมิลำเนาเดิม	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม	χ^2	P- Value
	จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อม และสิ่งอำนวยความสะดวก							
	น้อยที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	มากที่สุด จำนวน (ร้อยละ)			
จังหวัดพิษณุโลก	0 (0.00)	10 (3.65)	54 (19.71)	101 (36.86)	37 (13.50)	202 (73.72)		
อื่นๆ ได้แก่ จังหวัดอุดรธานี จังหวัดพิจิตร/ จังหวัดเพชรบูรณ์ และจังหวัด กำแพงเพชร	1 (0.36)	1 (0.36)	25 (9.12)	34 (12.41)	11 (4.01)	72 (26.28)		
รวม	1 (0.36)	11 (4.01)	79 (28.83)	135 (49.27)	48 (17.52)	274 (100.00)	32.834	0.377

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.46 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.377 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ภูมิลำเนาเดิมของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.47 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนกับการเลือกเรียน
ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก
พิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล

ภูมิลำเนาเดิม	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม	χ^2	P- Value
	จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล							
	น้อยที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	มากที่สุด จำนวน (ร้อยละ)			
จังหวัดพิษณุโลก	0 (0.00)	3 (1.09)	37 (13.50)	105 (38.32)	57 (20.80)	202 (73.72)		
อื่นๆ ได้แก่ จังหวัดอุดรดิตถ์ จังหวัดพิจิตร/ จังหวัดเพชรบูรณ์ และจังหวัด กำแพงเพชร	0 (0.00)	1 (0.36)	15 (5.47)	39 (14.23)	17 (6.20)	72 (26.28)		
รวม	0 (0.00)	4 (1.46)	52 (18.98)	144 (52.55)	74 (27.01)	274 (100.00)	21.164	0.271

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.47 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.271 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ภูมิลำเนาเดิมของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านการวัดและการประเมินผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.48 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน

ภูมิลำเนาเดิม	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก					รวม	χ^2	P-Value
	จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน							
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน			
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)		
จังหวัดพิษณุโลก	0	6	55	106	35	202		
	(0.00)	(2.19)	(20.07)	(38.69)	(12.77)	(73.72)		
อื่นๆ ได้แก่								
จังหวัดอุดรดิตถ์								
จังหวัดพิจิตร/	0	1	28	34	9	72		
จังหวัดเพชรบูรณ์	(0.00)	(0.36)	(10.22)	(12.41)	(3.28)	(26.28)		
และจังหวัด								
กำแพงเพชร								
รวม	0	7	83	140	44	274	20.214	0.164
	(0.00)	(2.55)	(30.29)	(51.09)	(16.06)	(100.00)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.48 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน ทดสอบโดยใช้สถิติ Chi - Square ได้ค่า P = 0.164 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ภูมิลำเนาเดิมของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.4.2 การวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับความสำคัญที่มีต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม

สมมติฐานที่ 2 นักเรียนที่มีปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกแตกต่างกัน

1) รายได้รวมต่อเดือนของครอบครัว

สมมติฐานย่อยที่ 2.1 นักเรียนที่มีรายได้รวมต่อเดือนของครอบครัวแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกแตกต่างกัน

H_0 : นักเรียนที่มีรายได้รวมต่อเดือนของครอบครัวแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกแตกต่างกัน

H_1 : นักเรียนที่มีรายได้รวมต่อเดือนของครอบครัวแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกไม่แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ มีค่ามากกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่ต่างกัน จะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบเชฟเฟ (Scheffe's Method) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดสอบสมมติฐาน แสดงดังตารางที่ 4.49

ตารางที่ 4.49 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามรายได้รวมต่อเดือนของครอบครัว

การเลือกเรียนหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	2.065	4	.516	1.391	0.237
	ภายในกลุ่ม	99.823	269	.371		
	รวม	101.888	273			
ด้านผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	1.471	4	.368	.798	0.527
	ภายในกลุ่ม	124.001	269	.461		
	รวม	125.473	273			
ด้านสื่อการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2.247	4	.562	1.325	0.261
	ภายในกลุ่ม	114.031	269	.424		
	รวม	116.278	273			
ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	.336	4	.084	.163	0.957
	ภายในกลุ่ม	138.849	269	.516		
	รวม	139.185	273			
ด้านการวัดและการประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	1.485	4	.371	.894	0.468
	ภายในกลุ่ม	111.711	269	.415		
	รวม	113.196	273			
ด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน	ระหว่างกลุ่ม	1.193	4	.298	.657	0.622
	ภายในกลุ่ม	122.132	269	.454		
	รวม	123.326	273			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	1.049	4	.262	.721	0.578
	ภายในกลุ่ม	97.887	269	.364		
	รวม	98.937	273			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.49 ผลการเปรียบเทียบระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามรายได้รวมต่อเดือนของครอบครัว โดยใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) ได้ค่า $P > .05$ นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักเรียนที่รายได้รวมต่อเดือนของครอบครัวแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) อาชีพของผู้ปกครอง

สมมติฐานย่อยที่ 2.2 นักเรียนที่อาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา พิษณุโลกแตกต่างกัน

H_0 : นักเรียนที่อาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกแตกต่างกัน

H_1 : นักเรียนที่อาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกไม่แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ มีค่ามากกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่ต่างกัน จะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบเชฟเฟ (Scheffe's Method) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดสอบสมมติฐาน แสดงดังตารางที่ 4.50

ตารางที่ 4.50 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง

การเลือกเรียนหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	1.647	4	.412	1.105	0.354
	ภายในกลุ่ม	100.240	269	.373		
	รวม	101.888	273			
ด้านผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	1.676	4	.419	.911	0.458
	ภายในกลุ่ม	123.796	269	.460		
	รวม	125.473	273			
ด้านสื่อการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	1.291	4	.323	.755	0.555
	ภายในกลุ่ม	114.987	269	.427		
	รวม	116.278	273			
ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	2.447	4	.612	1.203	0.310
	ภายในกลุ่ม	136.738	269	.508		
	รวม	139.185	273			
ด้านการวัดและการประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	.437	4	.109	.260	0.903
	ภายในกลุ่ม	112.760	269	.419		
	รวม	113.196	273			
ด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน	ระหว่างกลุ่ม	1.827	4	.457	1.011	0.402
	ภายในกลุ่ม	121.498	269	.452		
	รวม	123.326	273			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	1.095	4	.274	.753	0.557
	ภายในกลุ่ม	97.841	269	.364		
	รวม	98.937	273			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.50 ผลการเปรียบเทียบระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง โดยใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) ได้ค่า $P > .05$ นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักเรียนที่อาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

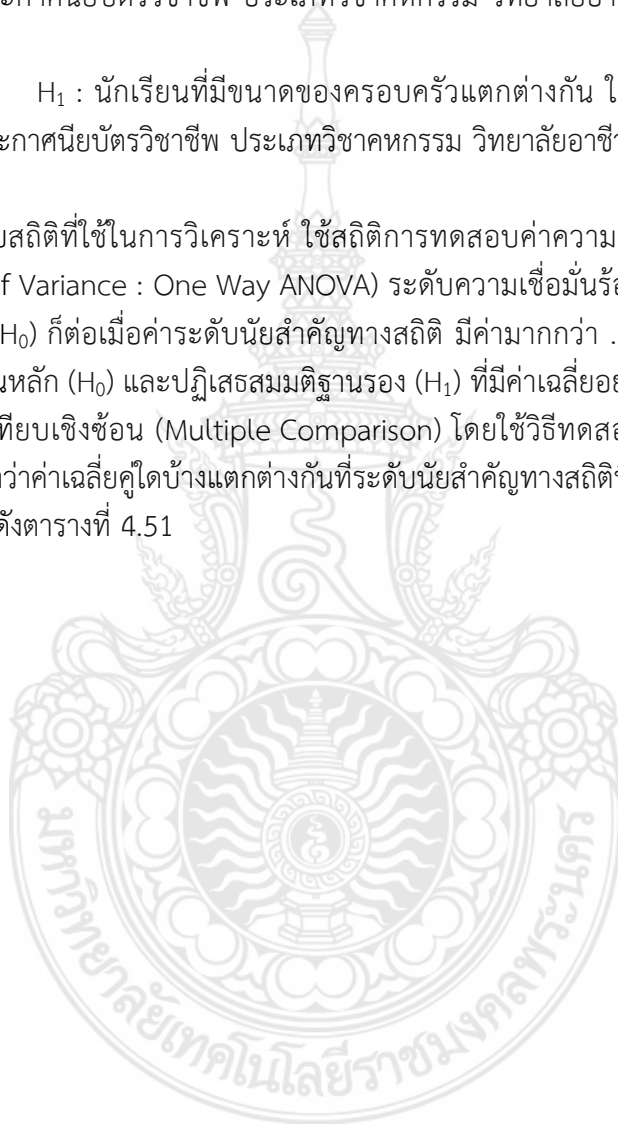
3) ขนาดของครอบครัว

สมมติฐานย่อยที่ 2.3 นักเรียนที่มีขนาดของครอบครัวแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา พิษณุโลกแตกต่างกัน

H_0 : นักเรียนที่มีขนาดของครอบครัวแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา พิษณุโลกแตกต่างกัน

H_1 : นักเรียนที่มีขนาดของครอบครัวแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา พิษณุโลกไม่แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ มีค่ามากกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน จะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบเชฟเฟ (Scheffe's Method) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดสอบสมมติฐาน แสดงดังตารางที่ 4.51

ตารางที่ 4.51 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามขนาดของครอบครัว

การเลือกเรียนหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	.220	2	.110	.293	0.746
	ภายในกลุ่ม	101.668	271	.375		
	รวม	101.888	273			
ด้านผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	.595	2	.297	.645	0.525
	ภายในกลุ่ม	124.878	271	.461		
	รวม	125.473	273			
ด้านสื่อการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	.044	2	.022	.052	0.950
	ภายในกลุ่ม	116.234	271	.429		
	รวม	116.278	273			
ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	.420	2	.210	.410	0.664
	ภายในกลุ่ม	138.765	271	.512		
	รวม	139.185	273			
ด้านการวัดและการประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	.025	2	.013	.031	0.970
	ภายในกลุ่ม	113.171	271	.418		
	รวม	113.196	273			
ด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน	ระหว่างกลุ่ม	.202	2	.101	.223	0.801
	ภายในกลุ่ม	123.123	271	.454		
	รวม	123.326	273			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	.018	2	.009	.025	0.975
	ภายในกลุ่ม	98.919	271	.365		
	รวม	98.937	273			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.51 ผลการเปรียบเทียบระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามขนาดของครอบครัว โดยใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) ได้ค่า $P > .05$ นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักเรียนที่ขนาดของครอบครัวแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

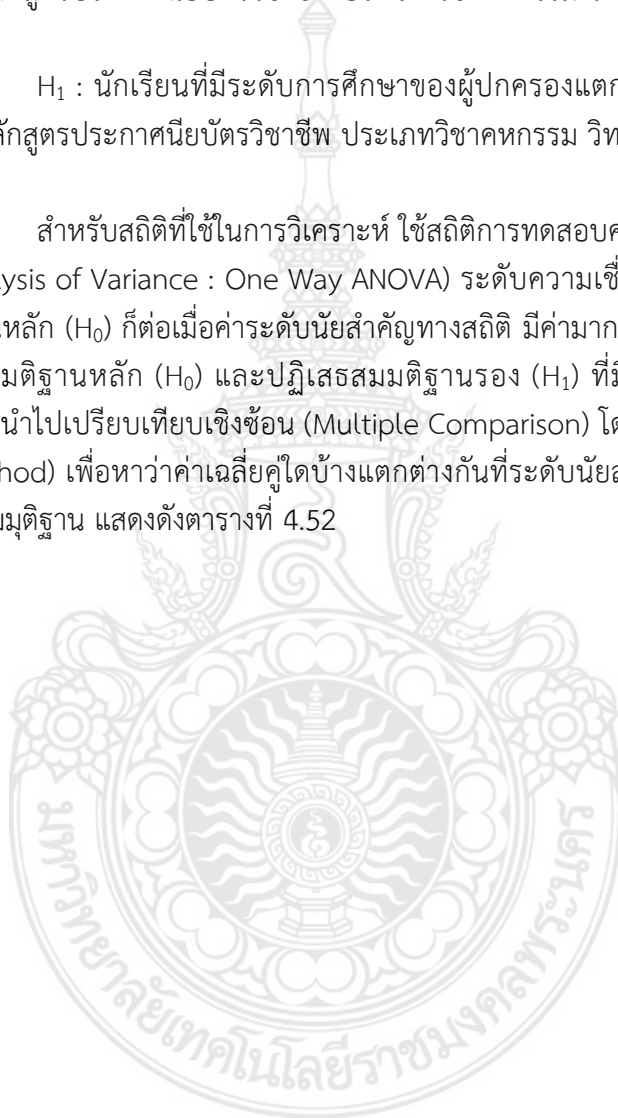
4) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

สมมติฐานย่อยที่ 2.4 นักเรียนที่มีระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกแตกต่างกัน

H_0 : นักเรียนที่มีระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกแตกต่างกัน

H_1 : นักเรียนที่มีระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ มีค่ามากกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน จะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบเชฟเฟ้ (Scheffe's Method) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดสอบสมมติฐาน แสดงดังตารางที่ 4.52

ตารางที่ 4.52 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

การเลือกเรียนหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	2.367	5	.473	1.275	0.275
	ภายในกลุ่ม	99.520	268	.371		
	รวม	101.888	273			
ด้านผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	2.240	5	.448	.974	0.434
	ภายในกลุ่ม	123.233	268	.460		
	รวม	125.473	273			
ด้านสื่อการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2.944	5	.589	1.392	0.227
	ภายในกลุ่ม	113.335	268	.423		
	รวม	116.278	273			
ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	4.598	5	.920	1.831	0.107
	ภายในกลุ่ม	134.587	268	.502		
	รวม	139.185	273			
ด้านการวัดและการประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	3.324	5	.665	1.621	0.155
	ภายในกลุ่ม	109.873	268	.410		
	รวม	113.196	273			
ด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3.681	5	.736	1.649	0.147
	ภายในกลุ่ม	119.645	268	.446		
	รวม	123.326	273			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2.645	5	.529	1.472	0.199
	ภายในกลุ่ม	96.292	268	.359		
	รวม	98.937	273			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.52 ผลการเปรียบเทียบระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง โดยใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) ได้ค่า $P > .05$ นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักเรียนที่ระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

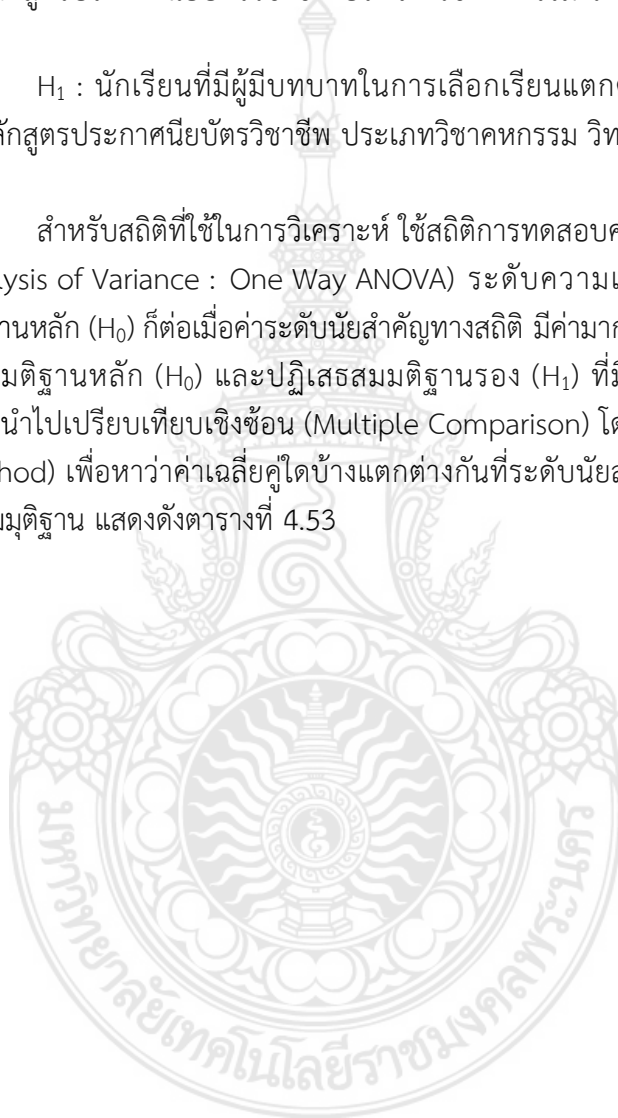
5) ผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน

สมมติฐานย่อยที่ 2.5 นักเรียนที่มีผู้มีบทบาทในการเลือกเรียนแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกแตกต่างกัน

H_0 : นักเรียนที่มีผู้มีบทบาทในการเลือกเรียนแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกแตกต่างกัน

H_1 : นักเรียนที่มีผู้มีบทบาทในการเลือกเรียนแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ มีค่ามากกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน จะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบเชฟเฟ (Scheffe's Method) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดสอบสมมติฐาน แสดงดังตารางที่ 4.53

ตารางที่ 4.53 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน

การเลือกเรียนหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	.549	2	.275	.735	0.481
	ภายในกลุ่ม	101.338	271	.374		
	รวม	101.888	273			
ด้านผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	.019	2	.009	.020	0.980
	ภายในกลุ่ม	125.454	271	.463		
	รวม	125.473	273			
ด้านสื่อการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	.355	2	.177	.415	0.661
	ภายในกลุ่ม	115.923	271	.428		
	รวม	116.278	273			
ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	.381	2	.190	.372	0.690
	ภายในกลุ่ม	138.804	271	.512		
	รวม	139.185	273			
ด้านการวัดและการประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	.500	2	.250	.602	0.549
	ภายในกลุ่ม	112.696	271	.416		
	รวม	113.196	273			
ด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน	ระหว่างกลุ่ม	.692	2	.346	.765	0.466
	ภายในกลุ่ม	122.633	271	.453		
	รวม	123.326	273			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	.340	2	.170	.467	0.627
	ภายในกลุ่ม	98.597	271	.364		
	รวม	98.937	273			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.53 ผลการเปรียบเทียบระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน โดยใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) ได้ค่า $P > .05$ นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักเรียนที่มีผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน แตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.5 การอภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ซึ่งได้นำผลการศึกษามารายตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

4.5.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียนในการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก สามารถอภิปรายผลในแต่ละด้าน ดังนี้

4.5.1.1 เพศ พบว่า นักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 74.82 ทั้งนี้เนื่องผู้หญิงเป็นเพศที่มีความละเอียดอ่อน มีทักษะสูงในการประกอบอาหาร งานประดิษฐ์ งานฝีมือ จึงทำให้นักเรียนหญิงเลือกมาเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมมากกว่านักเรียนชาย สอดคล้องกับธนวรรณ (2560) พบว่า ผู้เรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของผู้เรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 81.00 นอกจากนี้ จารุวรรณ (2561) ยังพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ในขณะที่ฉัตรเพชร (2561) ที่พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศชาย

4.5.1.2 เกรดเฉลี่ยสะสม พบว่า นักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ในช่วง 2.01 - 2.50 คิดเป็นร้อยละ 31.39 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวิชาคหกรรมเป็นสาขาวิชาที่เน้นทักษะฝีมือมากกว่า การคำนวณ ดังนั้นนักเรียนส่วนใหญ่ที่มีเรียนจึงมีการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ดังที่ ธนวรรณ (2560) พบว่า ผู้เรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของผู้เรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี ส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.51-3.00 คิดเป็นร้อยละ 32.50 และสอดคล้องกับฉัตรเพชร (2561) พบนักศึกษามีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.51-3.00

4.5.1.3 ระดับการศึกษาในปัจจุบัน พบว่า นักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ปวช.3 คิดเป็นร้อยละ 35.76 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น ปวช. 3 จึงทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามมากกว่าห้องเรียนอื่นๆ ซึ่งไม่สอดคล้องกับฉัตรเพชร (2561) ที่พบนักศึกษากำลังศึกษาอยู่ในระดับ ปวส. ในขณะที่งานวิจัยของจารุวรรณ (2561) นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ชั้นปีที่ 1

4.5.1.4 สาขาวิชาที่กำลังศึกษา พบว่า นักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ คิดเป็นร้อยละ 51.82 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะส่วนใหญ่นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น ปวช. 3 เป็นนักเรียนสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ จึงทำให้จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามมากกว่าสาขาวิชาอื่นๆ ซึ่งในงานวิจัยของอิทธิพล (2560) พบว่า นักศึกษากำลังศึกษาประเภทวิชาคหกรรม นอกจากนี้ จารุวรรณ (2561) ยังพบว่า นักศึกษากำลังเรียนในสาขาวิชาการบัญชี ส่วนจันทิมา (2560) นักศึกษากำลังเรียนในสาขาวิชาพาณิชยกรรม

4.5.1.5 ภูมิลาเนาเดิม พบว่า นักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ส่วนใหญ่ มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 73.72 ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองที่มีภูมิลำเนาต่างจังหวัด ไม่ต้องการให้ลูกหลานเดินทางไปเรียนไกลบ้าน เนื่องจากเป็นห่วงบุตรหลาน อีกทั้งต้องการประหยัดค่าใช้จ่ายด้วย อีกทั้งวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ถือเป็นวิทยาลัยเก่าแก่ที่มีชื่อเสียงด้านคหกรรมศาสตร์ จึงทำให้ผู้ปกครองเลือกที่จะให้นักเรียนเลือกเรียนในภูมิลำเนาของตนเอง ซึ่ง นิยามาเฮร์ และปฐมมา (2562) พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ที่เลือกศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี เป็นนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ คิดเป็นร้อยละ 92.60

4.5.2 ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียนในการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก สามารถอภิปรายผลในแต่ละด้าน ดังนี้

4.5.2.1 รายได้รวมต่อเดือนของครอบครัว พบว่า นักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ส่วนใหญ่ครอบครัวมีรายได้รวมเดือนละประมาณ 5,001 - 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 45.26 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ปกครองของนักเรียนส่วนใหญ่ทำการเกษตร หรือรับจ้างงานทั่วไป ซึ่งถือว่ามียาได้ค่อนข้างต่ำ จึงเป็นเหตุผลในการส่งบุตรหลานเรียนที่วิทยาลัยแห่งนี้ เนื่องจากอยู่ใกล้บ้าน และมีค่าใช้จ่ายน้อยกว่าที่ไปเรียนไกลบ้าน ซึ่งในงานวิจัยของธนวรรณ (2560) พบว่า ผู้เรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของผู้เรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี ส่วนใหญ่ผู้ปกครองของผู้เรียนส่วนใหญ่มีรายได้เดือนละ 10,001 - 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 30.00 นอกจากนี้ฉัตรเพชร (2561) ยังพบนักศึกษามีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 20,001-30,000 บาท

4.5.2.2 อาชีพของผู้ปกครอง พบว่า นักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ส่วนใหญ่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 32.12 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าจังหวัดพิษณุโลกเป็นเมืองท่องเที่ยว และเป็นจังหวัดที่มีการทำการเกษตร ดังนั้นผู้ปกครองของนักเรียนส่วนใหญ่จึงมีอาชีพรับจ้างทั่วไปที่เกี่ยวกับการใช้แรงงาน เช่น รับจ้างเก็บเกี่ยวผลผลิตการเกษตร รับจ้างขับรถ รับจ้างขายของฝาก เป็นต้น สอดคล้องกับ ธนวรรณ (2560) พบว่า ผู้ปกครองของผู้เรียนส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างทั่วไปคิดเป็นร้อยละ 48.00 ในขณะที่ฉัตรเพชร (2561) ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการ

4.5.2.3 ขนาดของครอบครัว พบว่า นักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ส่วนใหญ่มีครอบครัวขนาดกลาง (3 -5 คน) คิดเป็นร้อยละ 63.50 เนื่องจากคนต่างจังหวัดซึ่งส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกร ซึ่งต้องใช้แรงงาน จึงมีความต้องการที่จะมีบุตรหลานเยอะ เพื่อที่จะได้ช่วยทำงาน เพื่อแบ่งเบาภาระครอบครัว ซึ่งในงานวิจัยของสรายุทธ (2560) พบว่า นักเรียนมีพี่น้อง 2 คน ในขณะที่ธนชัย (2560) พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มาจากครอบครัวขนาดใหญ่

4.5.2.4 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง พบว่า นักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ส่วนใหญ่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) หรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 22.99 อาจเป็นเพราะในอดีตที่ผ่านมาอาชีพของคนต่างจังหวัดส่วนใหญ่จะเป็นเกษตรกร ซึ่งมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ยากจน จึงไม่สามารถส่งบุตรหลานให้เรียนสูงๆ ได้ หรือส่งให้ศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายก็ถือว่าสูงมากพอแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับ รณชัย (2560) ผู้ปกครอง มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่ไม่สอดคล้องกับ สรายุทธ (2560) พบว่า บิดา และมารดาของนักเรียนมีการศึกษาระดับประถมศึกษา

4.5.2.5 ผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน พบว่า นักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ส่วนใหญ่ตัวนักเรียนเองเป็นผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน คิดเป็นร้อยละ 58.76 ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่านักเรียนได้รับการปลูกฝังจากครอบครัวที่ต้องงานบ้าน ทำอาหาร เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของผู้ปกครอง จึงเป็นเหตุผลให้นักเรียนตัดสินใจที่จะเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ซึ่งเป็นวิทยาลัยที่อยู่ใกล้บ้านของนักเรียนด้วย ซึ่งในงานวิจัยของณัฐสุดา (2560) พบว่า บุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น บิดามารดา ครูประจำชั้น และเพื่อนที่สนิทชักชวนให้ศึกษาต่อ

4.5.3 การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก สามารถอภิปรายผลในแต่ละด้าน ดังนี้

4.5.3.1 ด้านหลักสูตร พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านหลักสูตร อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ เป็นหลักสูตรที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ รองลงมาคือ เป็นหลักสูตรที่มีการฝึกงานในสถานประกอบการจริง เป็นหลักสูตรที่เปิดสอนตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน และเป็นหลักสูตรที่เปิดสอนเป็นที่ยอมรับในวงการธุรกิจ และหน่วยงานราชการ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหลักสูตรของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก โดยเฉพาะประเภทวิชาคหกรรม เป็นหลักสูตรที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในระดับจังหวัด อีกทั้งหลักสูตรดังกล่าวนักเรียนยังสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน หรือสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ จึงทำให้นักเรียนเลือกที่เรียนในหลักสูตรนี้ ซึ่งสอดคล้องกับธนวรรณ (2560) พบว่า ผู้เรียนให้ความสำคัญต่อด้านหลักสูตรอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ ฉัตรเพชร (2561) ยังพบนักเรียนให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านหลักสูตรอยู่ในระดับมาก อีกทั้ง และสอดคล้องกับกัญทร และพัชรินทร์ (2560) ที่พบว่า ด้านหลักสูตรการเรียนการสอน มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนในคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยพบว่า เนื่องจากการมีหลักสูตรเป็นที่ยอมรับหลักสูตรทันสมัย จะสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้ (วิเชียร, 2561)

4.5.3.2 ด้านผู้สอน พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านผู้สอน อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ อาจารย์ผู้สอนมีการวางแผนและเตรียมการสอนไว้ล่วงหน้าเป็นอย่างดี รองลงมาคือ อาจารย์ผู้สอนมีความรู้ความเชี่ยวชาญในรายวิชาที่สอน อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าพบและขอคำปรึกษาออกชั้นเรียน และอาจารย์ผู้สอนมีชื่อเสียงทางด้านวิชาการและวิชาชีพเป็นอย่างดี ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่านักเรียนเคยได้รับข้อมูลจากรุ่นพี่เกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอนว่า มีความเชี่ยวชาญด้านคหกรรม ตลอดจนมีความเมตตาต่อนักเรียนสูง ฯลฯ จึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนในหลักสูตรนี้ ดังที่

ฉัตรเพชร (2561) นักเรียนให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านบุคลากรอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ ก็ยุทธ และพัชรินทร์ (2560) ด้านอาจารย์ผู้สอน มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนในคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย เพราะครูผู้สอนมีความรู้ ความชำนาญโดยตรง และการที่ครูผู้สอนมีความรู้ความชำนาญโดยตรง และการที่ครูผู้สอนรักและเอาใจใส่ต่อศิษย์ ซึ่งลักษณะของหลักสูตรเช่นนี้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อของนักศึกษาทั้งสิ้น (วิเชียร, 2561)

4.5.3.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านสื่อการเรียนการสอน อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ สื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมกับสาขาวิชา และสื่อการเรียนมีความถูกต้อง และสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา รองลงมาคือ สื่อการเรียนการสอนมีเพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษาในสาขาวิชา และสื่อการเรียนสร้างความสนใจ ให้เกิดการใฝ่รู้ ในเรื่องราวที่ต้องศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่า ผู้ปกครอง หรือครอบครัวของนักเรียนเคยศึกษาที่สถาบันแห่งนี้มาก่อน ซึ่งมีความพึงพอใจต่อสื่อ และอุปกรณ์ในการเรียนการสอน จึงแนะนำให้นักเรียนเลือกเรียนต่อที่นี่ สอดคล้องกับงานวิจัยของอิทธิพล (2560) ผู้เรียนมีความคิดเห็นต่อด้านการจัดการเรียนการสอน โดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก อีกทั้งยังสอดคล้องกับเมธาวี (2561) การเลือกศึกษาต่อที่นี่ ได้แก่ อันดับแรก ทางด้านห้องเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน เพราะปัจจัยการจัดการเรียนการสอนดีและทันสมัย ส่งผลต่อการเข้าศึกษาต่อของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก (วิเชียร , 2561)

4.5.3.4 ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ สถานศึกษาตั้งอยู่ในแหล่งชุมชน และสะดวกต่อการเดินทางมาเรียน รองลงมาคือ สถานศึกษามีความพร้อมของอาคารและสถานที่ และห้องปฏิบัติการมีอุปกรณ์ดับเพลิงที่มีประสิทธิภาพและมีจำนวนเพียงพอหากเกิดอุบัติเหตุจากการเรียนการสอนในประเภทวิชาคหกรรม และน้อยที่สุดคือ บริเวณสถานที่ภายในสถานศึกษา อาคารห้องเรียนมีความสะอาด เรียบร้อย เป็นสัดส่วนถูกสุขลักษณะ อาจเป็นเพราะว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก เป็นวิทยาลัยเก่าแก่ที่ตั้งอยู่คู่จังหวัดมาช้านาน ทำให้มีความพร้อมทั้งด้านสถานที่ ห้องสำหรับการเรียนการสอน และห้องปฏิบัติการ จึงทำให้นักเรียนเลือกเรียนต่อ ณ ที่สถาบันแห่งนี้ สอดคล้องกับธนวรรณ (2560) พบว่า ผู้เรียนให้ความสำคัญต่อด้านสภาพแวดล้อมของวิทยาลัยอยู่ในระดับมาก อีกทั้ง ฉัตรเพชร (2561) ยังพบว่า นักเรียนให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมของโรงเรียนอยู่ในระดับมาก แต่ไม่สอดคล้องกับสายมาน (2561) พบว่า ด้านสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย นักเรียนมีการตัดสินใจในระดับสำคัญมากที่สุด ในขณะที่ ญัฐสุดา (2560) กล่าวว่า ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา คือ มีทำเลที่เหมาะสม

4.5.3.5 ด้านการวัดและการประเมินผล พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านการวัดและการประเมินผล อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีการเปิดผลการวัดและประเมินผลให้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียผ่านหลายช่องทาง เช่น เว็บไซต์หลักและป้ายประกาศของสถานศึกษา รองลงมาคือ มีการใช้วิธีการวัดที่เหมาะสมกับผู้เรียน และมีการวัดผลที่ต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ และมีระบบการวัดและประเมินผลที่โปร่งใส และตรวจสอบได้ และวิธีการประเมินผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และกิจกรรมการเรียนการสอน ทั้งนี้

อาจเป็นเพราะว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกมีชื่อเสียงทางด้านคหกรรมมาเป็นเวลานาน ที่คนในท้องถิ่นต้องการเรียนต่อสูง อีกทั้งมีความโปร่งใสในด้านระบบประเมินผลการเรียน ซึ่งจะสามารถเห็นได้จากการบอกต่อจากรุ่นพี่สู่รุ่นน้อง ให้เข้ามาเรียนที่วิทยาลัยแห่งนี้เป็นจำนวนมาก สอดคล้องกับจากรูวรรณ (2561) นักเรียนมีความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพะเยา ด้านการวัดและประเมินผล อยู่ในระดับมาก ดังที่ เมธาวิ (2561) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลนักศึกษาตามสภาพจริงตลอดทั้งภาคเรียน ทางด้านรู้ ความสามารถ คุณลักษณะอันพึงประสงค์จากกิจกรรมการเรียน การสอน การฝึกปฏิบัติ และงานที่มอบหมายรวมทั้งการวัดผลปลายภาคเรียน ต้องครอบคลุมจุดประสงค์ สมรรถนะรายวิชาและเนื้อหาวิชา โดยใช้เครื่องมือและวิธีการที่หลากหลาย

4.5.3.6 ด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีสนับสนุนให้นักเรียนในประเภทวิชาคหกรรม จัดแสดงผลงานแนะแนวการศึกษาต่อในประเภทวิชาคหกรรมทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา รองลงมาคือ มีการสนับสนุนและส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมแข่งขันทักษะวิชาชีพประเภทคหกรรมทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา และมีกิจกรรมเสริมหลักสูตรในรายวิชา เช่น การศึกษานอกสถานที่การสัมมนาวิชาการ การฝึกปฏิบัติฯ ส่งเสริมการทำงานเป็นทีม และศักยภาพ นักเรียน ในการนำความรู้และทักษะไปประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกมีชื่อเสียงทางด้านคหกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนฝึกฝีมือ และได้ร่วมประกวดในกิจกรรมต่างๆ มากมาย นำมาซึ่งชื่อเสียงต่อวิทยาลัยและนักเรียนเอง จึงทำให้นักเรียนหลายๆคน มีความต้องการที่จะเข้ามาศึกษาที่นี่ เพื่อจะได้ฝึกทักษะฝีมือให้เกิดความเชี่ยวชาญ และสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพได้ ซึ่ง ญัฐชยา และคณะ (2563) กล่าวว่า กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน หมายถึง กิจกรรมที่เป็นระบบประกอบด้วยรูปแบบวิธีการที่หลากหลาย ได้แก่ กิจกรรมแนะแนว กิจกรรมในเครื่องแบบและกิจกรรมตามความถนัดและความสนใจของผู้เรียน ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากการปฏิบัติจริง มีความหมายและมีคุณค่าในการพัฒนาผู้เรียน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์และสังคม นอกจากนี้ ชนะจิต (2559) ได้กล่าว กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนหมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นอย่างเป็นกระบวนการด้วยรูปแบบวิธีการที่หลากหลายเพื่อส่งเสริม ปลูกฝังให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคมและปฏิบัติตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ และดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข

4.5.4 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก สามารถอภิปรายผลในแต่ละด้านดังนี้

4.5.4.1 เพศ พบว่า เพศของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในปัจจุบันงานคหกรรมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของทุกคนและทุกช่วงวัย ดังนั้นไม่ว่าเป็นเพศหญิง หรือเพศชาย ต่างก็มีความสนใจเรียนสาขาวิชาคหกรรมได้เหมือนๆ กัน แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของธนวรรณ (2560) พบว่า

เพศของนักเรียนมีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ อิทธิพล (2560) ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านเพศ มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาของ วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่ สายมาน (2561) เพศของนักเรียน มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อ ไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องจากว่า การเรียนหลักสูตรดังกล่าวนั้น เป็นหลักสูตรที่จบการศึกษาแล้วสามารถมีงานรองรับ และสามารถศึกษาต่อได้หลายสถาบัน ดังนั้น เพศจึงไม่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อ

4.5.4.2 เกรดเฉลี่ยสะสม พบว่า เกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าวิชาคหกรรมเป็นสาขาวิชาที่เน้นทักษะฝีมือมากกว่าการคำนวณ ดังนั้นไม่ว่านักเรียนจะเรียนเก่งหรือเรียนอ่อน จึงมีความสนใจในการเลือกเรียนที่วิทยาลัยแห่งนี้เหมือนกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับประดิษฐ์ (2561) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในสายสามัญหรือสายอาชีพ นอกจากนี้ ธนวรรณ (2560) พบว่า เกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้ง อิทธิพล (2560) พบว่า ระดับเกรดเฉลี่ยสะสม มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาของ วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.5.4.3 ระดับการศึกษาในปัจจุบัน พบว่า ระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน นอกนั้นไม่มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ อาจเป็นไปได้ว่า นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับ ปวช. 3 ซึ่งอยู่ในช่วงปีสุดท้ายของระดับ ปวช. ซึ่งทางวิทยาลัยกำหนดให้นักเรียนต้องเข้าร่วมกิจกรรม หรือเข้าร่วมแข่งขันเพื่อประกวดผลงานในระดับชาติหรือระดับประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้มีเวทีแสดงผลงาน ได้แสดงความสามารถให้เป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคน ดังนั้นด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน จึงขึ้นอยู่กับระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียน สอดคล้องกับจารุวรรณ (2561) พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา ที่เรียนชั้นปีต่างกัน มีความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.5.4.4 สาขาวิชาที่กำลังศึกษา พบว่า สาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก เป็นวิทยาลัยที่เปิดสอนทางด้านคหกรรม ที่มีชื่อเสียงคู่กับจังหวัดพิษณุโลกมาอย่างยาวนาน ดังนั้นนักเรียนต่างก็มีความสนใจที่เลือกเรียนที่วิทยาลัยแห่งนี้ โดยไม่ได้นุ่งเน้นที่จะเรียนสาขาใดสาขาหนึ่งเป็นการเฉพาะเจาะจง ซึ่งไม่สอดคล้องกับฉัตรเพชร (2561)

นักเรียนที่มีสาขาวิชาแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนโรงเรียนจิตรลดา (สายวิชาชีพ) แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ในงานวิจัยของอิทธิพล (2560) พบว่า สาขาวิชาที่ศึกษา มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาของ วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และอัมพา (2560) นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.5.4.5 ภูมิลาเนาเดิม พบว่า ภูมิลาเนาเดิมของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก เป็นวิทยาลัยเก่าแก่ และมีชื่อเสียงการสอนด้านคหกรรมระดับจังหวัด ดังนั้นไม่ว่านักเรียนจะมีภูมิลาเนาเดิมอยู่ในจังหวัดใกล้ ไกล เพียงใด ต่างก็มีความสนใจที่จะเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัยแห่งนี้ ซึ่ง นิยาวาเฮร์ และปฐมา (2562) พบว่า ปัจจัยภูมิลาเนาของนักศึกษา มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.5.5 เปรียบเทียบระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม สามารถอภิปรายผลในแต่ละด้าน ดังนี้

4.5.5.1 รายได้รวมต่อเดือนของครอบครัว พบว่า นักเรียนที่รายได้รวมต่อเดือนของครอบครัวแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก เป็นวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงด้านคหกรรมอันดับต้นๆของจังหวัด ดังนั้นไม่ว่าผู้ปกครองของนักเรียนจะมีรายได้แตกต่างกันเพียงใด ต่างก็มีความต้องการเรียนในวิทยาลัยแห่งนี้เหมือน ๆ กัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับธนวรรณ (2560) พบว่า รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือนของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่ ฉัตรเพชร (2561) รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครองของนักเรียนแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนโรงเรียนจิตรลดา (สายวิชาชีพ) แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.5.5.2 อาชีพของผู้ปกครอง พบว่า นักเรียนที่อาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกมีชื่อเสียงทางด้านคหกรรมศาสตร์ ที่ทำให้นักเรียนเกิดทักษะฝีมือขั้นสูง สามารถนำความรู้ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน รวมถึงสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ ดังนั้นไม่ว่าอาชีพของผู้ปกครองจะแตกต่างกันเพียงใด ต่างก็มุ่งหวังที่จะให้บุตรหลานเรียนต่อที่วิทยาลัยแห่งนี้เหมือน ๆ กัน แต่ในงานวิจัยของฉัตรเพชร (2561) ผู้ปกครองของนักเรียนที่ประกอบอาชีพแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนโรงเรียนจิตรลดา (สายวิชาชีพ) แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้ง ธนวรรณ (2560) ยังพบว่า อาชีพ

ของผู้ปกครองของนักเรียนมีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.5.5.3 ขนาดของครอบครัว พบว่า นักเรียนที่ขนาดของครอบครัวแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก เป็นสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียง ประกอบกับมีค่าเล่าเรียนที่ไม่แพง ดังนั้นไม่ว่า นักเรียนจะมาจากครอบครัวขนาดเล็ก ขนาดกลาง หรือขนาดใหญ่ ต่างก็ต้องการเลือกเรียนที่วิทยาลัยแห่งนี้เหมือนกัน ซึ่ง รณชัย (2560) พบว่า ขนาดของครอบครัวนักเรียนแตกต่างกัน ส่งผลต่อปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเรียนสถาบันอุดมศึกษา ของนักเรียนสายอาชีวศึกษาในจังหวัดภูเก็ตและพังงาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.5.5.4 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง พบว่า นักเรียนที่ระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จัดเป็นวิทยาลัยเก่าแก่ที่ขึ้นชื่อด้านคหกรรมมาอย่างยาวนาน ดังนั้น ไม่ว่าผู้ปกครองของนักเรียนจะมีการศึกษาระดับประถม มัธยม ปวช. ปวส. ปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรีก็ตาม ต่างก็มีความต้องการให้บุตรหลานเลือกเรียนต่อที่วิทยาลัยแห่งนี้เหมือนกัน ซึ่ง รณชัย (2560) ระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน ส่งผลต่อปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเรียนสถาบันอุดมศึกษาของนักเรียนสายอาชีวศึกษาในจังหวัดภูเก็ตและพังงาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ สราวุธ (2560) พบว่า การศึกษาของมารดา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนด้วย

4.5.5.5 ผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน พบว่า นักเรียนที่มีผู้มีบทบาทในการเลือกเรียนแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก มีชื่อเสียงอันดับต้นๆของจังหวัด มีผลงาน หรือมีกิจกรรมเด่นๆ มากมาย จึงทำให้สถาบันแห่งนี้เป็นที่รู้จักไปอย่างกว้างขวาง ดังนั้นไม่ว่าคนที่แนะนำให้ศึกษาต่อจะเป็นพ่อ แม่ รุ่นพี่ ครูแนะแนว เพื่อน หรือแม้แต่ตัวนักเรียนเอง ต่างก็มีความต้องการให้เลือกเรียนต่อที่วิทยาลัยแห่งนี้เหมือนกัน ดังที่ อัมพา (2560) ด้านการสนับสนุนนักศึกษาจากผู้อื่นต่างก็มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่ จันทิมา (2560) พบว่า บุคคลที่เกี่ยวข้อง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อของนักศึกษา

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก” มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียนในการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก 2) ศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียนในการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก 3) ศึกษาการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก 4) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก และ 5) เปรียบเทียบระดับความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 274 คน (วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก, 2564) โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทเนื้อหา (Content) ของงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ลักษณะของเครื่องมือการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaires) แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบปลายเปิด (Open Ended Questionnaires)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ได้จากการใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่าง ทาง Google form โดยผู้วิจัยจัดส่งลิงค์ Google form ไปยังกลุ่มตัวอย่าง และได้ชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจวัตถุประสงค์ และอธิบายวิธีตอบแบบสอบถาม และทำการเก็บรวบรวมแบบสอบถามให้ครบทั้ง 274 ฉบับ

2) ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยการค้นคว้าข้อมูลจากวารสารต่าง ๆ วิทยานิพนธ์ หนังสือวิชาการ บทความต่าง ๆ จากอินเทอร์เน็ต และจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าไคสแควร์ และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว

5.1 สรุปผล

5.1.1 การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคล ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกส่วนใหญ่ร้อยละ 74.82 เป็นเพศหญิง มีวุฒิการศึกษาเดิมเป็นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) คิดเป็นร้อยละ 100.00 โดยมีเกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ในช่วง 2.01 - 2.50 คิดเป็นร้อยละ 31.39 ซึ่งปัจจุบันนักเรียนกำลังศึกษาอยู่ในระดับ ปวช.3 คิดเป็นร้อยละ 35.76 ในสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ คิดเป็นร้อยละ 51.82 และนักเรียนมีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดพิษณุโลก คิดเป็นร้อยละ 73.72

5.1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกส่วนใหญ่ครอบครัวมีรายได้รวมเดือนละประมาณ 5,001 - 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 45.26 โดยผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 32.12 ซึ่งนักเรียนมาจากครอบครัวขนาดกลาง (3 - 5 คน) คิดเป็นร้อยละ 63.50 ในขณะที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) หรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 22.99 และตัวนักเรียนเองเป็นผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน คิดเป็นร้อยละ 58.76

5.1.3 การวิเคราะห์เกี่ยวกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนให้ความสำคัญอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.88$, $\sigma = 0.602$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบดังนี้

5.1.3.1 ด้านหลักสูตร พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านหลักสูตร อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.86$, $\sigma = 0.610$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือเป็นหลักสูตรที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ($\mu = 4.07$, $\sigma = 0.774$) รองลงมาคือ เป็นหลักสูตรที่มีการฝึกงานในสถานประกอบการจริง ($\mu = 4.02$, $\sigma = 0.763$) และน้อยที่สุด มีจำนวน 2 ข้อ ที่ค่าเฉลี่ยเท่า ๆ กัน คือ หลักสูตรที่เปิดสอนตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน ($\mu = 3.73$, $\sigma = 0.725$) และหลักสูตรที่เปิดสอนเป็นที่ยอมรับในวงการธุรกิจ และหน่วยงานราชการ ($\mu = 3.73$, $\sigma = 0.770$)

5.1.3.2 ด้านผู้สอน พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านผู้สอน อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.97$, $\sigma = 0.677$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด

คือ อาจารย์ผู้สอนมีการวางแผนและเตรียมการสอนไว้ล่วงหน้าเป็นอย่างดี ($\mu = 4.03$, $\sigma = 0.777$) รองลงมา มีจำนวน 2 ข้อที่ค่าเฉลี่ยเท่า ๆ กัน คือ อาจารย์ผู้สอนมีความรู้ ความเชี่ยวชาญในรายวิชาที่สอน ($\mu = 4.02$, $\sigma = 0.772$) และอาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าพบและขอคำปรึกษา นอกชั้นเรียน ($\mu = 4.02$, $\sigma = 0.827$) และน้อยที่สุดคือ อาจารย์ผู้สอนมีชื่อเสียงทางด้านวิชาการ และวิชาชีพเป็นอย่างดี ($\mu = 3.90$, $\sigma = 0.759$)

5.1.3.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านสื่อการเรียนการสอน อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.89$, $\sigma = 0.652$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด มีจำนวน 2 ข้อที่ค่าเฉลี่ยเท่า ๆ กัน คือ สื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมกับสาขาวิชา ($\mu = 3.93$, $\sigma = 0.738$) และสื่อการเรียนมีความถูกต้อง และสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา ($\mu = 3.93$, $\sigma = 0.758$) รองลงมาคือ สื่อการเรียนการสอนมีเพียงพอกับความต้องการของนักศึกษาในสาขาวิชา ($\mu = 3.90$, $\sigma = 0.781$) และน้อยที่สุดคือ สื่อการเรียนสร้างความสนใจให้เกิดการใฝ่รู้ ในเรื่องราวที่ต้องศึกษา ($\mu = 3.86$, $\sigma = 0.769$)

5.1.3.4 ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.78$, $\sigma = 0.714$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ สถานศึกษาตั้งอยู่ในแหล่งชุมชน และสะดวกต่อการเดินทางมาเรียน ($\mu = 3.81$, $\sigma = 0.829$) รองลงมา มีจำนวน 2 ข้อที่ค่าเฉลี่ยเท่า ๆ กัน คือ สถานศึกษามีความพร้อมของอาคารและสถานที่ ($\mu = 3.80$, $\sigma = 0.801$) และห้องปฏิบัติการมีอุปกรณ์ดับเพลิงที่มีประสิทธิภาพและมีจำนวนเพียงพอหากเกิดอุบัติเหตุจากการเรียนการสอนในประเภทวิชาคหกรรม ($\mu = 3.80$, $\sigma = 0.818$) และน้อยที่สุดคือ บริเวณสถานศึกษาภายในสถานศึกษา อาคาร ห้องเรียนมีความสะอาด เรียบร้อย เป็นสัดส่วนถูกสุขลักษณะ ($\mu = 3.73$, $\sigma = 0.865$)

5.1.3.5 ด้านการวัดและการประเมินผล พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านการวัดและการประเมินผล อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.99$, $\sigma = 0.643$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีการเปิดผลการวัดและประเมินผลให้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ผ่านหลายช่องทาง เช่น เว็บไซต์หลักและป้ายประกาศของสถานศึกษา ($\mu = 4.01$, $\sigma = 0.758$) รองลงมา มีจำนวน 2 ข้อที่ค่าเฉลี่ยเท่า ๆ กัน คือ มีการใช้วิธีการวัดที่เหมาะสมกับผู้เรียน และมีการวัดผลที่ต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ ($\mu = 3.99$, $\sigma = 0.724$) และมีระบบการวัดและประเมินผลที่โปร่งใส และตรวจสอบได้ ($\mu = 3.99$, $\sigma = 0.736$) และน้อยที่สุดคือ วิธีการประเมินผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และกิจกรรมการเรียนการสอน ($\mu = 3.97$, $\sigma = 0.736$)

5.1.3.6 ด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.82$, $\sigma = 0.672$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีสนับสนุนให้นักเรียนในประเภทวิชาคหกรรม จัดแสดงผลงานแนะแนวการศึกษาต่อในประเภทวิชา คหกรรมทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา ($\mu = 3.89$, $\sigma = 0.783$) รองลงมาคือ มีการสนับสนุนและส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมแข่งขันทักษะวิชาชีพประเภทคหกรรมทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา ($\mu = 3.86$, $\sigma = 0.792$) และน้อยที่สุดคือ มีกิจกรรมเสริม

หลักสูตรในรายวิชา เช่น การศึกษานอกสถานที่ การสัมมนาวิชาการ การฝึกปฏิบัติฯ ส่งเสริมการทำงานเป็นทีม และศักยภาพ นักเรียน ในการนำความรู้และทักษะไปประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสม ($\mu = 3.77$, $\sigma = 0.747$)

5.1.4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียนกับการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ผลการวิจัยพบดังนี้

5.1.4.1 เพศ พบว่า เพศของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.4.2 เกรดเฉลี่ยสะสม พบว่า เกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.4.3 ระดับการศึกษาในปัจจุบัน พบว่า ระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.4.4 สาขาวิชาที่กำลังศึกษา พบว่า สาขาวิชาที่กำลังศึกษาของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.4.5 ภูมิลำเนาเดิม พบว่า ภูมิลำเนาเดิมของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านหลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.5 การวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับความสำคัญที่มีต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ผลการวิจัยพบดังนี้

5.1.5.1 รายได้รวมต่อเดือนของครอบครัว พบว่า นักเรียนที่รายได้รวมต่อเดือนของครอบครัวแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.5.2 อาชีพของผู้ปกครอง พบว่า นักเรียนที่อาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.5.3 ขนาดของครอบครัว พบว่า นักเรียนที่ขนาดของครอบครัวแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.5.4 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง พบว่า นักเรียนที่ระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.5.5 ผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน พบว่า นักเรียนที่มีผู้มีบทบาทในการเลือกเรียนแตกต่างกัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 ข้อเสนอแนะ

การเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อเสนอแนะ 2 ด้าน ได้แก่ ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

5.2.1 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในครั้งนี้

5.2.1.1 การวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญต่อการวัดและการประเมินผลอยู่ในระดับมากที่สุด อาจเป็นเพราะระบบเครือข่าย รุ่นพี่-รุ่นน้อง ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น รวมทั้งระบบการออกแนะแนวของวิทยาลัยแบบบูรณาการ มีการนำเสนอมติทัศนวิสัยในรูปแบบต่างๆ ทั้งบริบทพื้นที่ บริบทด้านเนื้อหาวิชาที่ต้องศึกษา บริบทสถานที่ฝึกภาคปฏิบัติด้านคหกรรมศาสตร์ มีจุดไฮไลท์ที่สำคัญคือ ในเรื่องระบบการประเมินผลของวิทยาลัยฯ ทุกระดับชั้น ส่วนใหญ่ไม่มีนักศึกษาตกค้าง ไม่มีนักศึกษาต้องพักสภาพระหว่างทาง ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักเรียนและตัวผู้ปกครองเป็นอย่างยิ่ง สามารถเข้าทำงานในสถานประกอบการประเภทโรงแรม ภัตตาคาร ร้านอาหารต่าง ๆ ที่รองรับด้านคหกรรมศาสตร์ จึงเป็นจุดขายที่สำคัญทำให้นักเรียนที่มุ่งมั่นที่จะเข้าศึกษาต่อที่วิทยาลัยแห่งนี้ และเลือกเป็นอันดับต้น ๆ ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรใช้วิธีการวัดที่เหมาะสมกับผู้เรียน มีการวัดผลที่ต่อเนื่อง สม่่าเสมอ มีระบบการวัดและประเมินผลที่โปร่งใส และตรวจสอบได้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างภาพลักษณ์ของวิทยาลัย ให้ได้รับความนิยมนและเป็นทางเลือกในการเข้าศึกษาต่อของนักเรียนเพิ่มมากขึ้น

5.2.1.2 การวิจัยครั้งนี้พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านระดับการศึกษาในปัจจุบันของนักเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จำแนกตามด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน ดังนั้นผู้บริหารควรส่งเสริมให้นักเรียนระดับ ปวช. 1 - ปวช. 3 ได้รับการปลูกฝังในระบบกิจกรรมของสถานศึกษา มีการจัดประกวดเพื่อสร้างเสริมทักษะในด้านต่าง ๆ ที่ทางจังหวัดมีอยู่ อาทิเช่น กิจกรรมการประกวดด้านการท่องเที่ยว เพราะมีแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์สำคัญมากมาย ได้แก่ วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร พิพิธภัณฑสถานบ้านเก่าหวิ พระราชวังจันทน์ อุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้า บ้างมุงเนินมะปราง ลำน้ำเข็ก บ้านผารังหมี ฯลฯ เพื่อเป็นการปลูกฝังให้นักเรียนระดับ ปวช. มีความรักและหวงแหนในขนบธรรมเนียมประเพณี และแหล่งอนุรักษ์ธรรมชาติที่สำคัญของทางจังหวัด นอกจากนี้ควรมีการจัดประกวดการประกอบอาหารคาว หวาน เบเกอรี่ ขนมฝรั่ง และขนมโบราณ เพื่อสืบสานวัฒนธรรมไทยอันดีงามของภาคเหนือเอาไว้ให้คงอยู่คู่กับจังหวัด ซึ่งได้รับการขนานนามว่า เมืองสองแคว ส่วนในภาคการศึกษาควรมีกิจกรรมประกวดการออกแบบผ้าและการแต่งกาย

การเย็บปัก ถัก ร้อยการออกแบบดอกไม้ประดิษฐ์ การร้อยพวงมาลัยด้วยดอกไม้สด ฯลฯ ซึ่งจะทำให้ นักเรียนเกิดความซึ่มซับ และให้ความสำคัญต่อระบบกิจกรรมของสถานศึกษาอย่างต่อเนื่องตลอด หลักสูตรระยะ 3 ปี ในระดับ ปวช. ต้น

5.2.1.3 การวิจัยครั้งนี้พบว่า ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียนที่แตกต่าง กัน ให้ความสำคัญต่อการเลือกเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม วิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ไม่ว่านักเรียนจะมาจากครอบครัว ที่มีรายได้สูงหรือต่ำ หรือผู้ปกครองมีการศึกษาในระดับที่แตกต่างกันเพียงใด ก็ไม่ได้มีผลกระทบต่อ การส่งบุตรหลานเข้าศึกษาต่อ เนื่องจากเป็นสถาบันด้านอาชีวศึกษาที่มีชื่อเสียงด้านคหกรรมศาสตร์ ของจังหวัดพิษณุโลก ดังนั้นผู้บริหารวิทยาลัยฯ จึงควรรักษาชื่อเสียงของวิทยาลัย โดยเฉพาะ ด้านคหกรรมศาสตร์ที่มีชื่อเสียงมาอย่างยาวนานและเด่นตระหง่านเพื่อการรองรับการพัฒนาธุรกิจ ด้านนี้ของจังหวัดในกลุ่มภาคเหนือ ทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจให้กับผู้ปกครอง และตัวนักเรียน ในการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อได้มากขึ้น

5.2.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยในครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งต่อไปควรจะได้มีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมในเรื่องต่อไปนี้

5.2.2.1 ควรมีการศึกษาการเลือกเรียนในหลักสูตร ประกาศนียบัตรเทคโนโลยี บัณฑิต(ทลบ.) แผนกวิชาคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างและสอดคล้องกันได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

5.2.2.2 ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตการศึกษาเฉพาะนักเรียน หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกเท่านั้น และกลุ่มประชากรดังกล่าว มีเพียงแค่สถานศึกษาเดียวในจังหวัดพิษณุโลก สำหรับในการศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษากลุ่มประเภท วิชาคหกรรม ของนักศึกษาสถาบันภาคเหนือ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เพื่อนำผล การศึกษามาใช้ในระดับจังหวัดหรือประเทศต่อไป

5.2.2.3 ควรมีการศึกษาเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการตัดสินใจเลือก เรียนต่อ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ เพื่อเป็นข้อมูลในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรการเรียน การสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และตรงตามกับความต้องการของนักเรียนได้มากที่สุด

เอกสารอ้างอิง

- กมลทิพย์ คำใจ และ Lingyun Yang. 2560. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนักศึกษาจีนในการเลือกศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. วารสาร มจร นครน่านปริทรรศน์. 1, 2 (ก.ค. - ธ.ค.) : 73 – 89.
- กระทรวงศึกษาธิการ. 2562. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 136 ตอนพิเศษ 289. หน้า 1 – 19.
- กฤษฎา อัครฤกษ์. (ม.ป.ป.). หลักสูตรและการสอน. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: <https://kritisada141242.blogspot.com/2019/07/blog-post.html>, 10 พฤษภาคม 2564.
- กัญทร ยินเจริญ และพัชรินทร์ เต็งมีศรี. 2560. ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนในคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย. รายงานการวิจัย. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- ไกรสิงห์ สุตสงวน. 2560. การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร. สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ. 10, 1 (ม.ค. – เม.ย.) : 201 – 207.
- ชัตติยะ นุตวัตร. 2562. กระบวนการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร. ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- คณะกรรมการการอาชีวศึกษา. 2564. ข้อเสนอเชิงนโยบายการจัดตั้งอาชีวศึกษาจังหวัด. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: <https://www.vec.go.th/>, 7 พฤษภาคม 2564.
- งานทะเบียน วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก. 2564. ฝ่ายวิชาการ งานทะเบียน. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: <http://www.plvc.ac.th/>, 10 มิถุนายน 2564.
- จันทิมา รอดคง. 2560. ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเลือกเข้าศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดหนองคาย. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- จารุวรรณ เทวกุล. 2561. ความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยอาชีวศึกษาฉะเชิงเทรา. การค้นคว้าอิสระหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต. สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ฉัตรเพชร ชมใจ. 2561. ปัจจัยในการเลือกเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนโรงเรียนจิตรลดา (สายวิชาชีพ). วิทยานิพนธ์คหกรรมศาสตรบัณฑิต. สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- ชนะจิต คำแพง. 2559. การศึกษาสภาพและแนวทางการดำเนินงานกิจกรรมนักเรียน นักศึกษา ตามระเบียบองค์การนักวิชาชีพในอนาคตแห่งประเทศไทย ในสถานศึกษาอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ภาคเหนือ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการบริหารสถานศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ชูเกียรติ วรรณสอน. 2561. การเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่แตง อาเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณัชชา สุวรรณวงศ์. 2560. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน นครราชสีมา (ระบบโควตา)ประจำปีการศึกษา 2560. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน.
- ณัฐชยา ฐานิสร์ นรา บุรณรัช วรรณิ ลิ้มอักษร อุษา เหมตะศิลป์ ดวงจันทร์ เดชรักษา ศุภวดี บุญญวงศ์. 2563. สภาพการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนของสถานศึกษา. รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยทักษิณ, สงขลา.
- ณัฐสุดา พิพฒิไกร. 2560. แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาคหกรรม ของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาบริหารอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือลาดกระบัง.
- ตฤติยา ศิลาทอง. 2556. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการพัฒนาวิชาชีพของอาจารย์คหกรรมศาสตร์ระดับอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ทรรศนีย์ วรหาคำ. 2554. การศึกษาการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของโรงเรียนวัดจันทร์ประดิษฐาราม สังกัดสำนักงานเขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. สาขาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธนวรรณ สอ้าง. 2560. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมศาสตร์ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของผู้วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี. วิทยานิพนธ์คหกรรมศาสตร์บัณฑิต. สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- นภษร จันทนโอ. 2557. การรับรู้บทบาทวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. วิทยานิพนธ์คหกรรมศาสตร์มหาบัณฑิต. สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- นิยาวาเฮร์ ไพบูลย์ และ ปฐมมา อาแว. 2562. การตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานีปีการศึกษา 2562.
รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี.
- ประดิษฐ์ สมวงษา. 2561. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในสายสามัญ
หรือสายอาชีพและศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อใน
สายสามัญหรือสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วารสารศึกษาศาสตร์, 4(1),
มกราคม-มีนาคม, 89-96.
- ปริยานุช สายธนู. 2561. มूलเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 ในสถานศึกษา สังกัดอาชีวศึกษาอุดรธานี
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.
- บุณิกา แจ่มจำรัส. 2555. ความคาดหวังของผู้สอนและผู้เรียนที่มีต่อศักยภาพการบริหารงาน
วิชาการโรงเรียนศรีวัฒนาบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีนานาชาติ. วิทยานิพนธ์
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธนบุรี.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. 2562. ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 116 ตอนที่ 74. หน้า 1 - 22.
- พัชรภรณ์ โพธิสัย. 2558. สภาพแวดล้อมทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนบ้านนาค่านาใน
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ. งานนิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต. สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พัชรินทร์ เต็งมีศรี และกัญทร ยินเจริญ. 2561. ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนในคณะ
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย. รายงานการวิจัย.
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- พิจิตรา ธงพานิช. 2556. การพัฒนาหลักสูตร ทฤษฎี หลักการ แนวคิด ทิศทาง แนวโน้ม.
พิมพ์ครั้งที่ 5. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.
- ภัทรพล พรหมมัญ. 2560. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจในการเลือกศึกษาต่อในคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสมุทรปราการ.
รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- เมธาวี สุขปาน. 2561. ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในหลักสูตรประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ของนักเรียน กรณีศึกษาวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี. หลักสูตร
เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- รณชัย คงกะพันธ์. 2560. ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเรียนสถาบันอุดมศึกษาของนักเรียนสาย
อาชีวศึกษาในจังหวัดภูเก็ตและพังงา. รายงานการวิจัย วิทยาลัยราชพฤกษ์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2554. พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. นามมีบุคคล
พับลิเคชั่น, กรุงเทพฯ.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- รุ่งทิวา จันทรพัฒน์วงศ์. 2557. เอกสารประกอบการสอน รายวิชาการพัฒนาหลักสูตร : Curriculum Development. ม.ป.ท.
- วิเชียร ดีฉาย. 2561. ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ของนักศึกษาสาขาเทคนิคการผลิต สังกัดสถาบันอาชีวศึกษาภาคกลาง 2 และภาคเหนือ 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- วิทยาลัยสารพัดช่างกาฬสินธุ์. 2564. พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: <http://www.kpc.ac.th/th/> , 26 ธันวาคม 2564.
- วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก. 2564. ประวัติความเป็นมา. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: <http://www.plvc.ac.th/>, 10 มิถุนายน 2564.
- ศักรินทร์ หงส์รัตนาวรกิจ. 2557. ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. วิทยานิพนธ์คหกรรมศาสตร์มหาบัณฑิต. สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- ศาสตราจารย์ ดร. ชมชื่น. 2558. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ในอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจังหวัดกาญจนบุรี. การค้นคว้าอิสระครุศาสตร์มหาบัณฑิต. สาขาวิชาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี.
- ศิริชัย พงษ์วิชัย. 2555. การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์เน้นสำหรับงานวิจัย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมศรี เพชรโชติ. 2560. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อหลักสูตรคหกรรมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. วารสารดุสิตธานี, 11, 3 ก.ย.-ธ.ค.
- สรายุทธ เพ็ชรซีก. 2560. ปัจจัยทางครอบครัวที่ส่งผลต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น: ศึกษากรณีโรงเรียนมีนประชาวิทยา เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนาบริหารศาสตร์.
- สายม่าน เปลี่ยนเหล็ก. 2561. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชาเครื่องกลและซ่อมบำรุงในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 5 และภาคเหนือ 3. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2564. **การจัดทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ที่เน้นสมรรถนะทางสาขาวิชาชีพ.**
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. 2556. **ประวัติความเป็นมา.** [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: <https://www.vec.go.th/>, 7 พฤษภาคม 2564.
- สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. 2563. **หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562.** [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: <http://lertkrai.net/>, 10 พฤษภาคม 2564.
- สุเทพ อ่วมเจริญ. 2555. **การพัฒนาหลักสูตร: ทฤษฎีและการปฏิบัติ.** นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุธาสินี เรืองฉาย. 2561. **ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจศึกษาต่อในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนพณิชยการลานนาเชียงใหม่.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุรัชย์ เทียนขาว. 2560. **รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ กับการศึกษาของประเทศ.** [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: https://www.matichon.co.th/columnists/news_546319, 6 พฤษภาคม 2564
- หทัยกาญจน์ สิทธิศักดิ์. 2559. **ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อระดับปริญญาเอก หลักสูตรบริหารธุรกิจดุษฎีบัณฑิต ของนักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.** วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจบัณฑิต. สาขาวิชาการจัดการ คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- อัมพา แก้วจงประสิทธิ์. 2560. **แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคชัยนาท.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อิทธิพล อเนกธนทรัพย์. 2560. **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียน ประเภทวิชาคหกรรม ในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม.** วิทยานิพนธ์คหกรรมศาสตร์บัณฑิต. สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- Barnard, Chester I. 1938. **The Functions of Executive.** Cambridge, Massachusetts : University Press.
- Best, J.W. 1981. **Research in Education.** New Jersey: Practice – Hall.
- Good, C.V. 1959. **Dictionary of Education.** New York: McGraw-Hill Book, Company.
- Harris, C.W. 1960. **Encyclopedia of Educational Research.** New York: The Macmillan, Company.
- Likert, Rensis. 1999. **The Method of Constructing and Attitude Scale.** New York: John Willey & Son.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

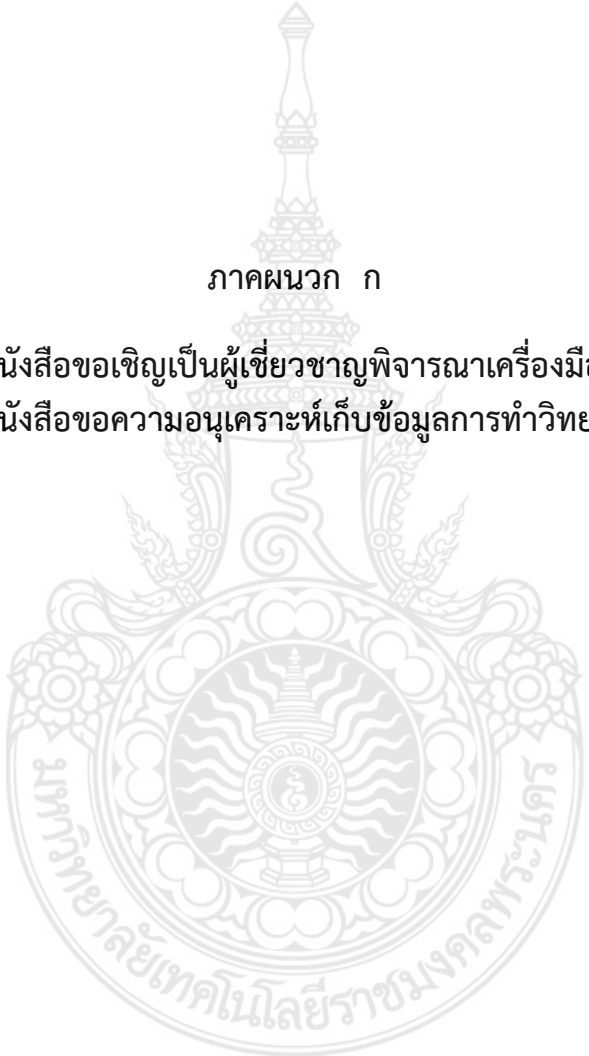
Oppenheim, A. N. 1979. **Questionnaire design and attitude measurement.** (2nd ed.). New York : Basic Book.

ภาคผนวก

- ภาคผนวก ก หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย
หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการทำวิทยานิพนธ์
- ภาคผนวก ข เครื่องมือการวิจัย
- ภาคผนวก ค ผลการคำนวณค่า IOC
- ภาคผนวก ง ภาพบรรยากาศการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

ภาคผนวก ก

- หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย
- หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการทำวิทยานิพนธ์

ที่ อว ๐๖๕๒.๐๓/๒๕๖๔

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
๑๖๘ ถนนศรีอยุธยา เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.ชัยณรงค์ คัชมาตย์

ด้วย นางสาวพรทิพย์ วงคำสอน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๖๓๗๐๗๐๓๕๑๓-๘ นักศึกษา
ระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกรเรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการ
ทำวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อ การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียน
วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร์ กี่อาริโย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และ
คุณสมบัติเหมาะสม จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัยให้กับ นางสาวพรทิพย์ วงคำสอน
จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(นางปิยะธิดา สีหะวัฒน์กุล)

คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์

โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๘๒๖๒-๔

โทรสาร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๐๐

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อนักศึกษา หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙ ๗๙๒๓ ๓๙๔๕

ที่ อว ๐๖๕๒.๐๓/๒๕๖๕

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
๑๖๘ ถนนศรีอยุธยา เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิธาชัย ศรีอุดม

ด้วย นางสาวพรทิพย์ วงคำสอน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๖๓๗๐๗๐๓๕๑๓-๘ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกเรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อ การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร์ ก่ออารีโย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และคุณสมบัติเหมาะสม จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัยให้กับ นางสาวพรทิพย์ วงคำสอน จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(นางปิยะธิดา สีหะวัฒน์กุล)

คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์

โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๘๒๖๒-๔

โทรสาร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๐๐

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อนักศึกษา หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙ ๗๙๒๓ ๓๙๔๕

ที่ อว ๐๖๕๒.๐๓/๒๕๖๖

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
๑๖๘ ถนนศรีอยุธยา เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย
เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วณิช นิลนนท์

ด้วย นางสาวพรทิพย์ วงคำสอน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๖๓๗๐๗๐๓๕๑๓-๘ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกเรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อ การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญากัณฑ์ ก่ออาริโย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และคุณสมบัติเหมาะสม จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัยให้กับ นางสาวพรทิพย์ วงคำสอน จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(นางปิยะธิดา สีหะวัฒน์กุล)

คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์

โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๘๒๖๒-๔

โทรสาร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๐๐

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อนักศึกษา หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙ ๗๙๒๓ ๓๙๔๕

ที่ อว ๐๖๕๒.๐๓/๒๕๖๘

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
๑๖๘ ถนนศรีอยุธยา เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคพิจิตร

ด้วย นางสาวพรทิพย์ วงคำสอน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๖๓๗๐๗๐๓๕๑๓-๘ นักศึกษา
ระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกเรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการ
ทำวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อ การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียน
วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร์ กี่อาริโอ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ พิจารณาเห็นว่า นางสาวสุนันท์ พรหมประกอบ บุคลากร
ในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และคุณสมบัติเหมาะสม จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณา
เครื่องมือวิจัยให้กับ นางสาวพรทิพย์ วงคำสอน จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(นางปิยะธิดา สี่หะวัฒน์กุล)

คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์

โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๓๗๗ ต่อ ๘๒๖๒-๔

โทรสาร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๐๐

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อนักศึกษา หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙ ๗๙๒๓ ๓๙๔๕

ที่ อว ๐๖๕๒.๐๓/๒๕๖๗

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
๑๖๘ ถนนศรีอยุธยา เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

ด้วย นางสาวพรทิพย์ วงคำสอน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๖๓๗๐๗๐๓๕๑๓-๘ นักศึกษา
ระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกเรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการ
ทำวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อ การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียน
วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร์ ก่ออารีโย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ พิจารณาเห็นว่า นายอนุสิทธิ์ ประเสริฐดี บุคลากรในสังกัด
ของท่าน ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และคุณสมบัติเหมาะสม จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณา
เครื่องมือวิจัยให้กับ นางสาวพรทิพย์ วงคำสอน จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(นางปิยะธิดา สีหะวัฒน์กุล)

คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์

โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๘๒๖๒-๔

โทรสาร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๐๐

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อนักศึกษา หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙ ๗๙๒๓ ๓๙๔๕

ที่ อว ๐๖๕๒.๐๓/๒๙๒๔

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
๑๖๘ ถนนศรีอยุธยา เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๓๐ สิงหาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

ด้วย นางสาวพรทิพย์ วงคำสอน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๖๓๗๐๗๐๓๕๑๓-๘ นักศึกษา
ระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกเรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการ
ทำวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อ การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียน
วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร์ กี่อารีโย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ขอความ
อนุเคราะห์จากท่านโปรดพิจารณาให้ นางสาวพรทิพย์ วงคำสอน เข้าเก็บข้อมูลการทำวิทยานิพนธ์โดยใช้
แบบสอบถาม ในหัวข้อ การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียน
วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก กับกลุ่มประชากรประเภทวิชาคหกรรม สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ
สาขาวิชาแพชชั่นและสิ่งทอ และสาขาคหกรรมศาสตร์ จำนวน ๒๗๔ คน ระหว่างวันที่ ๑ - ๓๐ กันยายน
๒๕๖๔ ณ วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(นางปิยะธิดา สีหะวัฒน์กุล)

คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์

โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๘๒๖๒-๔

โทรสาร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๐๐

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อนักศึกษา หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙ ๗๙๒๓ ๓๙๔๕

ภาคผนวก ข

เครื่องมือการวิจัย

แบบสอบถาม

การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม ของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้ แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

การตอบแบบสอบถามนี้ โปรดตอบแบบสอบถามตามสภาพความเป็นจริง และตรงตามความคิดเห็นของท่านให้มากที่สุด เพื่อเป็นแนวทางพัฒนาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม ของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลกให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน และความต้องการของตลาดแรงงาน ซึ่งข้อมูลจากการตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับ โดยจะนำข้อมูลไปใช้เพื่อประโยชน์ในการวิจัยในเชิงวิชาการเท่านั้น

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงในความกรุณาของท่านที่ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

นางสาวพรทิพย์ วงคำสอน

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขากรรมศาสตร์

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าตัวเลือกที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงตัวเลือกเดียว และกรณารอรายละเอียดในช่องว่างที่กำหนด

1. เพศ

1. ชาย

2. หญิง

2. วุฒิการศึกษาเดิม.....

3. เกรดเฉลี่ยสะสม (GPA) ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2. 2.01 - 2.50

3. 2.51 - 3.00

4. 3.01 - 3.50

5. 3.51 ขึ้นไป

4. ระดับการศึกษาในปัจจุบัน

1. ปวช.1

2. ปวช.2

3. ปวช.3

5. สาขาวิชาที่กำลังศึกษา

1. สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ

2. สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์

3. สาขาวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ

6. ภูมิลำเนาเดิม

1. จังหวัดพิษณุโลก

2. จังหวัดอุดรดิตถ์

3. จังหวัดพิจิตร

4. จังหวัดเพชรบูรณ์

5. จังหวัดกำแพงเพชร

6. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าตัวเลือกที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงตัวเลือกเดียว และกรณารอรายละเอียดในช่องว่างที่กำหนด

1. รายได้รวมต่อเดือนของครอบครัว

☐ 1. ต่ำกว่า 5,000 บาท	☐ 2. 5,001 – 10,000 บาท
☐ 3. 10,001 - 15,000 บาท	☐ 4. 15,001 – 20,000 บาท
☐ 5. มากกว่า 20,000 บาทขึ้นไป	

2. อาชีพของผู้ปกครอง

☐ 1. รับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ	☐ 2. พนักงานบริษัทเอกชน
☐ 3. ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	☐ 4. รับจ้างทั่วไป
☐ 5. เกษตรกร	☐ 6. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

3. ขนาดของครอบครัว

☐ 1. ครอบครัวขนาดเล็ก (ต่ำกว่า 3 คน)
☐ 2. ครอบครัวขนาดกลาง (3 -5 คน)
☐ 3. ครอบครัวขนาดใหญ่ (5 คนขึ้นไป)

4. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

☐ 1. ประถมศึกษา (ป.6)
☐ 2. มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) หรือเทียบเท่า
☐ 3. มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) หรือเทียบเท่า
☐ 4. อนุปริญญา ปวส. หรือเทียบเท่า
☐ 5.ปริญญาตรี หรือเทียบเท่า
☐ 6. สูงปริญญาตรี

5. ผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน

☐ 1. บิดา-มารดา
☐ 2. ตนเอง
☐ 3. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 3 การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียน
วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความสำคัญทางด้านขวามือของแต่ละข้อที่ตรงกับ
ความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงระดับเดียว โดยกำหนดคะแนนให้

- 5 หมายถึง มีความสำคัญมากที่สุด
4 หมายถึง มีความสำคัญมาก
3 หมายถึง มีความสำคัญปานกลาง
2 หมายถึง มีความสำคัญน้อย
1 หมายถึง มีความสำคัญน้อยที่สุด

ข้อที่	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก	ระดับความสำคัญ				
		5	4	3	2	1
1. ด้านหลักสูตร						
1.1	หลักสูตรที่เปิดสอนมีความทันสมัยและเป็นที่ยอมรับในปัจจุบัน					
1.2	หลักสูตรที่เปิดสอนตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน					
1.3	หลักสูตรที่เปิดสอนเน้นทางด้านสาขาวิชาชีพ					
1.4	หลักสูตรที่เปิดสอนมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักมาอย่างยาวนาน					
1.5	มีหลักสูตรให้เลือกเรียนหลากหลายสาขา					
1.6	หลักสูตรที่เปิดสอนตรงตามความต้องการของผู้เรียน					
1.7	เป็นหลักสูตรหรือสาขาวิชาที่เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วมีงานรองรับ					
1.8	เป็นหลักสูตรหรือสาขาวิชาที่ทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าในอาชีพ					
1.9	หลักสูตรที่เปิดสอนเป็นที่ยอมรับในวงการธุรกิจ และหน่วยงานราชการ					
1.10	เป็นหลักสูตรที่ลงมือปฏิบัติมากกว่าการเรียนวิชาทฤษฎี					
1.11	รายวิชาที่เรียนในหลักสูตรเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น					
1.12	เป็นหลักสูตรที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้					
1.13	เป็นหลักสูตรที่มีการฝึกงานในสถานประกอบการจริง					

ข้อที่	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก	ระดับความสำคัญ				
		5	4	3	2	1
1.14	เป็นหลักสูตรที่มีวิธีการเรียนการสอนที่หลากหลาย เช่นแบบบรรยาย แบบปฏิบัติการ สัมมนา อภิปราย ค้นคว้าด้วยตนเอง และใช้สื่อที่ทันสมัย					
1.15	รายวิชาในหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ การทำโครงการได้เพียงพอ					
2. ด้านผู้สอน						
2.1	อาจารย์ผู้สอนมีชื่อเสียงทางด้านวิชาการ และวิชาชีพ เป็นอย่างดี					
2.2	อาจารย์ผู้สอนมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชา					
2.3	อาจารย์ผู้สอนมีความรู้ ความเชี่ยวชาญในรายวิชาที่ สอน					
2.4	อาจารย์ผู้สอนมีการพัฒนาความรู้ ความสามารถอยู่ เสมอ					
2.5	อาจารย์ผู้สอนมีกระบวนการสอน ส่งเสริม และ พัฒนาทักษะความคิดให้แก่ักเรียน					
2.6	อาจารย์ผู้สอนมีการติดตามความรู้ใหม่ ๆ และนำมา เชื่อมโยงกับการเรียนการสอน					
2.7	อาจารย์ผู้สอนมีความพร้อมด้านเอกสาร คู่มือ หรือ ตำราประกอบการสอน					
2.8	อาจารย์ผู้สอนมีการใช้สื่อการสอนหรือเทคโนโลยีที่ ทันสมัยประกอบการสอน					
2.9	อาจารย์ผู้สอนมีเกณฑ์และวิธีการวัดและประเมินผล การเรียนการสอนที่เหมาะสมและยุติธรรม					
2.10	อาจารย์ผู้สอนมีคุณธรรม จริยธรรม ปฏิบัติตนเป็น แบบอย่างที่ดีและเป็นที่น่าเคารพ					
2.11	อาจารย์ผู้สอนมีความตรงต่อเวลา และความ สม่ำเสมอในการสอน					
2.12	อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าพบและ ขอคำปรึกษานอกชั้นเรียน					
2.13	อาจารย์ผู้สอนมีการวางแผนและเตรียมการสอนไว้ ล่วงหน้าเป็นอย่างดี					

ข้อที่	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก	ระดับความสำคัญ				
		5	4	3	2	1
3. ด้านสื่อการเรียนการสอน						
3.1	สื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมกับสาขาวิชา					
3.2	สื่อการเรียนการสอนมีความทันสมัยและสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน					
3.3	สื่อการเรียนมีความถูกต้อง และสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา					
3.4	สื่อการเรียนสร้างความสนใจ ให้เกิดการใฝ่รู้ ในเรื่องราวที่ต้องศึกษา					
3.5	สื่อการสอนส่งเสริมการเรียนรู้ให้แก่ นักศึกษาอย่างเหมาะสม					
3.6	สื่อการสอนกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดกระบวนการคิด วิเคราะห์					
3.7	สื่อการเรียนการสอนมีเพียงพอกับความต้องการของ นักศึกษาในสาขาวิชา					
4. ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก						
4.1	สถานศึกษามีการจัดสภาพแวดล้อมภายในที่สวยงาม ร่มรื่น น่าอยู่					
4.2	สถานศึกษาตั้งอยู่ในแหล่งชุมชน และสะดวกต่อการเดินทางมาเรียน					
4.3	สถานศึกษามีความพร้อมของอาคารและสถานที่					
4.4	สภาพแวดล้อมในห้องเรียนเอื้ออำนวยต่อการเรียน การสอน เช่น มีแสงสว่างเพียงพอ และไม่มีเสียงรบกวน เอื้อต่อการเรียนปฏิบัติในประเภทวิชา คหกรรม					
4.5	บริเวณสถานที่ภายในสถานศึกษา อาคาร ห้องเรียน มีความสะอาด เรียบร้อย เป็นสัดส่วนถูกสุขลักษณะ					
4.6	สถานศึกษามีห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ และอุปกรณ์ การเรียนการสอนที่ทันสมัย					
4.7	สถานศึกษามีอุปกรณ์การเรียนการสอน และการปฏิบัติอย่างเพียงพอ					
4.8	สถานศึกษามีสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการศึกษา เช่น ห้องสมุด มีหนังสือประกอบการเรียนที่ทันสมัย					

ข้อที่	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก	ระดับความสำคัญ				
		5	4	3	2	1
	ห้องอินเทอร์เน็ต มีเครื่องคอมพิวเตอร์เพียงพอ สำหรับการสืบค้นข้อมูล					
4.9	ห้องปฏิบัติการมีอุปกรณ์ดับเพลิงที่มีประสิทธิภาพ และมีจำนวนเพียงพอหากเกิดอุบัติเหตุจากการเรียน การสอนในประเภทวิชาคหกรรม					
4.10	อุปกรณ์การเรียนในประเภทวิชาคหกรรม เช่น เต้า ห้อม มีด กรรไกร จักรเย็บผ้า อ่างล้างมือ ตู้เย็น เป็น ต้น อยู่ในสภาพดีพร้อมใช้งาน					
5. ด้านการวัดและการประเมินผล						
5.1	วิธีการประเมินผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และ กิจกรรมการเรียนการสอน					
5.2	มีการใช้วิธีการวัดที่เหมาะสมกับผู้เรียน และมีการ วัดผลที่ต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ					
5.3	การวัดและประเมินผลเป็นไปตามระเบียบและ กฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ล่วงหน้า					
5.4	มีระบบการวัดและประเมินผลที่โปร่งใส และ ตรวจสอบได้					
5.5	มีระบบสารสนเทศ(ศธ.02)เกี่ยวข้องกับการวัดผล และประเมินผลที่ผู้ปกครองของนักเรียนสามารถ ตรวจสอบผลการเรียนของนักเรียนได้					
5.6	มีการเปิดผลการวัดและประเมินผลให้กับผู้มีส่วนได้ ส่วนเสียผ่านหลายช่องทาง เช่น เว็บไซต์หลักและ ป้ายประกาศของสถานศึกษา					
6. ด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน						
6.1	มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรในรายวิชา เช่น การศึกษา นอกสถานที่ การสัมมนาวิชาการ การฝึกปฏิบัติฯ ส่งเสริมการทำงานเป็นทีม และศักยภาพ นักเรียน ในการนำความรู้และทักษะไปประยุกต์ใช้อย่าง เหมาะสม					
6.2	มีการสนับสนุนและส่งเสริมการจัดกิจกรรมเพื่อ พัฒนาอัตลักษณ์ของนักเรียน (สร้างสรรค์ สามัคคี สำนึกดีต่อสังคม) ผ่านองค์กรนักเรียนต่างๆ เช่น สภา					

ข้อที่	การเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรมของนักเรียนวิทยาลัย อาชีวศึกษาพิษณุโลก	ระดับความสำคัญ				
		5	4	3	2	1
	นักเรียน สโมสรนักเรียน ชมรมกิจกรรมต่างๆ ได้ อย่างเหมาะสม					
6.3	มีกิจกรรมการจัดแข่งขันทักษะวิชาชีพระดับ สถานศึกษาระดับจังหวัด และระดับชาติในประเภท วิชาคหกรรม					
6.4	มีการสนับสนุนและส่งเสริมนักเรียนเข้าร่วมแข่งขัน ทักษะวิชาชีพประเภทคหกรรมทั้งภายในและ ภายนอกสถานศึกษา					
6.5	สนับสนุนให้นักเรียนในประเภทวิชาคหกรรม จัด แสดงผลงาน แนะนำการศึกษาต่อในประเภทวิชา คหกรรมทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา					

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

ภาคผนวก ค

ผลการคำนวณค่า IOC

ตารางที่ ค-1 ค่า IOC ของข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน

ข้อที่	ข้อคำถาม	IOC
1.	เพศ	1.00
2.	วุฒิการศึกษาเดิม	0.60
3.	เกรดเฉลี่ยสะสม (GPA) ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	1.00
4.	ระดับการศึกษาในปัจจุบัน	1.00
5.	สาขาวิชาที่กำลังศึกษา	1.00
6.	ภูมิลำเนาเดิม	1.00

ตารางที่ ค-2 ค่า IOC ของปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน

ข้อที่	ข้อคำถาม	IOC
1.	รายได้รวมต่อเดือนของครอบครัว	1.00
2.	อาชีพของผู้ปกครอง	1.00
3.	ขนาดของครอบครัว	0.80
4.	ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	0.80
5.	ผู้มีบทบาทในการเลือกเรียน	0.80

ตารางที่ ค-3 ค่า IOC ของการเลือกเรียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาคหกรรม
ของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก

ข้อที่	ข้อคำถาม	IOC
1. ด้านหลักสูตร		
1.1	หลักสูตรที่เปิดสอนมีความทันสมัยและเป็นที่ยอมรับในปัจจุบัน	1.00
1.2	หลักสูตรที่เปิดสอนตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน	1.00
1.3	หลักสูตรที่เปิดสอนเน้นทางด้านสาขาวิชาชีพ	1.00
1.4	หลักสูตรที่เปิดสอนมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักมาอย่างยาวนาน	1.00
1.5	มีหลักสูตรให้เลือกเรียนหลากหลายสาขา	1.00
1.6	หลักสูตรที่เปิดสอนตรงตามความต้องการของผู้เรียน	1.00
1.7	เป็นหลักสูตรหรือสาขาวิชาที่เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วมีงานรองรับ	1.00
1.8	เป็นหลักสูตรหรือสาขาวิชาที่ทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าในอาชีพ	1.00
1.9	หลักสูตรที่เปิดสอนเป็นที่ยอมรับในวงการธุรกิจ และหน่วยงานราชการ	1.00
1.10	เป็นหลักสูตรที่ลงมือปฏิบัติมากกว่าการเรียนวิชาทฤษฎี	1.00
1.11	รายวิชาที่เรียนในหลักสูตรเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	1.00

ตารางที่ ค-3 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อคำถาม	IOC
1.12	เป็นหลักสูตรที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันได้	1.00
1.13	เป็นหลักสูตรที่มีการฝึกงานในสถานประกอบการจริง	1.00
1.14	เป็นหลักสูตรที่มีวิธีการเรียนการสอนที่หลากหลาย เช่นแบบบรรยาย แบบปฏิบัติการ สัมมนา อภิปราย ค้นคว้าด้วยตนเอง และใช้สื่อที่ทันสมัย	1.00
1.15	รายวิชาในหลักสูตรส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้การทำโครงการได้เพียงพอ	1.00
2. ด้านผู้สอน		
2.1	อาจารย์ผู้สอนมีชื่อเสียงทางด้านวิชาการ และวิชาชีพเป็นอย่างดี	1.00
2.2	อาจารย์ผู้สอนมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชา	1.00
2.3	อาจารย์ผู้สอนมีความรู้ ความเชี่ยวชาญในรายวิชาที่สอน	1.00
2.4	อาจารย์ผู้สอนมีการพัฒนาความรู้ ความสามารถอยู่เสมอ	1.00
2.5	อาจารย์ผู้สอนมีกระบวนการสอน ส่งเสริม และพัฒนาทักษะความคิดให้แก่ นักเรียน	1.00
2.6	อาจารย์ผู้สอนมีการติดตามความรู้ใหม่ ๆ และนำมาเชื่อมโยงกับการเรียนการสอน	1.00
2.7	อาจารย์ผู้สอนมีความพร้อมด้านเอกสาร คู่มือ หรือตำราประกอบการสอน	1.00
2.8	อาจารย์ผู้สอนมีการใช้สื่อการสอนหรือเทคโนโลยีที่ทันสมัยประกอบการสอน	1.00
2.9	อาจารย์ผู้สอนมีเกณฑ์และวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนที่เหมาะสมและยุติธรรม	1.00
2.10	อาจารย์ผู้สอนมีคุณธรรม จริยธรรม ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีและเป็นที่น่าเคารพ	1.00
2.11	อาจารย์ผู้สอนมีความตรงต่อเวลา และความสม่ำเสมอในการสอน	1.00
2.12	อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าพบและขอคำปรึกษานอกชั้นเรียน	1.00
2.13	อาจารย์ผู้สอนมีการวางแผนและเตรียมการสอนไว้ล่วงหน้าเป็นอย่างดี	1.00
3. ด้านสื่อการเรียนการสอน		
3.1	สื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมกับสาขาวิชา	1.00
3.2	สื่อการเรียนการสอนมีความทันสมัยและสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน	1.00
3.3	สื่อการเรียนมีความถูกต้อง และสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา	1.00
3.4	สื่อการเรียนสร้างความสนใจ ให้เกิดการใฝ่รู้ ในเรื่องราวที่ต้องศึกษา	1.00
3.5	สื่อการสอนส่งเสริมการเรียนรู้ให้แก่ นักศึกษาอย่างเหมาะสม	1.00
3.6	สื่อการสอนกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดกระบวนการคิดวิเคราะห์	1.00

ตารางที่ ค-3 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อคำถาม	IOC
3.7	สื่อการเรียนการสอนมีเพียงพอกับความต้องการของนักศึกษาในสาขาวิชา	1.00
4. ด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก		
4.1	สถานศึกษามีการจัดสภาพแวดล้อมภายในที่สวยงาม ร่มรื่น น่าอยู่	1.00
4.2	สถานศึกษาตั้งอยู่ในแหล่งชุมชน และสะดวกต่อการเดินทางมาเรียน	1.00
4.3	สถานศึกษามีความพร้อมของอาคารและสถานที่	1.00
4.4	สภาพแวดล้อมในห้องเรียนเอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน เช่น มีแสงสว่างเพียงพอ และไม่มีเสียงรบกวน เอื้อต่อการเรียนปฏิบัติในประเภทวิชา คหกรรม	1.00
4.5	บริเวณสถานที่ภายในสถานศึกษา อาคาร ห้องเรียนมีความสะอาด เรียบร้อย เป็นสัดส่วนถูกสุขลักษณะ	1.00
4.6	สถานศึกษามีห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ และอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัย	1.00
4.7	สถานศึกษามีอุปกรณ์การเรียนการสอน และการปฏิบัติอย่างเพียงพอ	1.00
4.8	สถานศึกษามีสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการศึกษา เช่น ห้องสมุด มีหนังสือ ประกอบการเรียนที่ทันสมัย ห้องอินเทอร์เน็ต มีเครื่องคอมพิวเตอร์เพียงพอ สำหรับการสืบค้นข้อมูล	1.00
4.9	ห้องปฏิบัติการมีอุปกรณ์ดับเพลิงที่มีประสิทธิภาพและมีจำนวนเพียงพอหากเกิดอุบัติเหตุจากการเรียนการสอนในประเภทวิชาคหกรรม	1.00
4.10	อุปกรณ์การเรียนในประเภทวิชาคหกรรม เช่น เตา หม้อ มีด กรรไกร จักรเย็บผ้า อ่างล้างมือ ตู้เย็น เป็นต้น อยู่ในสภาพดีพร้อมใช้งาน	1.00
5. ด้านการวัดและการประเมินผล		
5.1	วิธีการประเมินผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และกิจกรรมการเรียนการสอน	1.00
5.2	มีการใช้วิธีการวัดที่เหมาะสมกับผู้เรียน และมีการวัดผลที่ต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ	1.00
5.3	การวัดและประเมินผลเป็นไปตามระเบียบและกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ล่วงหน้า	1.00
5.4	มีระบบการวัดและประเมินผลที่โปร่งใส และตรวจสอบได้	1.00
5.5	มีระบบสารสนเทศ(ศธ.02)เกี่ยวข้องกับ การวัดผลและประเมินผลที่ผู้ปกครองของนักเรียนสามารถตรวจสอบผลการเรียนของนักเรียนได้	1.00
5.6	มีการเปิดเผยผลการวัดและประเมินผลให้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียผ่านหลายช่องทาง เช่น เว็บไซต์หลักและป้ายประกาศของสถานศึกษา	1.00

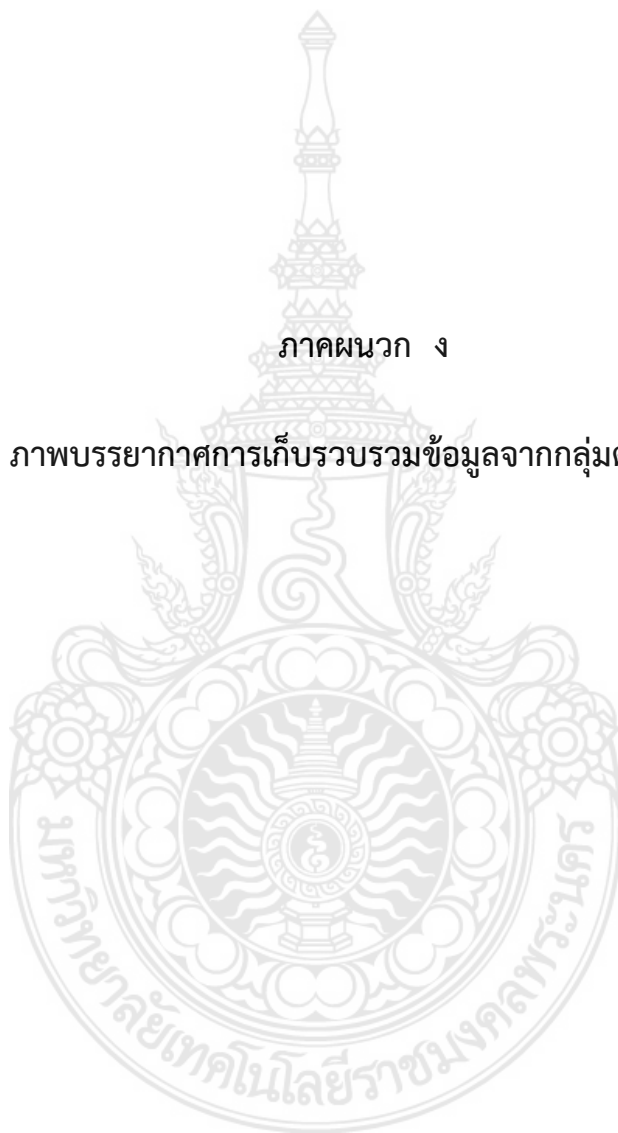
ตารางที่ ค-3 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความ	IOC
6. ด้านกิจกรรมพัฒนานักเรียน		
6.1	มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรในรายวิชา เช่น การศึกษานอกสถานที่ การสัมมนา วิชาการ การฝึกปฏิบัติฯ ส่งเสริมการทำงานเป็นทีม และศักยภาพ นักเรียน ในการนำความรู้และทักษะไปประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสม	1.00
6.2	มีการสนับสนุนและส่งเสริมการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาอัตลักษณ์ของนักเรียน (สร้างสรรค์ สามัคคี สำนึกดีต่อสังคม) ผ่านองค์กรนักเรียนต่างๆ เช่น สภานักเรียน สโมสรนักเรียน ชมรมกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม	1.00
6.3	มีกิจกรรมการแข่งขันทักษะวิชาชีพระดับสถานศึกษาระดับจังหวัด และระดับชาติในประเภทวิชาคหกรรม	1.00
6.4	มีการสนับสนุนและส่งเสริมนักเรียนเข้าร่วมแข่งขันทักษะวิชาชีพประเภทคหกรรมทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา	1.00
6.5	สนับสนุนให้นักเรียนในประเภทวิชาคหกรรม จัดแสดงผลงาน แนะนำ การศึกษาต่อในประเภทวิชา คหกรรมทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา	1.00

ภาคผนวก ง

ภาพบรรยากาศการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ นามสกุล นางสาวพรทิพย์ วงคำสอน
วัน เดือน ปีเกิด 28 พฤศจิกายน 2525
ที่อยู่ปัจจุบัน 437 หมู่ 1 ตำบลหัวดง อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร รหัสไปรษณีย์ 66170

ประวัติการศึกษา

วุฒิการศึกษา	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา	มหาวิทยาลัยพิษณุโลก	2561
ประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม (ส่วนวังจันทร์)	2557
คหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาอาหารและโภชนาการ - พัฒนาผลิตภัณฑ์	สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้	2547

ประวัติการทำงาน

2563-ปัจจุบัน	ครูคศ.1 แผนกวิชาคหกรรมศาสตร์ วิทยาลัยเทคนิคพิจิตร
2561-2563	ครูคศ.1 แผนกวิชาคหกรรมศาสตร์ วิทยาลัยอาชีวศึกษาพิษณุโลก
2560-2561	ครูพิเศษสอนแผนกวิชาคหกรรมศาสตร์ วิทยาลัยเทคนิคกำแพงเพชร
2559-2560	ครูพิเศษสอนแผนกวิชาคหกรรมศาสตร์ วิทยาลัยสารพัดช่างพิจิตร

เกียรติคุณ

2563	-รางวัล นักบุญแห่งเมืองสองแคว -รางวัลสตรีดีเด่นแห่งปี ด้านการเป็นข้าราชการผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบในหน้าที่การงาน -รางวัลคชปักษา ในฐานะครูผู้สอนดีเด่นแห่งปี
2562	-รางวัลบุคคล คนดี มีคุณธรรม ประเภทข้าราชการ
2560	-รางวัลคนดีของแผ่นดิน สาขา ลูกกตัญญูลูกตัวอย่าง